

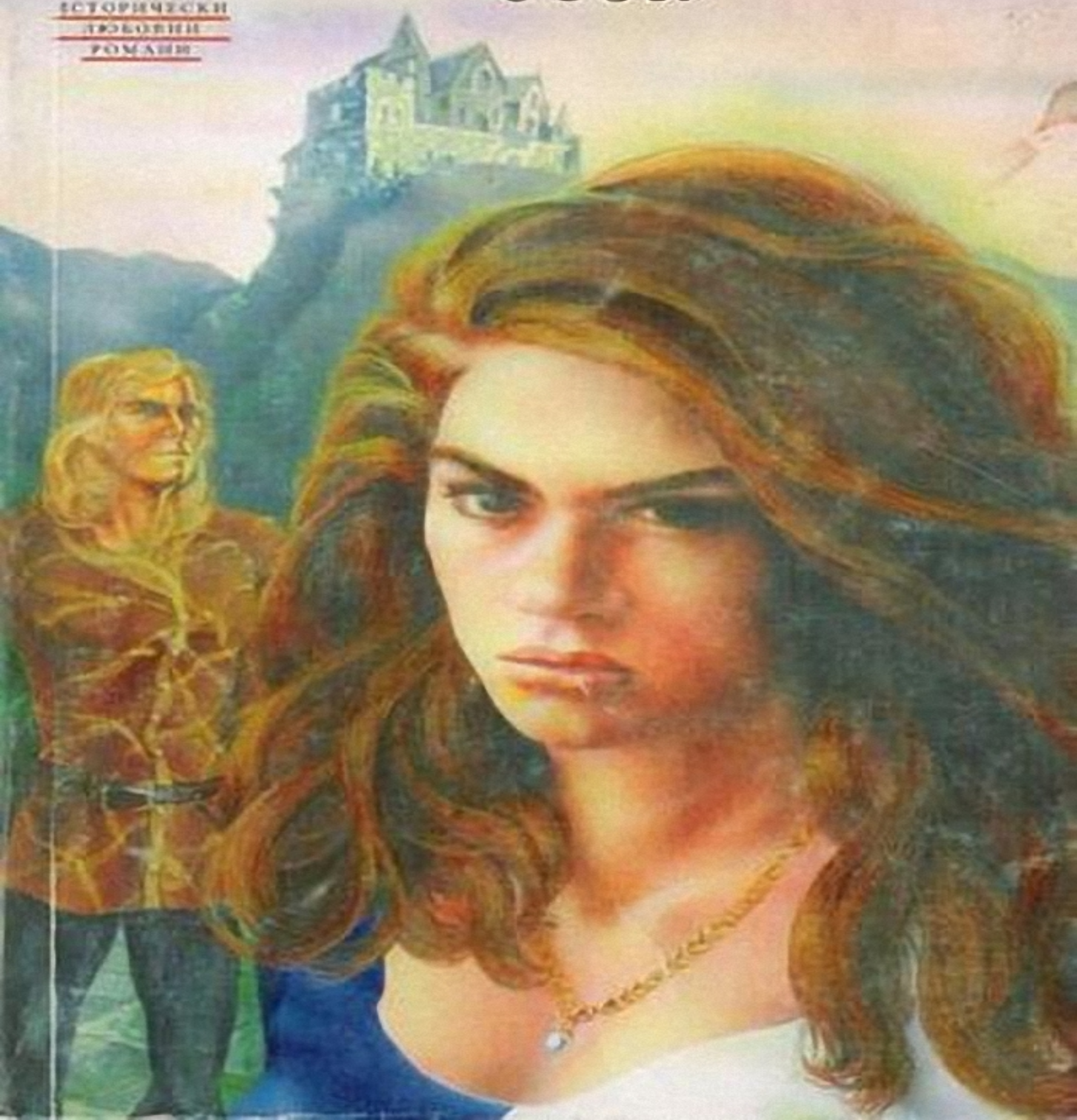
БИБЛИОТЕКА
ЧЕРВЕНА
РОЗА

ИСТОРИЧЕСКИ
ПРОБЛЕМИ
РОМАНИ

ДЖУД ДЕВЕРО

Принцата дева

ДЖУД ДЕВЕРО КРАЛИЦАТА ДЕВА

Превод: Ивайла Нецова

chitanka.info

Той е властен, силен и смел. Неговата съдба е да бъде крал. Тя е млада, красива и горда. Нейната съдба е да обича. Но първата им среща не е между крал и принцеса, а само между мъж и жена. Страстта е тъй внезапна и дълбока, че целият свят се побира в една целувка. Но имат ли кралете право на любов...

ПЪРВА ГЛАВА

АНГЛИЯ, 1299 ГОДИНА

Скрит в сянката на каменната стена на замъка, Уилям де Бохън наблюдаваше племенника си, който бе седнал в нишата до прозореца. Слънчевите лъчи огряваха златистата коса на Роуан, а красивото му лице беше съсредоточено докато изучаваше ръкописа пред себе си. Уилям избягваше да мисли в какво се бе превърнал за него младият мъж през всичките тези години. Роуан бе синът, за когото винаги бе мечтал.

Докато Уилям наблюдаваше високия и широкоплещест, със стройни крака красавец, за пореден път се зачуди как мургавият, грозен Тал е успял да създаде син като Роуан. Тал се представяше за крал на Ланкония, но ходеше облечен в животински кожи, мръсната му дълга коса висеше до раменете, говореше и се хранеше като варварин, какъвто всъщност беше. Уилям се отвращаваше от него и го подслони само заради молбата на крал Едуард. Той предостави на Тал гостоприемството на своя дом и нареди на иконома да се грижи за развлеченията на противния му, шумен и груб варварин, но самият той странеше от него.

Сега, съзерцавайки Роуан, стомахът му се сви при спомена за болката: докато той избягваше варварския крал, неговата красива, млада и любима сестра Ан се увеличава по отблъскващия гост. Преди Уилям да се усети какво става, Ан бе дотолкова омагьосана от този мъж, та се кълнеше, че ще се убие, ако не бъде негова. Глупавият варварски крал дори не си даваше сметка, че Ан застрашава безсмъртието на душата си, само споменавайки за самоубийство.

При цялото си красноречие Уилям не успя да разубеди Ан. Изтъкваше ѝ отблъскващите черти на Тал, а Ан го гледаше, сякаш се е смахнал.

— Той не е противен на жените — казваше тя, смеейки се по начин, от който на Уилям му прилошаваше, представяйки си ръцете на

тъмния, омразен мъж върху стройната, изящна фигура на Ан.

Накрая крал Едуард реши вместо Уилям. По неговите думи ланконите не били многобройни, но били безстрашни бойци и щом техният крал желаел богатата англичанка за съпруга, по-добре било да му я дадат.

Така крал Тал се ожени за Ан — красивата сестра на Уилям. В продължение на десет дни Уилям не изтресня и се надяваше, че когато главата му се избистри, ще се окаже, че всичко е било плод на въображението му. Но съвземайки се от алкохолното си опиянение, той видя мургавия Тал, стърчащ с цяла глава над иначе високата му руса сестра, да се навежда към нея и собственически да я прегръща.

Девет месеца по-късно се роди Роуан. От самото начало Уилям се привързва към хубавото, русо дете. Неговият собствен, бездетен брак го караше да копнее за син. Самият Тал не проявяваше никакъв интерес към бебето.

— Ха! То пици от едната страна и вони от другата. На децата мястото им е при жените. Ще почакам да стане мъж — обяви Тал на своя странен английски. Той много повече се интересуваше кога Ан ще се оправи достатъчно, за да се върне в леглото му.

Уилям се отнасяше към Роуан като към син: прекарваше безкрайни часове в правене на играчки за момчето, занимаваше се с него, държеше пълните му ръчички, когато малкият прохождаше. Роуан бързо се превърна в смисъл на живота му.

Когато Роуан стана на малко повече от годинка, се роди сестра му Лора. И тя като брат си бе хубаво, русо дете и привидно не бе наследила нищо от мургавия си баща.

Когато Лора беше на пет дни, Ан почина.

Дълбоко опечален, Уилям не забелязваше нищо освен собствената си скръб. Не усети и всепоглъщащата празнота, обхванала Тал. Единствената мисъл, която се въртеше в главата на Уилям, бе, че Тал е причината за смъртта на обичната му сестра. Той нареди Тал да напусне дома му.

Мрачен, Тал обяви, че ще събере бойците си и още следващата сутрин ще тръгне за Ланкония.

Уилям дори не схвана смисъла на думите му, но когато надвечер дочу шума от двора, разбра, че Тал възнамерява да вземе Роуан и новороденото със себе си и обезумя. Обикновено здравомислещ човек,

сега, тласкан от ярост, скръб и страх, той събра рицарите си и нападна Тал и личната му охрана докато спяха.

Уилям никога не бе виждал някой да се бие като тези ланкони. Макар и числено превъзхождани най-малкото четири пъти, трима от тях, между които и Тал, успяха да избягат.

Кръв течеше от няколкото дълбоки рани по раменете и краката и от разреза на дясната му буза, когато на слабата розова светлина на утрото Тал, застанал върху крепостната стена, прокле Уилям и неговото потомство. Тал изкрещя, че Уилям иска принц Роуан, но че никога няма да го получи, тъй като Роуан е ланкон, а не англичанин, и някой ден ще се завърне у дома.

След това Тал и неговите бойци скочиха от стената и изчезнаха в гората.

От тази нощ започнаха нещастията за Уилям. В спокойния му дотогава живот несполуките се заредиха една след друга: след месец съпругата му почина от шарка; после болестта покоси повече от половината му селяни; зърното остана по нивите; от ранния сняг през същата година реколтата изгни.

Уилям се ожени отново, този път за яко петнадесетгодишно момиче, което се оказа плодовито като заек. За четири години му роди четирима сина и услужливо почина след появата на последния. Уилям не се натъжи, защото след като опиянението от красивото ѝ, младо тяло премина, откри че тя всъщност е глупава, повърхностна и съвсем неподходяща за него.

Уилям се грижеше за собствените си четирима сина и за децата на Ан. Разликата между тях бе огромна. Роуан и Лора бяха високи, красиви, светлокоси и приветливи, възпитани, интелигентни и жадни за знания, а собствените му синове бяха глупави, тромави, начумерени и злопаметни. Те ненавиждаха Роуан и дразнеха Лора. Уилям знаеше, че това е наказанието за отношението му към Тал. Стигна дори дотам да вярва, че духът на Ан си отмъщава за извършеното спрямо съпруга ѝ престъпление.

Когато Роуан навърши десет години, в замъка на Уилям дойде старец, със стигаща до гърдите брада, а на главата носеше златна диадема, украсена с четири рубина. Заяви, че се казва Фейлан, че е ланкон и че е пристигнал, за да научи Роуан на обичаите и нравите на ланконите.

Уилям се готвеше да прониже стареца с меч, когато се появи Роуан. Момчето сякаш подозираше за пристигането на странника и го бе очаквало.

— Аз съм принц Роуан — обяви то тържествено.

В този момент Уилям разбра, че е на път за загуби най-ценното си на този свят — и нямаше какво да предприеме, за да предотврати тази загуба.

Възрастният ланкон остана. Спеше някъде из подземията на замъка — Уилям не се интересува къде, — а цялото останало време прекарваше с момчето. Роуан бе сериозно дете и винаги дотогава бе изпълнявал всички заръки на Уилям, но сега сякаш възможностите му да се учи и да възприема станаха неограничени. Старият ланкон обучаваше Роуан и в класната стая, и на площадката за тренировки. Отначало Уилям протестираше, защото намираше някои от ланконските методи на борба далеч не рицарски. Нито Роуан, нито Фейлан обаче му обърнаха внимание и момчето се научи да се бие с меч и пика, със сопа и, за ужас на Уилям, с юмруци. Рицарите се биеха само когато бяха на кон!

Роуан не бе възпитаван както другите млади аристократи, а остана в замъка на вуйчо си и учеше с ланкона. Един по един синовете на Уилям напуснаха дома и заживяха при други рицари като техни оръженосци. Върнаха се с придобитите шпори и посветени в рицарство, а ненавистта им към Роуан бе дори по-голяма отпреди. Възмъжавайки, те предизвикваха Роуан на турнир с надеждата да го победят и по този начин да спечелят уважението на баща си.

На практика състезания не се получаваха, защото Роуан с лекота поваляше младите мъже, след което, без дори да се е изпотил, се връщаше към книгите.

Децата на Уилям неуморно протестираха срещу присъствието на братовчед им в замъка и Уилям ставаше свидетел как невежите му синове слагат бодили под седлото на Роуан, как укриват скъпоценните му книги, как му се присмиват в присъствието на гости. Но Роуан никога не се гневеше, от което противните му братовчеди побесняваха още повече. Уилям видя Роуан ядосан един-единствен път, когато сестра му Лора поиска разрешение да се омъжи за някакъв дребен благородник, който бе на гости в замъка. Роуан фучеше и настояваше, че Лора е ланконка и че когато бъде призована, трябва да се завърне в

страната си. Уилям бе удивен отчасти от проявения от Роуан гняв, но още повече от факта, че той смяташе Ланкония „свое отечество“. Почувства се предаден, сякаш цялата любов, с която бе обградил момчето, не бе споделена. Уилям помогна на Лора в приготовленията за женитбата. Съпругът ѝ обаче почина само след две години брачен живот и Лора се върна в дома на вуйчо си с невръстния си син Филип. Роуан се бе усмихнал, посрещайки ги радостно:

— Сега вече сме готови — обяви той, прегръщайки Лора и вземайки племенника си на ръце.

Уилям продължаваше да съзерцава Роуан. Бяха изминали двадесет и пет години откакто прекрасната му сестра бе родила русокосото дете и през това време Уилям бе обикнал момчето повече от собствената си душа. Но сега настъпваше краят на всичко, защото отвън чакаха сто високи, мургави, набраздени с белези ланконски бойци, със сурови изражения на лицата и въоръжени до зъби, възседнали своите късокраки, едрогърди коне. Очевидно бяха готови да се бият. Техният предводител бе пристъпил напред и заявил на Уилям, че са дошли за децата на Тал, който лежал на смъртен одър, и Роуан бил бъдещият крал.

Уилям бе решен да им откаже, да се бие до сетния си дъх, но най-възрастният му син отмести баща си настрана и прие ланконите с отворени обятия. Уилям разбра, че е победен. Защо да се бият, за да задържат някого, който е нежелан.

С тежки стъпки се изкачи до дневната на Лора, където Роуан, седнал в нишата до прозореца, учеше. Възпитателят му, стар още мри пристигането си, сега приличаше на древна мумия, но когато съзря лицето на Уилям надигна сгърченото си от артрит тяло от стола, отиде и застана до Роуан, след което се отпусна на едно коляно. Когато погледна лицето на стария си учител, Роуан разбра какво се бе случило.

— Да живее крал Роуан — произнесе старецът все още със сведена глава.

Роуан кимна и погледна към Лора, която бе положила ръкоделието в скута си.

— Време е — промълви той нежно. — Отиваме си. Уилям се оттегли незабелязано, за да не видят сълзите в очите му.

ланкония

Джура стоеше неподвижна в стигащата до коленете ѝ вода, бе вдигнала лекото копие високо, застинала над бавно плуващите риби, в очакване да прониже някоя. Слънцето все още не бе достатъчно високо, а само очертаваше планината Тарновия зад гърба ѝ и преминаващите покрай краката ѝ риби. Тя бе захвърлила на брега широките панталони, които бяха част от бойната ѝ униформа, и сега бе облечена само с меката, скромно украсена с бродерии туника, която бе белег на нейната принадлежност към бойците ириали, а краката ѝ бяха голи от средата на бедрата надолу. Водата бе леденостудена, но тя бе привикнала с трудностите, тъй като от най-ранна възраст бе научена да не обръща внимание на болката.

Отляво дочу шум и разбра, че някой идва — очевидно жена, съдейки по тежестта на стъпките. Не помръдна, но мускулите ѝ се стегнаха и бе готова за скок. Продължи да държи копие над дясното си рамо, но бе напълно готова да се извърне и да го метне по натрапницата.

Усмихна се без да извързва глава. Беше Силеан. Нейната учителка и приятелка Силеан бе безшумна — или почти безшумна, когато се придвижваше из гората.

Джура прониза една дебела риба.

— Ще споделиш ли закуската ми, Силеан? — провикна се тя докато освобождаваше мятащата се риба от върха на копието и се отправяше към брега. Джура бе висока метър и осемдесет, с великолепно тяло, изваяно вследствие дълги, безжалостни, постоянни тренировки.

Силеан се показва измежду дърветата и се усмихна на приятелката си.

— Чуваш великолепно, както винаги. — Тя също бе облечена в бяла туника и панталоните на бойците ириали, с ботуши от мека кожа, кръстосани с ремъци от глезените до коленете. Беше висока колкото Джура, гъвкава, с дълги, стройни крака, стегнати гърди и се движеше изправена като бреза, но лицето ѝ, за разлика от това на Джура, не притежаваше същата спираща дъха красота. По него започваха да се забелязват следите на нейните двадесет и четири години, особено когато застанеше до свежата, осемнадесетгодишна Джура.

— Той е дошъл — промълви Силеан.

Единственият знак, с който Джура даде да се разбере, че я е чула, бе моментното трепване докато нареждаше съчки за огъня, на който да изпече рибата.

— Джура — започна Силеан с умоляващ тон, — ще трябва да се примириш някога. — Тя говореше на мекия ириалски ланконски, с нежни, завалени интонации. — Той ще бъде нашият крал.

Джура се изправи и се обърна с лице към приятелката си. Черната ѝ, сплетена на плитка коса се праметна през рамото ѝ, а на красивото ѝ лице се изписа гняв.

— Той не е мой крал! Никога няма да бъде. Той е англичанин, не ланкон. Майка му е била мекушава англичанка, която по цял ден е седяла до огъня и се е занимавала с шиене. Дори не е била достатъчно силна да дари Тал с много деца. Редно е Гералт да стане крал. Майка му бе ланконка.

Силеан бе чувала това стотици пъти.

— Да, Астри бе чудесна жена и Гералт е велик войн, но той не е първородният, нито Астри е законна съпруга на Тал.

Джура се извърна, стараяйки се да обуздае гнева си. При тренировките се владееше, умът ѝ бе бистър, дори когато Силеан измисляше някой номер, като например да нареди на пет жените вардейки едновременно да нападнат Джура. Но имаше една тема, която неизменно предизвикваше гнева ѝ и тя не можеше да се контролира, а това бе, когато ставаше въпрос за Гералт. Години преди Джура да се роди Тал бе предприел пътуване до Англия, за да преговаря с английския крал за евентуален съюз. Вместо да се придържа към целта на своето пътуване, той бе пренебрегнал интересите на Ланкония и попаднал под магията на някаква вятърничава, мекушава, безполезна англичанка. Бе се оженил за нея и прекарал две години в Англия, сдобил се бе с две хилави, скимтящи хлапета, които бяха прекалено недоразвити, за да се върнат с него в Ланкония, когато крехката му жена бе умряла.

Хората приказваха, че Тал не бил същият след завръщането си от Англия. Отказал да се ожени за ланконка, макар да прекарал известно време в леглото с красивата, произхождаща от знатен род Астри. Тя му родила Гералт — син, за какъвто всеки мъж мечтае, но Тал продължавал да е мрачен. Отчаяна, но и с надеждата, че ще го накара да се омъжи за нея, Астри поискала разрешение да се венчае за Йост,

най-предания гвардеец на Тал. Тал само свил рамене в знак на съгласие. Три години след появата на Гералт Астри родила на Йост дъщеря — Джура.

— Гералт има право да е крал — повтори Джура, вече с по-спокоен тон.

— Тал е направил своя избор. Ако иска английският му син да е крал, то ние трябва да уважим това желание.

Джура ядно чистеше рибата с ножа.

— Чувам, че е с бяла кожа и бяла коса. Разправят, че бил крехък и слаб като житен клас. И сестра имал. Няма начин тя да не хленчи за удобствата, с които е свикнала в Англия. Как можем да уважаваме крал англичанин, когато той нищо не знае за нашите обичаи?

— Още преди години Тал изпрати Фейлан в Англия. Легенди се носят за мъдростта на този мъж.

— Ха! Че той е поален — изрече Джура презрително при споменаването на това ланконско племе. Говореше се, че поалените си въобразяват, че могат да печелят битки с приказки. Младите хора залягали над книгите и писанията, вместо да се упражняват в бой с мечове. — Как може поален да научи един бъдещ крал на всичко необходимо? Фейлан най-многого да го е научил да чете и да разказва истории. Какво знаят поалените за сраженията? Когато зерните нападнат нашия град, новият крал какво — ще им разказва приказките докато те заспят и паднат от конете си?

— Джура, не си справедлива. Не сме го видели. Той е син на Тал и...

— И Гералт е такъв! — гневно я прекъсна Джура. — Нима англичанинът знае и половината от това, което Гералт знае за Ланкония? — Тя посочи към планините на север, които в продължение на векове бяха пазили Ланкония от нашественици. — Че той дори не е виждал нашите планини — обяви тя с тон, сякаш това бе най-тежкото провинение.

— И мен не ме е виждал — промълви Силеан тихо. Очите на Джура се разшириха. Преди много време Тал бе обявил, че иска синът му Роуан да се ожени за Силеан.

— Смятам, че Тал отдавна е забравил намерението си. Обявил го е преди години. Ти тогава си била едва дете.

— Не, не го е забравил. Днес сутринта, когато чу, че синът му Роуан е близо до реката Сиар, се сети и изпрати да ме повикат. Искан Дейр и аз да го посрещнем.

— Дейр? — Джура сепнато си пое дъх, а след това, когато се замисли за високия, тъмноок Дейр, за когото щеше да се омъжи, мъжът, когото обичаше от детството си, се усмихна.

Силеан с неудоволствие погледна приятелката си.

— Мислиш само за мъжа, когото обичаш. Не те е грижа, че ми нареждат да се омъжа за мъж, когото описа като мекушав, недоразвит...

— Съжалявам — промълви Джура и се засрами, че бе мислила само за себе си. Вероятно е ужасно да се омъжиш за някого, когото въобще не познаваш. Да прекарваш ден след ден с мъж, за когото всичките ти движения, действия, разсъждения са непознати, бе ужасно според нея. — Извинявай. Тал наистина ли каза, че трябва да се омъжиш за този... този...? — Не й хрумна подходящо описание за чужденеца.

— Каза, че от край време това е било намерението му — Силеан приседна до огъня, а лицето ѝ издаваше нейното терзание. — Тал сякаш се страхува от същото, от което и ти — че този негов син, когото не е виждал от двадесет години, ще се окаже такъв, какъвто ти го описваш. Но същевременно твърдо е решил да постигне своето. Колкото повече хора се стараят да го разубедят, толкова по-неотстъпчив става.

— Разбирам — произнесе Джура замислено, изучавайки Силеан. Може би Тал не бе чак такъв сляп, изкуфял глупак. Силеан бе логично мислеща, интелигентна жена, която в миналото бе доказала качествата си в няколко битки. Умееше да контролира чувствата си и, което бе по-важно, настроенията си, дори при най-тежките обстоятелства. Ако този английски принц бе толкова мекушав, колкото разправяха, то интелигентността и мъдростта на Силеан може би щяха да предпазят Ланкония да не пропадне при неговото управление. — Ланкония може да се сдобие с нацупен английски пикльо за крал, но ще има мъдра ланконка за кралица.

— Благодаря ти — каза Силеан. — И аз смятам, че това се крие зад решението на Тал и съм горда от доверието му към мен, но...

— Да, искаш мъж за съпруг — подкрепи я Джура разбиращо. — Желаяш някого като Дейр: висок, силен, здрав, интелигентен и...

Силеан се засмя.

— Да, на теб, най-близката ми приятелка, мога да призная, че от една страна се чувствам доста поласкана, но от друга — разсъждавам като безхарактерна жена. Дали този англичанин наистина има бяла коса? Кой ти каза?

— Тал — отвърна Джура. — Когато пийнеше, говореше за англичанката, за която така глупаво се бе оженил. Направи го веднъж дори пред майка ми, и баща ми я изведе от стаята. — Устните на Джура се свиха в гримаса, но това не я загрози. И двамата ѝ родители бяха умрели, когато бе петгодишна; Тал я бе прибрал и отгледал в онази огромна каменна къща крепост, лишена от женско обкръжение. Когато една от перачките се бе намесила и поискала да попречи на Джура да си играе с острата брадва с дълга дръжка, от страх, че ще се пореже, Тал я бе изгонил.

— Тал ни разказваше повече, отколкото ние желаехме да узнаем за престоя му в Англия — продължи Джура. Силеан знаеше, че „ние“ означава Джура, природения ѝ брат Гералт и Дейр, израснал заедно с тях.

— Джура — прекъсна я Силеан рязко, — ще ядеш ли рибата или не? Ако ще го правиш — побързай, за да ми помогнеш да реша какво да взема за пътуването. Мислиш ли, че сестрата на сина на Тал ще бъде облечена в коприна? Ще бъде ли неотразимо хубава? Ще гледа ли на нас, ланконките, презрително, както преди две години направиха онези францужойки?

Очите на Джура блеснаха.

— Тогава ще постъпим с нея, както постъпихме с тях — каза тя с пълна уста.

— Ти бе жестока тогава — отвърна Силеан, смеейки се. — Не можем да постъпим така с жена, която ще ми бъде зълва.

— Не изпитвам никакви угризения. Просто трябва да решим какво да предприемем, за да ги накажем за английското им високомерие. Разбира се, най-лесно би било да поведем този Роуан в битка и това ще го довърши. Или мислиш, че ще седи на облечен в кадифе стол, ще ние бира и ще наблюдава отдалеч? — Джура се

изправи, ритна пръст върху огъня, след което нахлузи панталона и обу ботушите. — И Дейр ли ще дойде с теб?

— Да — Силеан се усмихна. — Ще трябва да се разделиш с него за няколко дни. Отиваме да пресрещнем този англичанин и да го придружим дотук. Мисля, че Тал се страхува зерните да не предприемат нещо. — Зерните бяха най-свирепото племе на Ланкония. Биеха се така самоотвержено, както поалените залягаха над книгите. Зерните нападаха всеки и по всяко време, а това което се разправяше, че правеха с пленниците си, караше и най-опитните бойци да потръпват.

— Ириалите не се страхуват от зерните — каза Джура гневно и се изправи.

— Да, но този принц е англичанин и като такъв смята, че е крал на цяла Ланкония.

Джура се ухили злорадо.

— Нека да отиде при Брокаин, вожда на зерните, и да обяви, че му е крал. Това ще сложи край на грижите ни. Тогава поне английският син на Тал ще бъде погребан в ланконска земя, тъй като, кълна се, ще заровим всяко късче на което Брокаин ще го насече.

Силеан се изсмя.

— Хайде, ела да ми помогнеш да избира какво да взема. Тръгваме след час, а трябва да се сбогуваш и с Дейр.

— Това ще отнеме доста повече време от час — заяви Джура многозначително, което накара Силеан отново да прихне.

— Може би ще прибягна до жизнеността на Дейр някоя самотна нощ, след като вече съм омъжена за този немоощен англичанин.

— Това ще бъде нощта, когато ще умреш — заяви Джура спокойно, след което се усмихна. — Да се молим Тал да живее достатъчно дълго, за да види този свой мекушав английски син, да осъзнае грешката си и да я поправи. Гералт ще бъде наш крал, както е редно. Хайде, ще се надбягваме до градската стена.

ВТОРА ГЛАВА

С подпряна на ръката глава Роуан лежеше на западния бряг на реката Сиар и мързеливо наблюдаваше короните на дърветата. От кръста нагоре бе гол и слънчевите петна и сенки танцуваха върху мускулите на стомаха и гърдите, пробягвайки по тъмнорусите косми. Бе облечен само с късия, широк брич, който отчасти прикриваше силните, мускулести крака.

Външно изглеждаше спокоен, но това не бе за учудване, тъй като години наред се бе учил да прикрива чувствата си. Старият му учител, ланкон, никога не пропускаше случая да напомни на Роуан, че само наполовина е ланкон и че мекушавата, готова да захленчи английска половина трябва да бъде отстранена, потисната или заличена по някакъв начин. По думите на Фейлан, ланконите били по-твърди от желязо и непоклатими като планини, а Роуан бе само наполовина ланкон.

Неволно усети белега отзад на бедрото да го засърбява, както ставаше винаги, когато мислеше за Фейлан, но не се почеса. Ланконите не показваха, че се страхуват; ланконите мислеха преди всичко за страната си; ланконите не позволяваха чувствата да ги ръководят и не плачеха. Учителят бе набил всичко това в главата му достатъчно добре. Роуан бе още дете, когато любимото му куче — животинка, която му носеше утеха през многобройните самотни нощи, бе умряло. Роуан се разплака, а старият възпитател се вбеси. Грабвайки нажежен до червено ръжен, той го долепи до задната страна на бедрото на Роуан и предупреди детето, че ако заплаче или дори трепне, ще последва второ жигосване.

Роуан никога повече не заплака.

Дочу шум зад гърба си и усети, че някой приближава. Моментално застана нащрек и грабна меча, който лежеше до рамото му.

— Аз съм — каза Лора, а в гласа ѝ се долавяше гняв. Посегна за туниката си. В далечината се чуваше шум от сновящи напред-назад

ланконски бойци, които без съмнение го търсеха, опасявайки се, че може да види мишчица и да се изплаши. Заличи появилата се на лицето му гримаса и погледна към сестра си.

— Недей! — спря го Лора. — Не си давай труд да се обличаш. Виждала съм голи мъже. — Тя приседна на земята, не много далеч от него, и за миг остана смълчана, с присвити, обгърнати с ръце колене, а стройното ѝ младо тяло очевидно бе сковано от гняв. Не обърна внимание на влагата от земята, която се просмукваше в роклята от брокат. Когато отново заговори, думите ѝ напомняха изригване на вулкан. — Тези мъже са ужасни — заяви тя разпалено, с вторачен пред себе си поглед. Стисна ядосано челюсти преди да продължи. — Отнасят се с мен сякаш съм глупачка или някакво разглежено, мързеливо дете, което непрестанно трябва да се наглежда. Не ме оставят и две крачки да направя без тяхна помощ. Да не съм инвалид? А онзи, Ксанте, е най-отвратителният. Само още веднъж да ме дари със своя изпълнен с презрение поглед и ще му дам да разбере. — Спря, защото чу Роуан тихичко да се смее, и се обърна с блеснали, сини очи към него. Беше доста хубава, с изящни черти и високо, стройно тяло, а гневът само прибавяше привлекателна руменина на лицето ѝ.

— Как смееш да се хилиш? — промълви тя през зъби. — Ти си виновен, че се отнасят така с нас. Всеки път, когато някой от тях ти предложи възглавница, ти въздъхваш и се усмихваш. А вчера дори ми държа преждата! Никога досега не си го правил. Вечно си бил зает с точенето на някой нож, но изведнъж ти доставя удоволствие да се преструваш на слаб и мекушав. Защо не повалиш двама-трима от тях, особено онзи Ксанте?

Усмивката, появила се на лицето на Роуан, смекчи изражението на изсеченото му лице. С тъмнорусите си коси и дълбоки, сини очи, той притежаваше класически тип красота. Съпоставен с ланконите, приличаше на съвършено друг тип човек. Докато техните очи сякаш те изгаряха, в неговите проблясваха игриви пламъчета. Докато техните лица бяха мършави, изпити и задебели, неговото бе светло и с гладка кожа. По време на турнири Лора неведнъж бе виждала мъже да се усмихват при вида на Роуан, мислейки че им предстои двубой с голобrado момче, чието високо, едро тяло без съмнение е само от тлъстини. Лора често се смееше ликуващо, когато Роуан с лекота поваляше самодоволния рицар. Мъжете откриваха, че чертите на

лицето на Роуан загубваха мекотата си и ставаха твърди като скала само за части от секундата и че тялото му всъщност е около деветдесет килограма яки мускули.

— И защо не разговаряш с тях на техния език? — продължи Лора, тъй като ядът ѝ ни най-малко не отслабваше от очевидната незаинтересованост на Роуан. — Защо караш да ти превеждат? И кои са тези зерни, от които толкова се страхуват? Мислех, че зерните също са ланкони. Роуан! Престани да се смееш. Това са нахални, невъзпитани мъже.

— Особено Ксанте ли? — попита той с гърления си глас, като едновременно с това ѝ се усмихваше.

Тя извърна поглед от него, а брадичката ѝ потреперваше от гняв.

— Може да го намираш за забавно, но твоите рицари и твойт оръженосец не смятат така. Младият Монтгомъри получи няколко силни удара днес сутринта, докато защитаваше името ти. Би трябвало да...

— Какво? — попита Роуан меко, поглеждайки към короните на дърветата. Нямаше да допусне Лора да забележи какво изпитва от отношението на ланконите към него. Те уж бяха неговият народ, но се отнасяха презрително и ясно даваха да се разбере, че не е желан. Не можеше да си позволи Лора да узнае, че той е не по-малко ядосан от нея, защото гневът ѝ трябваше да бъде потушен, а не разпалван. — Да се бия с един от тях? — продължи той вече сериозно. — Да убия или осакатя един от тях? Ксанте е капитан на кралската гвардия. Каква полза ще извелека, ако го нараня?

— Изглеждаш доста уверен, че си в състояние да победиш при схватка онова наперено Чудовище.

Роуан не бе сигурен дали може да спечели или не. Всички ланкони около него приличаха на Фейлан — така дълбоко убедени, че той е безхарактерен и безполезен, та от време на време си мислеше, че вероятно са прави.

— Би ли искала да победиа този твой Ксанте? — попита брат ѝ замислено.

— Мой! — изненада се тя, след което откъсна шепа трева и я метна по него. — Добре, може би си прав да не се биеш със собствения си народ, но трябва да ги накараш да спрат да се отнасят така към теб. Не е почтително.

— Започва да ми харесва да ми се предлага мека възглавница всеки път, когато се готвя да седна. — Роуан се усмихна по посока на дърветата, но след това лицето му стана сериозно. Знаеше, че може да ѝ се довери.

— Слушам ги — продължи той след миг. — Стоя тихичко сред някоя от групите мъже и внимавам какво приказват.

Лора започна да се успокоява. Трябваше да се досети, че Роуан има причина да се прави на глупак. Но, божичко, колко ужасно бе всичко откакто напуснаха Англия! Тя и Роуан, синът ѝ, тримата рицари на брат ѝ, както и неговият оръженосец Монтгомъри де Уорбрук яхнаха конете и последваха мълчаливите, чернооки ланкони. През първия ден се бе чувствала великолепно, сякаш това, което съдбата бе отредила за нея, се сбъдваше. Но ланконите дадоха ясно да се разбере, че смятат нея и Роуан за англичани, а не ланкони, и че според тях англичаните са мекушав, безполезен народ. Те не пропускаха да покажат своето незачитане към английското си „бреме“. Още първата нощ Нийл, един от тримата рицари, се готвеше да извади меча си срещу ланконски боец, когато Роуан го възпря.

Ксанте, високият със свиреп вид капитан на гвардията, запита Роуан дали някога е държал меч. Младият Монтгомъри само дето не се нахвърли отгоре му и като се има предвид, че макар и само шестнадесетгодишен, бе почти толкова висок колкото Ксанте, Лора съжали, че брат ѝ предотврати схватката. Монтгомъри се оттегли, изпълнен с отвращение, когато Роуан помоли Ксанте да му покаже меча си, заявявайки че винаги бил мечтал да разгледа това оръжие по-отблизо.

До този момент Лора бе толкова недоволна от поведението на Роуан, та не се замисляше за причината, която не се изчерпваше с факта, че тъмните, наблюдателни ланкони бяха стотина, а англичаните — едва шестима и едно дете. Постепенно осъзнаваше, че не е била права да се съмнява в брат си.

— Какво научи? — заинтересува се тихо тя.

— Фейлан ми разказваше за племената на Ланкония, но изглежда погрешно съм решил, че те малко или много са единни. — Роуан замълча, а после промълви. — Излиза, че ще съм крал само на Ириал.

— Нашият баща, Тал, е ириал, нали? — Да.

— А ириалите са господстващото племе и следователно ти си крал на всички ланкони, независимо на колко племена се делят.

Роуан се засмя и му се дощя животът да е толкова прост, колкото на Лора ѝ се струваше от време на време. Ако решише, че обича даден мъж, се омъжваше за него. Не се тревожеше какво ще стане в бъдеще, ако бъде призована в Ланкония, а тя се окаже обвързана със съпруг англичанин. Но за Роуан принадлежността и дългът бяха първостепенни.

— Така смятат и ириалите, но се опасявам, че другите племена не са съгласни. Сега се намираше само на километри от земи, които зерните твърдят, че са техни и затова ириалите са угрижени и бдителни. Зерните са прочути със своята свиреност.

— Искаш да кажеш, че ланконите се страхуват от тях? — попита Лора невярващо.

— Зерните също са ланкони и тези бойци с нас, ириалите, са по-скоро предпазливи, отколкото изплашени.

— Но ако ириалите наистина се боят...

Роуан разбра какво всъщност пита и се усмихна. Високите, навъсени, нашарени с белези, строги ириали като че ли не се страхуваха от нищо на този свят.

Изглеждаха така, сякаш и дяволът не би рискувал да ги предизвика.

— Предстои да видя тези ланкони да предприемат нещо друго освен да се перчат и да говорят за война. Досега един не съм виждал в битка — отбеляза Роуан.

— Да, но вуйчо Уилям твърди, че се сражават като живи дяволи, така както никога никой англичанин не се е бил.

— Уилям е безхарактерен, ленив човек. Не! Не ми възразявай! Аз също го обичам, но чувството не ми пречи да виждам неговите недостатъци. Войниците му са затлъстели и през цялото време се бият помежду си.

— А да не говорим за синовете му — добави Лора тихо.

— Кое би предпочела: да си с четиримата палячовци на Уилям, или тук, в нашата красива страна?

Тя погледна към широката, дълбока река.

— Страната ми харесва, но не и тези хора. Днес сутринта един от ланконите ме посъветва да се извърна и да не наблюдавам как одира

заек, за да не ми прилошее от гледката. Ха! Помниш ли глигана, който повалих миналата година? Той за каква ме мисли?

— Мекушава английска дама. А ти какви предполагаш, че са жените им? — попита Роуан.

— Тези мъже приличат на хора, които заключват жените си в килери и ги пускат да излязат само два пъти в годината — веднъж, за да ги заплодят, и втори път — за да им отнемат детето.

— Х-ммм. Не ми звучи чак толкова лошо като идея.

— Какво-о-о-о? — удиви се Лора.

— Ако жените приличат на мъжете, е редно да ги заключват.

— Но мъжете не са грозни — възрази Лора. — Просто са с лош нрав.

— Нима? — Роуан я изгледа, а едната му вежда се стрелна нагоре.

Лора се изчерви.

— Старая се да съм обективна. Те всички са възхитително високи, нямат и грам излишна тлъстина, а очите им са... — тя престана, когато устните на Роуан се разтеглиха в многозначителна усмивка.

— Затова сме тук. Предполагам, че майка ни е изпитвала същото чувство към ланконите като теб.

Лора се дразнеше от насмешливата му усмивка, но докато мислено проклинаше всички мъже, изведнъж подхвърли:

— Готова съм да се обзаложа, че научих нещо, което не знаеш. Баща ни ти е избрал булка. Казва се Силеан и е капитан на нещо, наречено „женска гвардия“. Тя е жена рицар. — Лора остана доволна, когато забеляза как усмивката на Роуан се стопява; поне знаеше, че сега я слуша. — Доколкото подразбрах е висока колкото теб и прекарва времето си да се учи да борави с меч. Май има и собствени доспехи. — Усмихна се на Роуан и усилено запремига. — Мислиш ли, че булченският ѝ воал ще е от мрежа за ризница?

Момчешкото, приветливо, ведро лицето на Роуан стана твърдо и студено като стомана.

— Не — бе единственото, което изрече.

— Не какво? — попита Лора невинно. — Няма да е от мрежа ли?

— Не аз съм избрал да стана крал. Предопределено ми е преди дори да се родя и на това съм посветил живота си. Ще се оженя за

жена ланконка — това съм решил. Но няма да е някое страшилище. Има жертви, които един мъж не бива да прави за страната си. Ще се омъжа за жена, която мога да обичам.

— Предполагам, че ланконите ще изтълкуват това като мекушавост. Те се женят, но надали се влюбват. Можеш ли да си представиш Ксанте, с обезобразеното си от белега чело, да поднася цветя на някоя жена?

Роуан не отговори. Припомняше си многобройните красиви жени в Англия, за които можеше да се ожени, но не го бе сторил. Никой, дори Лора, не знаеше за болката — и физическа, и душевна — която изпитваше, когато Фейлан се опитваше да изкорени английското у него. Старият възпитател сякаш четеше мислите му. Ако момчето понякога се колебаеше как да постъпи, Фейлан като че ли надушваше и се стараеше да изтръгне колебанието. Роуан се бе научил да не му личи, че от време на време се колебае дали е подходящ да застане начело на Ланкония. Но след годините, прекарани под строгото възпитание на Фейлан, той твърдо вярваше, че може да се изсмее дори в лицето на смъртта. А това, което всъщност изпитваше, никога нямаше да го покаже.

Независимо от всички години прекарани с Фейлан обаче, той бе съхранил мечтата един ден да сподели живота си с внимателна, нежна, любеща жена, на която да може да се довери.

Всяка година Фейлан изпращаше отчет до бащата на Роуан, Тал, в който изреждаше всички недостатъци на Роуан и настояваше, че момчето едва ли един ден ще се окаже истински ланкон. Фейлан се оплакваше, че Роуан прекалено много прилича на англичанката, негова майка, и че е склонен да прекарва доста време в компанията на нежната си сестра.

Мълчаливо Роуан си бе извоювал това право. По цял ден усилено тренираше; изтърпяваше всички мъчения, които хрумваха на стария човек, но едновременно с това се научи да свири на лютна и да пее няколко месни. И откри, че нежността на Лора му е необходима. Може би наистина нямаше никога да бъде истински ланкон, защото си представяше семейния живот такъв, какъвто водеха двамата с Лора. Докато растяха, те доста се сближиха, тъй като непрекъснато търсеха утеха от злобата на глупавите, жестоки синове на вуйчо Уилям във взаимното си присъствие. Роуан държеше Лора в прегръдките си,

когато тя ридаеше след като момчетата я бяха заплашвали с пръчки в продължение на часове, при което бяха издрали лицето ѝ и разкъсали дрехите ѝ. В такива мигове я успокояваше с разкази за Ланкония.

Когато поотраснаха, свикнаха да стоят близо един до друг, за да има Лора физическа закрила. Именно тогава Роуан се научи да харесва изящните маниери на сестра си. След цял ден прекаран в тренировки, с които Фейлан сякаш целеше да го унищожи, Роуан отпускате умореното си, изтръпнало тяло на пода в краката на Лора и тя му пееше или му разказваше истории или просто го милваше по косата. Откакто вече не беше дете Роуан само веднъж даде израз на чувствата си — когато Лора оповести, че възнамерява да се омъжи и да го напусне. Беше ужасно самотен през двете години, докато я нямаше, но накрая тя се завърна с Филип. Понякога Роуан мислеше, че са като семейство и искаше бъдещата му съпруга да е нежна и привързана като Лора, с типичния за жените гняв при дребни разпавии. Той не желаше жена боец.

— Кралят все пак има някои привилегии и една от тях е да се ожени за когото пожелае — заяви той с тон, нетърпящ възражение.

Лора се намръщи.

— Роуан, това въобще не е така. Кралете се женят, за да влязат в съюз с други държави.

Той се надигна и бързо се заоблича, с което даде на Лора да разбере, че въпросът е приключен.

— Ще вляза в съюз и с Англия, ако се наложи. Ще поискам една от дъщерите на Уорбрук, но няма да се ожения за някоя вещица с доспехи. Хайде да вървим. Гладен съм.

Лора съжали, че въобще бе подхванала темата. Макар да мислеше, че познава брат си, имаше моменти, когато ѝ се струваше, че не е така. Една част от него винаги оставаше недостъпна. Тя пое предложената ѝ ръка.

— Ще ме научиш ли на ланконски? — надяваше се да отвлече вниманието му от неприятния разговор и да възвърне доброто му настроение.

— Има три ланконски диалекта. Кой искаш да научиш?

— Ксантеански — отвърна тя бързо, а после се сепна. — Исах... Исах да кажа — езика на ириалите.

Роуан отново се подсмихна многозначително, но поне гневът му бе преминал.

Не бяха стигнали до стана, когато Ксанте ги пресрещна. Беше висок над метър и деветдесет, широкоплещест, със силно и гъвкаво като камшик тяло. Черната му коса се спускаше на тежки кичури до раменете, ограждайки мургавото му, с гъсти вежди, дълбоки очи, черни мустаци и четвъртитя, решителна брадичка лице. Дълбокият белег на челото му сега се забелязваше още по-ясно поради намръщеното му изражение.

— Ще имаме посетители. Търсихме те — заяви Ксанте троснато. Носеше препасана с колан мечка кожа над късата туника, която не прикриваше мускулестите му крака.

Лора се готвеше да смърми Ксанте заради непочтителния тон, с който се обръщаше към краля си, но усети как брат ѝ я стисва здраво за ръката.

Роуан не даде никакво обяснение за отсъствието си от лагера, въпреки че Ксанте му бе казал да не се отдалечава от ланконите, които го пазят.

— Кой ще дойде? — заинтересува се Роуан. Беше с няколко сантиметра по-нисък от Ксанте, но по-млад и по-едър. Ксанте бе преживял прекалено много гладни зими, за да има мускули като на Роуан.

— Тал е пратил Силеан и Дейр и нови стотина бойци.

— Силеан? — обади се Лора. — Тя ли е жената, за която Роуан ще се жени?

Ксанте ѝ хвърли гневен поглед, сякаш искаше да ѝ каже да не се бърка в неща, които не са нейна работа. Лора го изгледа предизвикателно.

— Да отидем да ги посрещнем — предложи Роуан. Лицето му бе леко смръщено.

Оседланият кон го чакаше и, както обикновено, Роуан се оказа заобиколен от петдесетина ланкони, сякаш бе дете, което се нуждае от постоянни грижи. Яздеха на северозапад, към планините, където на фона на залязващото слънце се различаваха силуетите на пристигащите бойци. Когато приближиха, той се подготви да се срещне с тази жена, отдала се на рицарството.

Забеляза я отдалеч. Нямаше начин да я сбърка с мъж; висока, стройна, изправена, щръкнали твърди гърди, широк колан през тънката талия, женствено закръглени бедра.

Пришпори коня, пренебрегвайки протестите, които се чуха от бойците около него, и отиде да я пресрещне. Когато видя лицето ѝ, си отдъхна. Тя бе доста красива с тъмните си очи и алени устни.

— Милейди, приветствам ви — поздрави той и ѝ се усмихна. — Аз съм Роуан, смирен принц на вашата великолепно страна.

Ланконите наоколо мълчаха неодобрително. Не подобаваше мъж да се държи по този начин; особено мъж, предопределен да бъде крал. Те наблюдаваха как лъчите на залязващото слънце се отразяват в русата му коса и осъзнаваха, че всичко, от което се опасяваха, се сбъдва: той бе глупав, мекушав англичанин.

Когато Силеан дочу надигания се присмех зад гърба ѝ, пришпори коня и стисна протегнатата за поздрав ръка на Роуан. Тя също бе разочарована. Да, беше хубав наистина, но глупавата усмивка, която не слизаше от лицето му, я караше да сподели мнението на бойците зад нея.

Роуан задържа ръката на Силеан за момент и прочете мислите ѝ в тъмните ѝ очи.

Около себе си усещаше надменното отношение на ланконите и почти се издаде колко всъщност е ядосан. Не можеше обаче да определи дали се гневеше на ланконите или на себе си. Белегът на крака му го засърбя и усмивката изчезна.

Пусна ръката на Силеан в момента, в който изражението му се промени. Защото едно бе да се прави на палячо пред мъже, но съвсем друго пред това великолепно създание, което щеше да е негова съпруга...

Дръпна юздите и обърна коня.

— Връщаме се в стана — разпореци той, без да среща ничий поглед. Знаеше, че неговите трима английски рицари ще са първите, които ще се подчинят на заповедта му.

Изведнъж се вдигна врява и ланконите наобиколиха Роуан и тримата рицари, готови да ги бранят.

— Прекалено близо сме до зерните — дочу Роуан някой да казва на ириалски. Оказа се млад, със сериозен вид мъж, който доскоро

яздеше до Силеан, а сега стоеше до Ксанте. Това вероятно е Дейр, помисли си той.

Независимо, че ланконите се опитаха да му попречат, Роуан пришпори коня и приближи към групата отпред, за да разбере причината за тревогата.

На хълма пред тях залязващото слънце очертаваше силуетите на трима мъже.

— Зернй — промълви Ксанте, сякаш това обясняваше всичко. — Ще ви заведе обратно в лагера. Дейр! Избери петдесет воини и се гответе за бой.

Гневът, който Роуан потискаше от дни насам, вече не можеше да бъде обуздан.

— Как ли пък не! Няма да се биете! — заговори той на съвършено правилен ириалски. — Няма да позволя да пострадат мои бойци. И не си правете никакви илюзии — зерните са толкова мой народ, колкото и ириалите. Ще поздравя тези мъже. Нийл! Уотълин! Белсър! — извика той тримата рицари.

Никога дотогава заповед не бе изпълнявана с такава бързина, но и на тях им бе омръзнало отношението на ланконите. Грубо си проправиха път през редиците на бойците и застанаха зад Роуан.

— Спри този глупак! — обърна се Дейр към Ксанте. — Тал няма да ни прости, ако бъде убит.

Роуан им хвърли смразяващ поглед.

— Вие двамата също ще се подчинявате на моите заповеди — каза той и Дейр млъкна.

Ксанте наблюдаваше Роуан с известен интерес, но той все пак бе по-възрастен от Дейр и по-трудно се сплашваше. Когато най-накрая заговори, гласът му бе подчертано търпелив.

— Те са зерни и не признават краля на Ириал. За тях Брокаин е крал и те с удоволствие ще ви убият.

— Не доставям толкова лесно удоволствие на хората — каза Роуан, след което се обърна и през рамо подкани рицарите. — Да вървим.

Зад гърба му Ксанте възпря ириалите, които се готвеха да последват Роуан.

— По-добре глупакът да бъде убит сега, преди Тал да го провъзгласи за крал — заяви той. С безизразни лица ланконите

наблюдаваха как принцът, когото никак не харесваха, отиваше на сигурна смърт.

Тримата зерни стояха неподвижно на хълма, докато Роуан и рицарите язدهа към тях. Когато съвсем приближиха, Роуан забеляза, че са почти момчета, излезли на лов и явно смаяни от вида на толкова много ириали на място, където въобще не трябваше да бъдат.

Роуан продължаваше да е ядосан. Винаги го бяха учили, че ще е крал на всички ланкони, а ето че пред очите му ириали се готвеха да убият зерни.

Направи знак на рицарите да спрат и да го оставят сам да отиде да поздрави тримата младежи. Спря на около стотина метра от тях.

— Аз съм принц Роуан, син на Тал — провикна се той на ириалски, тъй като зерните също говореха този език, — и ви приветствам като ви предлагам мир.

Тримата продължаваха да стоят неподвижно на конете, очевидно изумени, че самотният рус мъж, гледка толкова нетипична за тази страна, бе тръгнал непридружен към тях на едрия си, красив дорест кон и ги бе заговорил. Зернът, който бе по средата, почти момче, първи се свързе от вцепенението. Със светкавично движение нагласи стрела в тетивата на лъка и стреля по Роуан.

Роуан се наклони на дясно точно преди стрелата да го достигне и я усети да одрасква лявата му ръка. Тихичко изруга и пришпори коня в галоп. Беше изтърпял от тези ланкони повече, отколкото бе склонен. Презрението и присмехът бяха едно, но по, него да стреля момче, след като той му бе предложил мир, бе последното, което щеше да понесе. Само след секунди стигна до момчето и, преминавайки покрай него в галоп, го дръпна от коня и го стовари на земята. В следващия миг и Роуан вече не бе на коня, а с едрото си тяло държеше боричкащото се момче приковано към земята. Зад себе си дочу тропота от копита на двеста приближаващи се ланконски коне.

— Бягайте оттук! — изкрещя той на другите двама.

— Не можем — отвърна едното почти шепнешком, гледайки ужасено към момчето, което Роуан все още притискаше към земята. — Той е син на нашия крал.

— Аз съм вашият крал! — изрева Роуан разгневено. Обърна се и видя, че рицарите му са съвсем наблизо. — Разкарайте ги оттук! —

нареди той, посочвайки двамата зерни. — Ксанте ще ги разкъса на парчета.

Рицарите на Роуан тръгнаха в атака срещу младежите и те побягнаха.

Роуан погледна към момчето, което държеше. Беше хубаво, на около седемнайсет години и беснееше като тигър.

— Ти не си крал — крещеше то. — Баща ми, великият Брокаин, е крал! То се изплю в лицето на Роуан.

Роуан се избърса, а след това го зашлеви по най-унизителен начин — както мъж удря жена, чийто остър език е нетърпим. След това го дръпна грубо да се изправи на крака.

— Ще дойдеш с мен!

— По-скоро ще умра преди...

Роуан извърна момчето така, че да види приближаващите се ириали, които вече бяха доста близо. Представляваха смразяваща гледка — мускулести мъже, мускулести коне и оръжия, проблясващи на оскъдното слънце.

— Ще те убият, ако се опиташ да избягаш.

— Зерните не се страхуват от ириалите — заяви момчето, но лицето му бе пребледняло.

— Има моменти, когато мъжът използва ума си вместо дясната си ръка. Дръж се като мъж сега. Накарай баща ти да се гордее с теб. — Той пусна момчето и след кратко колебание то остана на място. Роуан можеше само да се надява, че то има достатъчно разум да не предприеме нещо безразсъдно. Без съмнение ириалите с голямо удоволствие щяха да убият този зерна.

Ланконите заобиколиха Роуан и юношата; конете им бяха запотени, с широко отворени ноздри, а мъжете бяха със свъсени вежди и приготвени оръжия. Изглеждаха толкова страшни, че дори Роуан бе склонен да побегне.

— Добре — похвали го Ксанте. — Взел си пленник. Ще го екзекутираме сега, за това, че се опита да убие ириал.

Роуан се почувства горд, че момчето не трепна и не показва никакъв страх при заплашителните думи на Ксанте. Гневът на принца, временно затихнал от боричкането с момчето, отново се надигна. Сега бе моментът да защити правото си да управлява. Постара се да потисне яда си и погледна Ксанте.

— Имам гост — съобщи той натъртено. — Това е синът на Брокаин и той се съгласи да пътува с нас, за да ни насочва през земите на баща си.

Ксанте изпръхтя като кон.

— Този ли гост стреля по теб?

Роуан усещаше как раната на ръката му кърви, но нямаше да се предаде.

— Ударих се на камък — заяви той, а очите му гледаха Ксанте предизвикателно.

Силеан пришпори коня си и се впусна напред, заставайки между двамата мъже.

— Ние поздравяваме госта, макар и да е зерна — произнесе тя така, сякаш говореше за отровна змия, попаднала в леглото ѝ. Очите ѝ не се откъсваха от Роуан, който не сваляше поглед от страшния Ксанте. Малцина бяха тези, които се осмеляваха да се противопоставят на Ксанте и тя никога не би предположила, че мекушавият, рус англичанин би бил сред тях. Но тя го бе видяла как язди към зерните, как като по чудо убягна от стрелата, как скочи от коня и се нахвърли върху момчето и как сега момчето стои близо до англичанина, сякаш русият мъж може да възпре ириалите. А освен това този Роуан предизвикваше Ксанте по начин, какъвто не бе виждала дотогава. Може би е глупак, но явно притежаваше повече качества, отколкото предполагаша.

Рицарят Белсър държеше поводите на коня на Роуан, който се качи, а след това протегна ръка към зерна, за да му помогне да се качи зад него. Обръщайки коня по посока на стана, той попита:

— Как се казваш?

— Кеон — отвърна момчето гордо, макар гласът му леко да трепереше и да издаваше страха от това, което току-що се бе разиграло, и разминаването му на косъм от смъртта. — Син на краля на Зерна.

— Смятам, че е по-добре да назоваваш баща си с друга титла. Аз съм единственият крал на тази страна.

Момчето се изсмя пренебрежително.

— Баща ми ще те унищожи. Ириал никога няма да управлява зерните.

— Ще видим, но за тази вечер може би е по-добре да ме считаш за зерна и да стоиш близо до мен. Съмнявам се, че останалите мои ланкони ще те пожелаят толкова великодушно, колкото аз.

Зад тях яздеха рицарите на Роуан, следвани от ланконските бойци, начело с Дейр, Силеан и Ксанте.

— Винаги ли е такъв глупак? — обърна се Дейр към Ксанте, загледан в гърба на този мъж, който се предполагаше, че е ириал, но се отнасяше към младия зерна като към приятел. — Как сте го опазили жив? — продължаваше да се чуди той.

Ксанте замислено наблюдаваше Роуан и момчето.

— До тази вечер той бе плах като домашно куче. Дори сестра му показваше повече характер. И, поне досега, говореше само на английски.

— Ако продължава да язди сам срещу зерни няма да живее дълго — отбеляза Дейр. — Ние не бива да го спираме от всички лудости, които е готов да извърши. Като съдя по това, което направи днес, той ще е склонен да отвори портите на Ескалон за всеки нашественик. Ланкония може да попадне в ръцете на владетел, не по-малко глупав от него. Не, ние няма да го спираме, ако сам тръгне срещу враговете. По-добре да се отървем от него. Гералт ще бъде нашия крал.

— Дали наистина е глупав? — обади се Силеан. — Ако бяхме нападнали момчетата и убили сина на Брокаин, нямаше мира да видим, докато той не избиеше стотици от нашите войници. А сега имаме важен пленник. Брокаин няма да ни нападне от страх да не убием сина му. Освен това казваш, че този Роуан нито веднъж през тези седмици, откакто пътувате заедно, не се е издал, че говори нашия език? Ксанте, трябва да ти призная, че ме изненадваш. Какво още знае този мъж за нас, което ти не подозираш? — Тя подкара коня си напред, за да язди до Роуан.

През цялата вечер Силеан наблюдаваше Роуан, сестра му, неговия племенник и тримата рицари, заобиколени от тъмнината, седнали около огъня пред красивата копринена палатка на Роуан. Кеон, смълчан, навъсен, дебнеш, седеше близо до тях. Силеан се замисли, че вероятно и на него поведението на Роуан му се струва толкова странно, колкото и на ириалите. Роуан държеше племенника в скута си и му шепнеше разни неща, които караха момченцето да се залива от смях. Никое ланконско дете не се радваше на такова внимание от страна на

баща си. На четиригодишна възраст момчетата, както и момичетата, подбрани за женската гвардия, вече се обучаваха да боравят с оръжие.

Силеан наблюдаваше как Роуан се усмихва на сестра си, как се грижи за нейното удобство и се зачуди какво ли ще е да се живее с този мъж, изпълнен с противоречия — язди сам срещу трима зерни, а два часа по-късно прегръща дете и грижливо се отнася към жена. Как може такъв мъж да бъде воин? Как може да бъде крал?

Рано сутринта, преди изгрев слънце, войниците от охраната изсвириха с тръбите сигнал за тревога. Мигновено всички ланкони наскачаха и застанаха в бойна готовност.

Роуан се показва от палатката, препасал само парче плат върху бедрата и тогава ланконите за пръв път зърнаха тялото на мъжа, когото смятаха за слабават. Мускули като тези на Роуан се постигаха след усилена, упорита работа.

— Какво има? — подвикна той на ланконски към Ксанте.

— Зерни — долетя краткият отговор. — Брокаин идва да се бие за сина си. Ще го посрещнем. — При последните думи той вече се готвеше да възседне коня.

Роуан сграбчи рамото на Ксанте и го обърна с лице към себе си.

— Няма да нападаме. Кеон! — провикна се той. — Пригответи се да отидем да посрещнем баща ти.

Ксанте изгледа Роуан смразяващо.

— Ти си този, който ще си загуби живота.

Роуан премълча унищожителните думи, които се готвеше да изрече, и хвърли предупредителен поглед към Нийл, който вече бе тръгнал към Ксанте. Беше очаквал да се съмняват в него, но те не само се съмняваха, те направо го смятаха за безпомощен.

Облече се за броени минути. Не сложи ризница като за битка, а бродирани кадифени дрехи — като за светски прием. Роуан се намръщи, когато видя ланконите да се усмихват на глупостта на чужденеца, а Кеон да поклаща зачудено глава. В този момент Кеон съжали, че не бе убит предишния ден, тъй като смъртта бе за предпочитане пред това да се изправи лице в лице срещу баща си.

Силеан, която наблюдаваше отстрани, видя как гневното изражение пробяга по лицето на Роуан и после бързо изчезна. Щом ще се омъжва за този човек, ще е по-добре да покаже, че е на негова

страна сега. И, освен това, тя бе много любопитна как той възнамерява да се справи със стария, подъл Брокаин.

— Може ли да дойда с теб? — попита тя Роуан.

— Не! — казаха Дейр и Ксанте едновременно. Роуан ги изгледа ледено и горчиво отбеляза:

— Те приемат един английски принц да умре, но не и да загине един от тях.

Силеан бе въоръжена с дълго копие, лък, а колчанът стрели се виждаше на гърба ѝ.

— Аз съм гвардейка, сама решавам какво да правя. Роуан ѝ се усмихна широко и Силеан усети, че премигва, сякаш заслепена от ярко слънце. Боговете в небесата ѝ бяха свидетели — той бе изключително красив!

— Вземи си коня! — нареди той и Силеан забърза, сякаш е новачка, стремяща се да се хареса на учителя си.

Роуан се загледа след нея. Фейлан не му бе споменавал за интелигентността и благородството на ланконите.

Останалите ланкони не се впечатлиха от външността на Роуан и, яхнали конете, продължиха мълчаливо да наблюдават как той, Силеан, тримата рицари и Кеон се отправят към двестата зерни и сигурна смърт.

— Изправи се, момче! — нареди Роуан на Кеон. — Това е полесно, отколкото да се сблъскаш с гнева на своя крал.

— Баща ми е кралят — отвърна рязко Кеон, а мургавото му лице бе бледо почти колкото това на Роуан.

На стотина метра от зерните, които стояха неподвижно и наблюдаваха приближаването на малката група, Роуан се откъсна и продължи сам. Слънчевите лъчи се отразяваха в обшитата със злато кадифена туника, в косата, в диамантите по дръжката на меча, в сбруята на коня. Ланкони, ириали, зерни, никога дотогава не бяха виждали така богато облечен мъж. Изглеждаше съвършено различен от тях, като роза сред пустинни кактуси, и затова го зяпаха учудени.

След моментно колебание един едър мъж пришпори коня си към Роуан. Лицето му бе обезобразено; дълбок белег минаваше от лявото око надолу към врата, а половината от едното му ухо липсваше. Ръцете и краката бяха осеяни с други белези. Изглеждаше така, сякаш никога през живота си не се бе усмихвал.

— Ти ли си англичанинът, който е пленил сина ми? — попита той с глас, който накара коня на Роуан да затанцува неспокойно. Животното явно надушваше опасността.

Роуан се усмихна и успешно прикри, че сърцето му лудо бие. Вътрешно в себе си се съмняваше, че дори след упорити тренировки човек би могъл да се бие с мъж като този пред него.

— Аз съм ланкон, наследникът на крал Тал. Ще бъда крал на всички ланкони — заяви той с изненадваща твърдост в гласа.

За миг по-възрастният мъж зяпна от удивление преди да продължи:

— Ще убия по сто бойци за всеки косъм, който падне от главата на сина ми.

Роуан се провикна през рамо:

— Кеон! Ела.

Брокаин огледа сина си от главата до петите, изсумтя доволен като видя, че е невредим и му заповяда да се присъедини към зерните, строени на хълма.

— Не! — възпротиви се Роуан рязко. Ръката му се отпусна върху коляното и бе на сантиметри от дръжката на меча. Какъвто и страх да изпитваше, не трябваше да позволи да се забележи и да допусне този мъж да получи Кеон. Съдбата бе изпратила момчето в ръцете му и Роуан възнамеряваше да го задържи. Нямаше да остави появилият се малък шанс за мир да му убегне.

— Опасявам се, че не мога да позволя това. Кеон остава при мен!

За втори път Брокаин зяпна от учудване, но бързо се окопити. Думите и поведението на този мъж не подхождаха на красивото, ненабраздено от белези, бледалико лице.

— Ще се бием за него — заяви той, посягайки към меча.

— По-добре да не го правим — каза Роуан дружелюбно, надявайки се, че никой няма да забележи как пребледнява. — Но ще го сторя; ако се наложи. Желая да задържа Кеон при себе си, защото май той е твоят наследник.

Брокаин стрелна Кеон с очи.

— Така е, ако може да се остави някой толкова глупав да управлява.

— Не е глупав, а млад и бързо се пали, и не е добър стрелец. Бих искал да го задържа при мен, за да види, че ние, ириалите, не сме

демони и тогава, може би, някой ден ще има мир между нашите племена. — В очите на Роуан се появи игриво пламъче. — И бих искал да го науча да стреля по-добре.

Брокаин дълго изучаваше Роуан, който разбра, че противният старец се чуди дали да пощади или убие сина си и него, англичанина. Роуан не хранеше илюзии, че човек като Брокаин ще се трогне от бащина обич.

— Старият Тал не те е отгледал — промълви накрая възрастният мъж. — Досега той щеше да е убил сина ми. Какво ми гарантира неговата безопасност?

— Моята честна дума — произнесе Роуан тържествено. — Животът ми ти принадлежи, ако ириал го нарани. — Едва си поемаше дъх от вълнение.

— Голямо доверие искаш — отбеляза Брокаин. — Ако той пострада, ще те убия така бавно и мъчително, че ще се молиш да умреш.

Роуан кимна.

Известно време Брокаин мълчаливо изучаваше Роуан. В този мъж имаше нещо различно, открояващо го от всеки ланкон. И макар да бе натруфен повече от жена, Брокаин усещаше, че той е по-силен, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Изведнъж Брокаин се почувства стар и уморен. Всичките му синове бяха убити; бе загубил три съпруги в битки. Останало му бе само това момче.

Брокаин се извърна към сина си.

— Иди с този мъж. Учи се от него. — След това отново се обърна към Роуан. — След три години, смятано от днес, го изпрати вкъщи или ще срина Ескалон със земята. — Дръпна юздите на коня и се отправи обратно към бойците на хълма.

Кеон погледна Роуан с разширени от учудване очи, но нищо не каза.

— Хайде, момче, да си вървим — подкани Роуан накрая, отпусайки дъха си и чувствайки, че току-що е избегнал ужасна смърт. — Стой близо до мен докато хората свикнат с теб. Не ми е приятна мисълта да ме измъчват.

Когато двамата с момчето минаха покрай Силеан, Роуан й кимна и тя ги последва. Тя не знаеше какво да каже. Англичанинът, нагизден с хубави дрехи като птичка в любовен период, току-що бе спечелил

словесна битка срещу, стария Брокаин. „По-добре да не го правим“ — бе заявил той, когато го предизвикаха на бой, но въпреки това Силеан бе забелязала как сложи ръката си близо до меча. И как само бе казал на Брокаин, че ириалите ще задържат зерна! Мускул не трепна по лицето му и не показва никакъв страх.

Тя се върна при останалите, но все още не можеше да говори. Този Роуан не само изглеждаше различен, но и беше такъв. Или бе най-големият глупак, който някога се е раждал, или най-смелият човек на света. Тя се надяваше, заради Ланкония — тук се усмихна — и заради себе си, като негова бъдеща съпруга, да се окаже второто.

ТРЕТА ГЛАВА

Джура стоеше неподвижна, с готов за стрелба лък, докато изчакваше еленът да се извърне към нея. Тъмнозеленият цвят на туниката и панталоните я правеха невидима за животното. В момента, когато то се обърна, тя стреля и видя как пада бавно и безшумно.

От укритията между дърветата изскочиха седем млади жени. Всичките бяха високи, стройни и носеха черните си коси сплетени на дебели плитки, падащи върху силните им гърбове. Бяха облечени в зелените ловджийски туники и панталони на женската гвардия.

— Хубав изстрел, Джура — похвали я една от жените.

— Да — съгласи се Джура, оглеждайки гората, а жените се впуснаха да одерат елена. Беше неспокойна тази вечер; имаше чувството, че нещо ще се случи. Бяха минали четири дни откакто Силеан и Дейр заминаха и Джура остро усещаше отсъствието на приятелката си. Липсваха ѝ хуморът на Силеан, интелигентността ѝ, възможността да се довери на някого. Дейр също ѝ липсваше. Бяха израснали заедно и тя бе привикнала той да е наоколо.

Потърка оголените си ръце под късите ръкави на туниката и подметна към жените:

— Отивам да поплувам.

Една от тях спря разрязването на голямо парче месо.

— Искаш ли някой да те придружи? Далеч сме от стените на града?

Джура не се обърна. Те бяха стажант бойци, никоя не бе по-възрастна от шестнадесет и, в сравнение с тях, тя се чувстваше стара и самотна.

— Не, сама ще отида — заяви и се отправи през гората към потока.

Отиде по-далеч, отколкото възнамеряваше, стремяйки се да се отърве от натрапчивото чувство на... На какво? Не на страх, но във въздуха се носеше усещане за буря.

Беше пристигнало само едно съобщение от армията, която съпровождаше англичанина Роуан до столицата на Ириал, Ескалон, и умиращия му баща. Старият Тал не издъхваше, единствено благодарение на силата на волята, която го крепеше, докато чакаше да види какъв е станал синът му. Досега, съдейки по съобщенията, Роуан се бе оказал глупак. Замесваше се в селски дразги, бе се изправил сам срещу зерните, а Ксанте и Дейр трябваше да го пазят. Говореше се, че Роуан е безхарактерен мекушавец, който разбира повече от кадифе, отколкото от мечове.

Слуховете бързо се разпространиха и в Ескалон вече се чуваха заплахи за бунтове и размирици в знак на протест срещу глупавия англичанин, негоден да ги управлява. Гералт, Дейр и Силеан ще трябва да използват цялото си влияние, за да попречат на този слабоумник да унищожи крехкия мир, който цареше между племената на Ланкония.

На закътаната горска поляна Джура се съблече и се потопи във водата. Може би едно дълго плуване щеше да успокои тревожните й мисли.

Роуан яздеше толкова бързо, колкото конят можеше да препуска. Имаше нужда да се махне, да остане сам, да избяга от преценяващите погледи на ланконите. Преди Два дни бяха минали покрай горяща селска колиба. Когато Роуан сирия, ланконската армия и й нареди да потуши пожара, — воините го изгледаха с презрение. Те останаха на конете си и съзерцаваха как Роуан и рицарите му помагаша в потушаването на пламъците.

Когато огънят бе овладян, селяните разказаха изпълнена с противоречия история за вражда между две семейства. Роуан им бе казал да дойдат в Ескалон, където лично ще се запознае със случая и той, кралят, ще отсъди. Селяните се подсмихнаха. Кралят командваше войниците, които тъпчеха нивите им. Той не се занимаваше с престолудието.

Роуан се върна при бойците, които го гледаха с презрение, защото се бе намесил в дребната разпра.

Но Роуан знаеше, че ако ще е крал и ще има мир между племената, той трябва да е такъв за всички ланкони — зерни, ултени, ватели... всички племена и хората в тях; от последния селянин до Брокаин, който командваше стотици бойци.

Днес му бе омръзнала мълчаливата, а понякога и не толкова мълчалива, враждебност на ланконите и се бе откъснал, нареждайки на рицарите си да не допускат никого до него. В очите на приближените си съзря същия страх, какъвто той потискаше дълбоко в себе си. Очевидното недоверие караше собствените му съмнения да изплуват на повърхността. Имаше нужда да остане сам, да размисли, да се помоли.

Знаеше, че са само на няколко километра от стените на Ескалон, когато стигна до поток — спокоен, красив, различен от всичко, което бе видял в Ланкония досега.

Слезе от коня, завърза го и коленичи, събирайки ръце за молитва.

— О, Господи — започна той сподавено, разкривайки дълбочината на болката, която изпитваше — опитвам се да се подготвя за задължението, което ти и земният ми баща сте ми отредили, но аз съм човек. Ако трябва да постигна това, което знам, че е правилно, имам нужда от твоята помощ. Хората са против мен и не знам как да ги спечеля. Умолявам те, мили Боже, покажи ми пътя. Насочвай ме. Води ме. Оставям се в твоите ръце. Ако греша — предупреди ме. Ако съм на прав път — дай ми знак.

Остана за малко с наведена глава, защото се чувстваше уморен и изцеден. Бе дошъл в Ланкония с убеждението, че знае какво му предстои да стори, но с всеки изминат ден увереността му се стопяваше. Ежечасно се налагаше да доказва на тези ланкони, че е мъж. Те бяха предубедени и каквото и да стореше, не променяше мнението им. Ако проявеше храброст, твърдяха, че глупаците често са храбри; ако се погрижеше за своя народ, заявяваха, че подходът му е чуждоземен. Как можеше да им докаже? Да измъчва и убие някакво невинно момче зерна, в което те смятаха, че се е вселил самият дявол?

Той се изправи и се погрижи за коня, но краката му се подкосяваха от преживяното. Свали потните си дрехи и се отпусна в хладната, бистра вода. Гмуркаше се, плуваше, оставяше водата да отмие част от гнева и чувството за безпомощност, обзело тялото му. Час по-късно, когато се върна на брега, бе по-добре. Препаса пояса и изведнъж се сепна. Отдясно долови шум. Сякаш се движеше човек. Издърпа меч от ножницата и мълчаливо тръгна натам.

Не очакваше удара, който последва. Някой се стовари от клона на дървото над главата му, нечий крак го ритнаха в гърдите, усети как

губи равновесие и се стовари на земята. Моментално желязно острие се допря до гърлото му.

— Недей! — нареди женски глас.

Роуан тъкмо посягаше към меча, но когато погледна нагоре напълно забрави за него. Разкращена, с крака голи до средата на бедрата, над него стоеше най-красивата жена, която бе виждал през живота си. Мъжете около вуйчо му Уилям вечно задяваха Роуан, че живее като отшелник. Присмиваха му се, че не изпитва желание да повали някое селско момиче в сеното. Беше имал няколко сексуални контакта, но нито една жена не бе възпламенявала сетивата му до такава степен, че да я пожелае повече от всичко друго на света. Ако му предлагаша секс и момичето не бе някоя повлекана, той го приемаше, в случай че нямаше какво друго да върши.

До този момент.

Роуан гледаше нагоре към жената, към стегнатите ѝ гърди, към лицето ѝ с очи, черни като въглени, а тялото му се възпламеняваше. Всяка клетка бе възбудена, жива, както никога досега. Усещаше тази жена, мириса ѝ. Като че ли топлината на нейното тяло се сливаше с тази на неговото и те ставаха едно.

Ръцете му сами се устремиха и докоснаха глезените ѝ, обгърнаха ги, а очите му ги следваха, докато се опияняваше от красотата на дългите, стройни и силни крака. Острието на меча вече не бе опряно в гърлото му, но той и не забеляза. Виждаше и усещаше единствено тези великолепно крака, а ръцете му се придвижваха нагоре, галеха, впиваха се в загорялата, красива, гладка плът.

Стори му се, че я чува да простенва, но не бе сигурен дали не е шумът на собственото му сърце, разтапящо се от страст.

Докато ръцете му се придвижваха докъдето можеха да стигнат, колената и започнаха да се подкосяват бавно, като восъчна свещ, която се топи, защото е поставена прекалено близо до пламтящ огън. А ръцете му продължаваха да се движат нагоре, нагоре, повдигайки влажната туника, с която бе облечена. Отдолу не носеше нищо и той зърна скъпоценната ѝ перла, докато ръцете му стигнаха и се впиха в стегнатите ѝ хълбоци.

Тя се отпусна на гърдите му и когато голата ѝ плът докосна неговата, Роуан потръпна от възбуда. Кожата ѝ бе не по-малко гореща

от неговата — като нажежено желязо в огнището на ковач. Ръцете му се придвижиха към гърба ѝ и я притеглиха напред.

Лицето ѝ бе съвсем близо; очите ѝ — полузатворени от желание; устните ѝ — плътни и алени, отворени и готови да го приемат; кожата ѝ бе бледа и гладка. Той придърпа лицето ѝ към своето.

При първия досег на устните му тя се отдръпна и се загледа в него. Като че ли и двамата бяха обзети от една и съща изненада. В следващия миг, когато обви врата му с ръце и страстно го целуна, неговата изненада изчезна. Ръцете му така силно я стиснаха, че едва не ѝ счупиха ребрата. Той я положи по гръб без нито за миг да престава да я целува яростно и дълбоко, със страст, натрупана през всичките години, през които бе чакал точно тази жена и този миг.

Тя обгърна кръста му с крака, докато той се търкаляше с нея, а поясът му сам се свлече.

— Джура! — извика някой.

Той хапеше устните ѝ ненаситно. Отпусна напрегнатото си тяло върху нейното.

— Джура, добре ли си?

Жената под Роуан го биеше с юмруци по голия гръб, но той бе прекалено оглупал от възбуда, за да усети болка.

— Ще ни видят — прошепна тя разтревожено, с нервен, разтреперан глас. — Пусни ме.

Ако кон го стъпчеше в този миг, той нямаше да забележи. Ръката му потърси и откри гърдите ѝ.

— Джура! — гласът бе вече съвсем наблизо. Джура сграбчи някакъв камък и го стовари върху главата на мъжа. Не възнамеряваше да го удари силно, а само да привлече вниманието му, но той се отпусна безжизнено върху нея.

Чуваше жената от гвардията вече съвсем близо. Трескаво, но и с голямо съжаление, избута мъжа настрана. За миг погледна към великолепно то му тяло. Никога не бе виждала по-съвършен мъж — мускулист и същевременно строен, едър, но не дебел, с ангелско лице.

Прокара ръка по тялото му, по силните му бедра и нагоре по лицето. Целуна го по устата.

— Джура! Къде си? — чу се отново глас.

Прокле глупавите стажантки, които я бяха прекъснали, след което се изправи, за да я видят. Високата трева прикриваше мъжа в

краката ѝ.

— Тук съм — извика тя. — Не, не се приближавайте, защото калта е дълбока. Изчакайте ме на пътеката.

— Започва да се свечерява, Джура — каза една от тях, още почти дете.

— Виждам — сопна се Джура. — Тръгвайте. Няма да се бавя. Тя нетърпеливо изчака момичетата да се отдалечат, след което приклекна до припадналия мъж.

Може би трябваше да се чувства гузна от това, което направи с този непознат, но не изпитваше подобно нещо. Отново докосна гърдите му. Кой беше той? Не бе зерна, нито вател като Дейр. Може би бе от феарените — които бяха винаги на коня, които живееха в планините и избягваха да общуват с другите. Но пък бе прекалено едър, за да е феарен.

Той започна да се размърдва и Джура знаеше, че трябва да се откъсне от него преди отново да я погледне с присвитите си очи, които я караха да загуби ума и дума.

Изтича до брега, грабна останалите си дрехи, нахлузи ги, бързайки към стажантките. Все още чувстваше ръцете и устните му по тялото си.

— Джура, изглеждаш развълнувана — отбеляза едно от момичетата.

— Вероятно, защото Дейр се връща скоро — подметна друго лукаво.

— Дейр? — произнесе Джура, сякаш никога не бе чувала това име. — О, да, Дейр — продължи тя забързано. Дейр никога не бе карал сърцето ѝ да се качва в гърлото или мускулите на краката ѝ да омекват. — Да, Дейр — произнесе тя, този път по-твърдо.

Момичетата се спогледаха многозначително. Джура остаряваше и започваше да изглупява.

— Роуан! Къде беше? — настояваше Лора безмилостно.

— Ами... — Отидох да поплувам. — Беше като замаян, зашеметен. В главата му единствено се въртеше образа на жената. Усещаше кожата ѝ и бе сигурен, че гърдите му още пламтяха, там където тя бе се докосвала. Успя да се облече и да оседлае коня, само защото го бе направил хиляди пъти.

— Роуан — заинтересува се Лора вече по-спокойно, — добре ли си?

— Никога не съм бил по-добре — увери я той и същевременно си помисли: — Значи това е страстта? Това е чувството, каращо мъжете да правят неща, които обикновено не са склонни? Ако тази жена бе пожелала да убие, да изостави страната си, да предаде народа си, той се съмняваше дали ще се поколебае.

Роуан разбираше, че хората са го зяпнали. Облегнат на високия, широк лък на седлото, с отпуснато тяло и застинала усмивка, а около него и ланкони, и англичани го гледаха втрещено.

Стегна се, прочисти гърлото си и слезе от коня.

— Ездата ме ободри — заяви той замечтано. — Вземи коня, Монтгомъри, и се погрижи да получи двойна дажба. — Милото животно ме отведе при нея, помисли си докато галеше врата на коня.

Монтгомъри се приближи.

— Смятаха, че не можеш да се грижиш за себе си, дори за няколко часа — прошепна той огорчено.

Роуан потупа Монтгомъри по рамото.

— Тази вечер бих могъл да се грижа за целия свят, момчето ми — той се обърна и на път за палатката спря до високия, мълчалив Дейр, чието лице, за разлика от това на Ксанте, не издаваше мислите му. Роуан чувстваше, че Дейр не го презира, колкото останалите.

— Чувал ли си за жена на име Джура? — Дейр трепна преди да отговори.

— Тя е дъщеря на Тал.

— Ужасът, който Роуан изпита, се изписа на лицето му.

— Тя ми е сестра? — едва успя да попита той.

— Не кръвна. Кралят я осинови, когато бе още дете. Роуан едва не се разплака от облекчение.

— Значи не сме кръвни роднини? Дейр го наблюдаваше.

— Гералт ти е кръвен брат. Джура и той имат една майка, докато ти и Гералт имате общ баща.

— Разбирам — каза Роуан, но единствено го вълнуваше фактът, че Джура не му е кръвна роднина. — Тя е гвардейка, нали? Като Силеан.

Дейр отново се поколеба.

— Да, макар Джура да е по-млада — заяви той накрая.

Роуан се усмихна.

— Тя е на идеалната възраст, каквато и да е. Лека нощ.

Цяла нощ Роуан не мигна, а лежа буден, с ръце под главата. Взираше се в тъмнината и си припомняше всеки миг, прекаран с Джура.

Разбира се, щеше да се омъжи за нея. Щеше да я направи своя кралица и двамата щяха да управляват Ланкония... Или поне ириалите. Джура щеше да е нежността в живота му и щеше да компенсира липсата на доверие, което ланконите питаеха към него. Пред нея той би се разкрил. Тя щеше да е негова опора. Бе помолил Бог да го подкрепи и да му даде знак и миг след това се бе появила Джура.

Преди зазоряване дочу лагера да се разбужда; стана, облече се и излезе. Планинските хребети се очертаваха в далечината, въздухът бе свеж и прохладен. Ланкония никога не му се бе струвала толкова красива.

Силеан се появи до него.

— Добро утро. Отивам да ловя риба. Може би ще ме придружиш?

Роуан я изгледа продължително и за пръв път си даде сметка, че могат да възникнат спънки в плановете му да се ожени за Джура.

— Да. Ще дойда.

Двамата тръгнаха през гората към широкия поток.

— Днес ще стигнем Ескалон — обяви Силеан. Роуан не реагира. Ами ако Тал настоя да се ожени за Силеан? Какво ще прави, ако се окаже, че за да стане крал, е нужно да се ожени за Силеан? Изведнъж всички наказания на Фейлан му се сториха нищожни.

— Мога ли да те целуна? — попита той внезапно. Силеан се обърна към него с ококорени от почуда очи и се изчерви.

— Исках да кажа, че ако ще се женим... Мислех, че... Той не продължи, защото Силеан обгърна с ръка главата му и притисна устните си към неговите. Усещането от целувката бе приятно, но то не накара Роуан да забрави кой е или къде се намира, нито пък да почувства, че е готов да сключи сделка и с дявола заради тази жена.

Внимателно се отдръпна от нея и й се усмихна. Сега вече бе сигурен. Джура бе тази, която Господ бе определил за него. Съвсем дружелюбно продължиха пътя си към потока. Роуан бе изцяло отдаден на мисли за Джура и въобще не се досещаше за щастието, обзело

Силеан. Тя пък си мислеше, че е била целуната от мъжа, за когото ще се омъжва и вече бе далеч по-склонна да приеме женитбата.

За да стигнат до Ескалон, трябваше да яздят още пет часа в северозападна посока. Пътища почти липсваха и Роуан се зарече при първа възможност да изгради такава. Ланконите проклинаха четиринайсетте каруци багаж, които Роуан и Лора взеха със себе си от Англия и които пренасяха техни мебели и вещи. Единственият лукс, който ириалите си позволяваха, бе ограденият им със стена град, а когато бяха на път, вземаха само толкова, колкото можеха да носят конете. Роуан подозираше, че по пътя се изхранват с откраднатото от селяните.

Ескалон бе разположен на бреговете на река Сиар. Дълбок завой на реката служеше като естествена преграда от двете страни. Стръмен хълм го защитаваше от трета. Близко четириметрова стена опасваше петте квадратни километра, върху които бе разположен градът. Вътре Роуан забеляза втора стена, ново възвишение, а на върха — разлята каменна крепост, която вероятно бе домът на баща му.

— Почти стигнахме — отбеляза Лора, която яздеше до него. Филип, с лице изопнато от умората от пътуването, продължило седмици наред, седеше пред нея. Лора въздъхна. — Мечтая за топла храна, гореща баня, меко легло и някой, с когото да поговоря, а не само тези бленуващи за битки воители. Смяташ ли, че придворните музиканти ще знаят английски песни? Какви ли са танците на ланконите?

Роуан не можеше да отговори на сестра си, тъй като Фейлан не бе сметнал за необходимо да му разказва как се забавляват ланконите. Освен това в Ланкония единственото, което представляваше интерес за него и можеше да му достави удоволствие, бе красивата, прекрасна Джура, най-съвършената жена, най-... Позволи си да помечтае докато стигнат до града.

При влизането в Ескалон процесията не събуди особен интерес. Градът се оказа мрачен, пълен с животни и мъже, а шумът на железни чукове, подковаващи конете, и подвикванията между мъжете се оказа оглушителен. Лора долепи напарфюмирана кърпичка до носа си, за да не усеща вонята.

— Къде са жените? — провикна се тя към Ксанте.

— Не са в града. Градът е за мъжете.

— Да не ги държите заключени някъде? — продължи да разпитва тя. — Не ги ли пускате на чист въздух и слънце?

Дейр се извърна към нея и я изгледа с интерес, примесен с любопитство.

— Изкопаваме ями горе в планината и там ги държим — отвърна Ксанте. — Веднъж седмично хвърляме вътре вълк. Ако успеят да го убият, могат да го изядат.

Лора го изгледа гневно, без да е сигурна колко от казаното отговаря на истината.

В северозападния край на оградения от стената град, на най-защитеното място, се простираше каменният дом крепост на Тал. Постройката не отговаряше на представите на Роуан за замък; бе пониска, по-дълга и по-недостъпна. Камъните, от които бе изградена, бяха тъмни като ланконите.

Около крепостта се издигаше втора каменна стена, дебела два и половина метра и висока над шест. В центъра ѝ имаше ръждясала, желязна, обрасла с растителност двойна порта, а вляво — по-малка врата, широка само колкото да премине един ездач.

Ксанте даде някаква заповед и войниците започнаха да се пренареждат в колона по един и да се отправят към тясната врата.

— Почакайте — провикна се Роуан, — ще използваме широката порта, за да минат каруците с багажа.

Ксанте закова коня си пред Роуан. Изражението му показваше, че търпението му се е изчерпало. Имаше вид на човек насила накаран да се грижи за разглежено, глупаво, раздразнително дете.

— Каруците не могат да минат. Ще трябва да се разтоварят, а мебелите, които не могат да минат — да се разглобят.

Роуан стисна зъби. И той бе на края на търпението си. Няма ли тези хора никакво уважение към мъжа, който щеше да е техен крал?

— Ще наредиш да отворят двойната порта.

— Тази врата не се отваря — заяви Ксанте надменно. — Не е отваряна от сто години.

— Тогава е крайно време да се отвори — изрева Роуан към нахалния боец. Извърна се на седлото и видя четирима души да носят четириметрова греда.

— Монтгомъри!

— Да, сър! — откликна оръженосецът радостно. Доставяше му огромно удоволствие да се противопоставя на ланконите.

— Донесете онази греда и отворете портата... Тримата рицари на Роуан моментално скочиха от конете. Те копнееха да направят всичко, което ланконите твърдяха, че не бива. Сграбчиха за мръсните вратове шестима от най-мускулестите мъжаги и ги накараха да използват гредата за таран.

Роуан седеше неподвижно и сковано върху коня и наблюдаваше как мъжете за пореден път налитаха върху ръждясалата порта. Тя не помръдваше. Той не смееше да погледне към насмешливите лица на ланконите.

— Портата бе заварена при затварянето и няма да се отвори — заяви Ксанте, а Роуан ясно долавяше високомерието в гласа му.

Роуан схвана, че има някакво суеверие, свързано с портата, но бе готов по-скоро да умре, отколкото да прояви любопитство. В момента бе важно да не се поддаде на поредното примитивно суеверие на тези враждебни хора.

— Аз ще отворя портата — каза той, докато слизаше от коня без да поглежда към ланконите.

Разполагаше с бойния си кон и с тези на тримата рицари. Те бяха огромни, яки животни, в състояние да изтеглят тонове. След като таранът не даваше резултат, може би трябваше да опаше портата с вериги и да остави конете да я повалят?

Хората започнаха да зарязват работата си и да се струпват наоколо, за да наблюдават как английският принц ще се изложи. По крепостните стени над главите им се събраха гвардейци, които също с видимо задоволство наблюдаваха сцената. Значи този е слабоватият син на Тал, който си въобразяваше, че ще успее да отвори Портата на Света Елена!

— Ксанте — провикна се някой от горе, — тоз ли е бъдещият ни крал?

Смехът бе оглушителен и кънтеше в ушите на Роуан. Лора беше права. Трябваше да предизвика двама-трима на бой още първия ден, за да се разбере кой командва.

Застана пред портата и я огледа. Беше стара, покрита с ръжда и бодливи пълзящи растения. Отмести една клонка встрани но тръните се впиваха в ръцете и разкървавяваха дланите му. Огледа стария

катианар — солидно парче желязо без видимо слабо място. Прецени, че таранът не бе имал никакъв ефект.

— Тоз русоляв англичанин да не би да си мисли, че той ще успее да отвори портата? — присмя се някой.

— Никой ли не му е казал, че само ланкон може да я отвори?

Тълпата се смееше подигравателно.

— Аз съм ланкон — напомни си Роуан шепнешком, с очи втренчени към портата. — Аз съм повече ланкон, отколкото те някога въобще ще бъдат. Господи, помогни ми. Моля те. Помогни ми.

Опря ръце на портата, така че и двете окървавени длани тласнаха ръждясалата повърхност и се наведе напред, за да разгледа по-добре голямото желязно парче, което я държеше затворена.

Усети как крилата на портата потрепераха.

— Отвори се! — прошепна той. — Отвори се пред своя ланконски крал.

Ръжда се посипа отгоре и поръси лицето и косата му.

— Да! — продължи той, затвори очи, насочвайки цялата си енергия в дланите. — Аз съм твой крал. Нареждам ти да се отвориш.

— Вижте! — изкрещя някой зад гърба му. — Портата се помества!

Тълпата и гвардейците утихнаха, когато древната порта изскърца. Потреперваше като жива.

Възцари се пълна тишина, дори животните притихнаха, когато старият, железен катианар се строполи в краката на Роуан. Той побутна едното крило малко назад и овехтелите панти изскърцаха протестиращо.

Роуан се обърна.

— Сега вече каруците могат да минат — заяви той и изведнъж се почувства много, много уморен.

Никой обаче не помръдна. Англичаните наблюдаваха ланконите, а те, стотици — и селяни, и гвардейци — зяпаха Роуан изумени.

— Сега пък какво има? — изкрещя Роуан към Ксанте. — Отворих ви портата. Използвайте я.

Отново никой не помръдна. Зачуден, Монтгомъри прошепна:

— Какво им става?

Ксанте, сякаш насън, слезе много бавно от коня. Сред възцарилата се тишина неговите движения изглеждаха изпълнени с

огромно значение. Роуан го наблюдаваше, чудейки се как възнамерява да покаже презрението си този път.

Роуан се изуми, когато Ксанте застана пред него, коленичи, склони глава и промълви:

— Да живее принц Роуан!

Роуан погледна над главата му към Лора, която още седеше на коня. Тя изглеждаше също толкова озадачена, колкото и той.

— Да живее принц Роуан! — обади се втори, след това трети и скоро възгласът бе подхванат от всички.

Уотълин, рицар на Роуан, здравомислещ човек, се приближи:

— Да вкараме каруците, Ваше величество, преди тези глупаци да решат, че сте демон, а не Бог.

Роуан се усмихна, но преди да успее да отговори Ксанте скочи, гледайки Уотълин враждебно.

— Той е нашият принц — заяви Ксанте. — Нашият, ланконският, принц. Ние ще се погрижим за каруците му. Извърна се и започна да издава заповеди и към бойците, и към селяните.

Роуан сви рамене, качи се на коня и се усмихна на Лора.

— Явно е трябвало да отворя стара, ръждясала порта. Да влизаме ли в кралството си, скъпа сестро?

— Принцесо, ако нямаш нищо против — отвърна тя засмяна.

Отвъд стената и мъже, и жени от гвардията стояха с приведени глави, докато Роуан и Лора минаваха покрай тях. Роуан се заглеждаше във всяко лице, надявайки се да зърне Джура, но напразно.

Пред старата каменна крепост Роуан помогна на Лора да слезе.

— Да отидем да се представим на баща ни? — предложи той, а Лора кимна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На голямата поляна за тренировки Джура бе сама. В двата края стояха мишени за стрелба с лък и хвърляне на пика, имаше места за ръкопашен бой, писти за бягане и препятствия. Сега, когато присъстваше само тя, теренът изглеждаше огромен. Другите гвардейки се бяха втурнали към града след като бе пристигнал пратеник с новината, че чуждоземният принц е дошъл.

— Принц! Как ли пък не! — бе промърморила Джура, като запрати копието към мишената, улучвайки самия център. Той бе англичанин и се готвеше да се възкачи на трона, който по право принадлежеше на брат ѝ. Утешаваше я единствено това, че всички ланкони мислеха като нея. Поне веднъж племената бяха единодушни: този англичанин, както и английският крал Едуард, не им бяха господари.

Долавяйки шум зад гърба си, тя се извърна с вдигнато високо копие. Острието се оказа насочено към Дейр.

— Закъсня — отбеляза той усмихнато. — Можех да те прострелям още от края на поляната. Не е редно да си сама тук и никой да не те пази.

— Дейр! О, Дейр! — зарадва се тя и обви ръце около врата му. — Много, много, много ми липсваше. — Щеше ѝ се да го докосва, прегръща, целува, за да се отърве от спомена за мъжа при реката. Снощи се бе събудила плувала в пот, мислейки единствено за непознатия чужденец, който можеше да е обикновен селянин или дървар, прибиращ се при жената и децата си. — Целуни ме — помоли тя.

Дейр се подчини, но целувката не беше като на мъжа в гората. Тя не усети изгарящата, неконтролируема страст. Отвори устните и плъзна език в устата му.

Дейр се дръпна, а на лицето му имаше смръщено изражение. С тъмните си очи и високи скули, той бе привлекателен, но не толкова, колкото мъжа в гората, помисли си неволно Джура.

— Какво има? — попита Дейр прегракнало. Джура отпусна ръце и се извърна, за да скрие зачервеното си лице, страхувайки се, че той ще отгатне мислите й.

— Липсваше ми, това е всичко. Няма ли право жената да посрещне своя избраник възторжено?

Дейр нищо не отвърна и тя отново се обърна към него. Бяха израсли заедно. Той бе от племето вател и при едно нападение, предвождано от Тал, бащата на Дейр бе убил нейния. Тал пък уби неговия, след което дванайсет годишното момче се нахвърли върху му с камък и счупена пика. Тал само метна момчето напъряко на седлото и го отведе в Ескалон. Тъй като майката на Джура бе починала две седмици преди това, Тал прибра трите деца — Джура, Гералт и Дейр — и наглеждаше обучението и възпитанието им. Джура, едва петгодишна тогава, се чувстваше самотна и нещастна от загубата на двамата си родители за толкова кратко време и се бе вкопчила във високия, мълчалив Дейр. Докато растяха заедно, тя свикна да разчита на него. Но това, че бяха прекарвали по-голямата част от живота си заедно, не означаваше, че може да чете мислите му.

— Той пристигна ли? — заинтересува се тя. Не можеше да понася да я гледа така, както когато бе шестгодишна и бе изляла част от сушените му плодове, а след това, когато той попита кой ги е откраднал, излъга, че нищо не знае.

— Пристигна — отвърна Дейр тихо, без да откъсва очи от нея.

— Хората показаха ли своето негодувание? Дадоха ли на този англичанин узурпатор да разбере какво мислят за него? Те...

— Той отвори Портата на Света Елена. Джура гръмко се изсмя.

— С помощта на колко коня? Тал няма да е доволен, когато научи как страхливият му син...

— Той я отвори с ръце.

Джура се вторачи в Дейр.

— Искаше портата да се отвори, за да могат да минат каруците с багажа, затова нареди на хората да използват таран. Това не доведе до никакъв резултат и принц Роуан опря длани на портата и се помоли на Господ. Портата зейна.

Джура го зяпна учудено. Според легендата само истинският крал на Ланкония щеше да успее да отвори портата.

Тя се съвзе.

— Никой не се е опитвал да я отвори от години; вероятно цялата е ръждясала. Явно след тарана се е разхлабила и когато англичанинът я е натиснал, тя е поддала. Това трябва да е ясно на всички.

— Ксанте коленичи пред принца.

— Ксанте? — Джура не можеше да повярва. — Ксанте, който се присмива всеки път, когато се спомене за англичанина? Същият, който изпращаше съобщения за това, какъв глупак е този чужденец?

— Той склони глава и го нарече принц. Всички гвардейци и цялото население му се поклониха.

Джура извърна глава.

— Това ще затрудни нещата. Имах по-високо мнение за гвардейците, а пък селяните от край време са суеверни. Ще трябва да ги накараш да осъзнаят, че това е било само една ръждясала порта. Съобщиха ли вече на Тал?

— Да — отвърна Дейр. — Те са при него сега.

— Те?

— Принц Роуан, сестра му и синът ѝ.

Джура не беше на себе си. Да не би единствено тя да бе запазила разсъдъка си? Нима цяла Ланкония бе готова да се откаже от истината, само защото някаква ръждясала порта се бе отворила е то след като бе удряна с таран? Е, поне Дейр не вярваше в този натрапник.

— Трябва да убедим Тал, че Гералт е по-подходящ за крал. Кажи, много ли приличат на англичани? Държат ли се странно и чуждоземски?

Внезапно, бърза като змия, ръката на Дейр се стрелна напред и сграбчи плитката на Джура, омота я около китката си и насила придърпа лицето ѝ към своето.

— Дейр! — възкликна тя. Не бе очаквала подобно нещо. Когато бяха заедно, не бе постоянно нащрек; имаше му пълно доверие.

— Ти си моя — обяви той прегракнало. — Моя си от петгодишната си възраст. С никого няма да те деля.

Блясъкът в очите му я плашеше.

— Какво е станало? — прошепна тя. — Какво е направил този Роуан?

— Може би ти знаеш отговора по-добре от мен.

Тя се съвзе от страха. Все още държеше копието в лявата си ръка и сега опря острието в ребрата му.

— Пусни ме или ще те пробода.

Така внезапно, както я бе сграбчил, той я пусна, след което се усмихна.

Джура не отвърна на усмивката му.

— Дължиш ми обяснение — настоя тя. Дейр сви рамене.

— Няма ли право любимият на ревност? — попита той.

— Ревност от кого? — изрече Джура гневно.

Той не отвърна, а тя не хареса странното изражение на лицето му, нито студения му поглед. Бяха заедно от толкова години и той се бе научил да отгатва мислите ѝ. Бе успял да се досети какво се крие зад целувката ѝ, а и подпитванията преди това на англичанина не разсейваха съмнението му. Тя се бе издала с целувката и бе дала да се разбере, че не всичко е наред.

Джура му се усмихна.

— Може би от яд... — тя се поколеба — ... така ти налетях. — Тя го погледна и мълчаливо се молеше да не продължават темата.

Най-накрая той също се усмихна.

— Хайде, не искаш ли да се запознаеш с новия принц?

Тя въздъхна облекчено, довольна, че моментното напрежение се бе разсеяло и отново вдигна копието.

— По-скоро бих влязла сама в лагера на ултените. — На лицето на Дейр отново се изписа странното изражение, но този път тя нямаше намерение да попита за причината. — Хайде. Върни се при него — подкани тя. — Тал ще има нужда от теб. Всички ще сте нужни, за да помагате да се поднесат на мекотелия бял англичанин приветствията за добре дошъл. Дейр не помръдна.

— Сигурно по-късно ще има празненство — отбеляза той.

Джура хвърли силно копието и то отново попадна точно в центъра на мишената.

— Май няма да съм гладна тази вечер. Хайде, тръгвай. Искam да се упражнявам.

Известно време Дейр я наблюдаваше, сякаш нещо в нея го озадачаваше, след което се обърна и пое към защитения със стена град.

Джура ядосано изтегли копието от напълнената със слама мишена. Ето ти връщане на любим, мислеше тя! Прегърна го, а той я отблъсна; миг, след това я хвана за косата и ѝ заяви, че ревнува. Защо

не ѝ показва, че ревнува с няколко целувки? Защо не направи нещо, за да заличи образа на мъжа при реката?

Тя мятеше копието отново и отново. Възнамеряваше да прекара деня в изтощителни тренировки, така че вечерта да е прекалено изморена и да не си припомня ръцете на мъжа върху краката си, или устните му върху нейните, или... Изруга, метна копието и дори не уцели мишената.

— Мъже! — произнесе тя гневно. Дейр я зяпаше, дърпаше я за косата, другият я милваше по краката, а англичанинът бе нападнато за цяла Ланкония! Отново метна копието и този път то попадна в самия център.

Роуан стоеше пред покоите на баща си и се стараеше да изтупа част от прахта, натрупана по време на пътуването. Не му бяха оставили време да се преоблече и да се приведе в приличен вид. Съобщиха му, че Тал настоява веднага да го види.

След като забеляза нищетата вътре в крепостта, Роуан размисли и реши, че прашните му дрехи няма да впечатлят Тал. Той ритна оглозгания кокал, който бе настъпил, изправи рамене и отвори тежката дъбова врата. В слабо осветената стая му бяха нужни няколко; мига, за да привикне с тъмнината. Баща му явно не бързаше да заговори докато го изучаваше, и това даде възможност на Роуан също да го разгледа.

Тал лежеше върху постеля от цял куп кожи, което съвсем не му подходеше, тъй като изглеждаше суров мъж. Личеше, че е изключително висок, поне с десет сантиметра по-висок от Роуан, но не притежаваше неговите мускули.

Може би някога лицето му да е било привлекателно, но сега бе насечено от прекалено много белези от прекалено много сражения. Роуан лесно можеше да си го представи върху галопиращ жребец, размахващ меч над главата си, повел хиляди бойци в битка, която неминуемо ще спечели.

— Ела, синко — прошепна Тал с плътен глас, който издаваше болка. — Седни до мен.

Роуан приближи, настани се на ръба на леглото и събра всичките си сили, за да прикрие вълнението, което изпитваше. Години наред се бе старал, за да бъдат отчетите на възпитателя му до Тал похвални. Винаги бе искал да получи одобрението на този човек, когото не помнеше. Сега, наблюдавайки суровия мъж, знаеше, че Тал ще е

разочарован от своя рус, блеодик син. Но Роуан си наложи никое от тези чувства да не излезе наяве.

Тал вдигна обезобразена от белези, но все още силна ръка и докосна бузата на сина си. Старите му, тъмни очи, заблестяха от непролятите досега сълзи.

— Приличаш на нея. Приличаш на моята красива Ан. — Погали ръката на Роуан. — И си със стойката на мъжете от нейното семейство. — Очите и устните му се усмихваха. — Но си висок като ланкон. Поне нещо си взел от мен, тъй като друга прилика не виждам. А и косата! Това е косата на Ан!

Тал се опита да се засмее, но вместо това силно се закашля. Роуан инстинктивно усети, че баща му не би искал съчувствие, така че остана неподвижен докато спазъмът премине.

— Нещо разяжда вътрешностите ми. Знам го вече от доста време, но отлагах смъртта, за да те видя. Уилям добре ли се отнасяше с теб?

— Изключително — отвърна Роуан тихо. — По — добре не можеше да бъде.

Тал се усмихна и затвори за миг очи.

— Знаех си, че така ще бъде. Той винаги те е обичал. От деня на раждането ти. След като Ан умря... — спря и преглътна преди да продължи. — Наближаващата смърт събужда спомени. Моля се скоро отново да видя майка ти. След нейната смърт щях да те оставя на Уилям да те отгледа, но той нападна моите бойци; опита се да те вземе.

Тал отново се закашля.

— Можеше да ме повикаш — отвърна Роуан тихо. — Щях да дойда.

Баща му се усмихна, сякаш тази мисъл го успокояваше.

— Да, но аз исках да израснеш сред англичаните. Ан ме научи какво значи „мир“. — Той взе ръката на Роуан в своята. — Никой никога не е покорявал ланконите, момче. Устояхме на хуните, славяните, аварите, римляните и Карл Велики. — Той спря и се усмихна. — Не устояхме обаче на свещениците. Те ни направиха християни. Но с нашествениците се преборихме. Ние, ланконите, можем да се преборим с всички... освен със самите себе си — довърши той тъжно.

— Племената се бият помежду си — отбеляза Роуан. — Сам се убедих.

Тал стисна ръката му.

— Чух, че сам си излязъл срещу зерните, че си се изправил срещу самия Брокаин.

— Зерните саланкони.

— Да — започна Тал, а Роуан изчака докато се пребори с поредния пристъп на кашлицата, — когато отидох в Англия, когато срещнах Ан, видях как една страна може да има един крал. Казват, че съм крал на Ланкония, но всъщност управлявам само ириалите. Никой зерна или вател не ме признава за свой владетел. Нима ще си останем народ от разединени племена? Ако не се поддържаме, Ланкония ще изчезне.

Роуан започваше да се досеща какво очаква баща му от него.

— Искаш са обединя ланконите?! — произнесе той на глас, без да успее да прикрие потреса си от тази мисъл. Той не си бе давал сметка колко са разединени помежду си, докато не пристигна в Ланкония. Само защото се бе изправил пред трима хлапака и един старец, не означаваше, че може да покори цялата страна.

— Нарочно те оставих да израснеш извън пределите на Ланкония — продължи Тал. — Ти не си ириал и може би, защото си наполовина англичанин, останалите племена ще те приемат.

— Разбирам — промълви Роуан и за миг затвори очи. От известно време насам му бе ясно, че в Ланкония трябва да се възцари мир. Бе се надявал, че като крал ще успее да предотврати войните между племената. Но да ги обедини! От него се очакваше да направи от стария Брокаин и арогантния Ксанте приятели. Можеше ли сам човек, дори да посвети целия си живот на това, да го постигне? Сега, само защото е отворил някаква стара, ръждясала порта, те вярваха, че е предопределен да бъде крал. Но Роуан не си правеше илюзии, че доверието към него ще трае дълго. Трябваше само да извърши нещо, което да им се стори английско, и той отново щеше да се превърне в странника, чужденеца. — Бил съм предпочетен пред Гералт, защото съм англичанин? — попита той тихо и добави: — Ланконите смятат, че е редно моят природен брат да бъде крал.

Изражението на Тал стана гневно.

— Гералт е ириал. Той мрази всеки, който не е такъв. Чух, че при теб е синът на Брокаин. Пази го. Гералт би го убил при първа възможност. Той мечтае за една Ланкония само от ириали.

— Не мечтаят ли и другите племена да са начело на Ланкония? — поинтересува се Роуан уморено.

— Така е — каза Тал. — По време на управлението на бащата на моя баща сме се сражавали с чуждоземците и сме били щастливи. Войната е в кръвта ни, и сега, когато няма нашественици, срещу които да се насочим, воюваме един с друг. — Той протегна набраздени от белези ръце. — Прекалено много хора от моя народ съм убил с тях. Не можех да се спра, защото съм ириал.

Тал се вкопчи в ръката на Роуан, а очите му го гледаха умолително.

— Оставям Ланкония на теб и ти трябва да я спасиш. Можеш. Отвори Портата на Света Елена.

Роуан се усмихна на умирация си баща, но в същото време си мислеше как бе отблъснал ръката на една богата наследница. Ако беше приел, сега щеше да седи пред камината, с хрътка в нозете и едно или две деца в скута.

— Цяло чудо е, че вятърът не е съборил портата още преди години. — Смятаха, че е способен на всичко, само защото бе пленил момчето, устоял на бащата и отворил ръждясалата порта. Един глас му нашепваше да се метне на коня и да се махне колкото се може по-скоро от Ланкония. Но белегът на крака му се обади.

Тал се усмихна и се облегна на възглавниците.

— Взел си скромността на Ан и, както чувам, добрия ѝ характер. Моите ланкони лошо ли се държаха с теб по време на пътуването.

— Ужасно — отвърна Роуан, усмихвайки се широко. — Нямам високо мнение за англичаните.

— Ланконите вярват само в себе си. — Загледа се в Роуан, сякаш искаше да запамети образа на русата му коса и сините очи. — Но ти ще ги промениш. Ще направиш онова, което аз не успях. Може би, ако Ан бе жива, щях да предприема нещо, за да въдворя мир, но загубих духа си, когато тя почина. Ланконите ще се избият едни други, ако не се съюзят. Толкова ще сме заети да се бием помежду си, че няма да видим кога следващият нашественик ще дойде зад планината. Вярвам в теб, момче.

Тал затвори очи, за да събере сили, а Роуан обмисляше задачата, поставена от баща му. Понеже Тал се бе влюбил в красива жена, вярваше, че синът, родил се от тази любов, е способен на велики дела. Роуан мечтаеше поне наполовина да вярва в себе си толкова, колкото вярваше баща му. Мисълта за предстоящото — да се пребори с твърдоглавите ланкони, да се опита да промени начина, по който от години разсъждаваха — му се струваше непосилна. Отново му се прииска да избяга. Обратно в Англия, където ще бъде в безопасност. Но тогава се сети за Джура. Може би, с Джура до себе си, наистина можеше да покори една държава.

— Татко — обади се Роуан, — наистина ли смяташ да се ожения за Силеан?

Тал отвори уморените си очи.

— Спрях се на нея още когато бе дете. Напомня ми за Ан — толкова овладяна и мила, а едновременно с това е със силен дух. Тя е капитан на женската гвардия. Толкова е силна, колкото е умна и красива. Ще ти бъде отлична съпруга.

— Да, сигурен съм, че ще бъде, но... — Роуан спря, стреснат от погледа на Тал. Тялото на стария мъж можеше и да умира, но не и умът, който бе напълно буден.

— Не си се оженил за англичанка, нали? В такъв случай децата ти ще бъдат повече англичани, отколкото ланкони.

— Няма никаква англичанка — отвърна Роуан натъртено, а баща му чакаше, пронизвайки го с поглед, който караше Роуан да се чувства неудобно на стола. Бе изпитал по-малко страх от Брокаин, отколкото от този възрастен мъж, който го наблюдаваше по този начин. Нищо чудно, че бе управлявал толкова дълго. — Мисля за друга жена. Тя май също е гвардейка и подходяща за моя съпруга. Името ѝ е Джура.

Тал се отпусна назад върху кожите, сякаш изпитваше силна болка.

— Какви са чувствата ти към нея?

На Роуан му бе неловко, но се опита да контролира кръвта, която се устремяваше към лицето му. Желаете Джура достатъчно страстно, за да рискува да разочарова баща си, заради когото бе направил всичко досега.

— Силни — успя да каже и с тази единствена дума изрази своя копнеж, желание и нужда от нея. Надяваше се баща му да разбере, че е

готов да се бие за Джура.

Тал отново вдигна глава и се вторачи в сина си. В него имаше сила; силата на поколения ланконски крале.

— Когато видях Ан, бях готов да я открадна, ако английският крал не ми я бе дал. Същото ли изпитваш към Джура?

Роуан си спомни страстта, с която отвърщаше на целувките му.

— Да. Същото.

— Не искам да знам как си я срещнал. Била е, не се съмнявам в това, на място, където не е трябвало да бъде, което е съвсем в стила ѝ. О, сине мой, защо не се влюби в Силеан? Изборът на Джура ще създаде проблеми. Тя е темпераментна като брат си и вироглава като майка си. Майката на момичето се опита насила да се омъжи за мен след като роди Гералт. За да ме накаже, взе за съпруг най-верния ми боец, Йост, и превърна живота му в истински ад.

Тал спра, за да си отдъхне.

— Ако ти дам Джура, това ще породи много неприятности. Силеан ще стане твой враг, а ириалите я обичат и ще намразят теб, защото не си удостоил с честта си обичаната от тях жена. А и Джура е обещана на...

— Обещана? — възкликна Роуан.

— Да — отвърна Тал. — Тя трябва да се омъжи за сина на Брита, която ръководи вателите. Не върви да ядосваме Брита.

Роуан зяпна.

— Жена ръководи племето? — Той трябваше да се бие с жена? Да не би ланконите да си представяха, че ще води ръкопашен бой с нея?

Тал се усмихна на сина си.

— Тя използва ума си там, където ние, мъжете, прибъгваме до сила. Ръководи, откакто съпругът ѝ загина. Брита и без това мрази ириалите, мен и моята кауза и не върви да я разгневяваме повече. И без това ще имаш достатъчно трудности с хората, които подкрепят Гералт. Не можеш ли да премислиш и да се ожениш за Силеан? Или поне някоя друга? Джура е...

— Тази, която искам — заяви Роуан и решително стисна челюсти.

Тал въздъхна дълбоко.

— Има един начин.

— Ще го приема.

— Може и да изгубиш. Може да останеш не само без Джура, но и без Силеан.

— Ако е битка, ще я приема.

— Няма да е твоя битка, а на Джура — каза Тал и обясни: — Ланконките винаги са били силни. Те бранят гърбовете на мъжете си. Защиават се, когато мъжете ги няма. Винаги се е смятало за добре да имаш силна съпруга и някога мъжът е можел да избира съпругата си чрез Хонориум.

— Какво е това? — попита Роуан.

— Нещо като вашите английски турнири, само че в него участват жени.

— Жени в турнир!? — Роуан не можеше да повярва.

— Не. Те се състезават в разни дисциплини — стрелба, хвърляне на копие, бягане, преодоляване на препятствия, борба... Победителката получава мъжа, заради който е свикан Хонориума.

Преди Роуан да успее да се обади Тал взе ръката на сина си.

— Покани трябва да се разпратят до всички племена, щом става дума за бъдещия крал. Джура е млада и досега не е участвала в състезание. Не се знае как ще се представи. Може и да загуби. — Той направи пауза. — Както и Силеан.

— Ще поема този риск.

— Ти не разбираш. Повечето от нашите гвардейки са красиви, но другите племена, за да изразят презрението си към ириалския крал, ще изпратят грозници. — Тал направи гримаса. — Ти не си виждал ултенките. Те са мръсни същества, при това коварни и подли. Готови са и кожата ти да смъкнат и да я продадат, ако намерят купувач. И Брокаин ще изпрати някоя отвратителна девойка. Та аз имам волове, които са по-дребни и хубави от жените зерни. Помисли какво се готвиш да направиш, момче, и вземи Силеан. Тя е красива и...

— Ти щеше ли да свикаш Хонориум, за да спечелиш майка ми?

— Да — отвърна Тал тихо. — Щях да го направя, когато бях млад и кръвта ми закипяваше щом я зърнех.

— А моята кръв кипи за Джура — отвърна Роуан решително. — Свиквай Хонориума!

Тал кимна.

— Ще го сторя. Но стой настрана от нея. Не давай на никого да подразбере, че възнамеряваш да я спечелиш.

Дори не подозираш какъв гняв ще възбудиш, ако се разчуе за твоето незачитане на сина на Брита. Ще провъзглася, че Хонориумът се свиква, за да покажеш, че уважаваш всички племена еднакво. Така всяко ще има шанс да постави своя кралица на трона.

Сега си върви. Изпрати ми Сиоман, за да насроча Хонориума.

— Мислех, че ще искаш да видиш дъщеря си и внука си.

Очите на Тал се разшириха.

— Лора? Бебето, което оставих. Тя е с теб?

— Да. И води сина си, Филип. Той е умно дете.

— Обзалагам се, че не толкова, колкото теб, когато беше малък — заяви Тал усмихнато. — Да. Нека влязат. Моля се само Лора да не поиска някой, който не е подходящ за съпруг.

Роуан също се усмихна.

— Май няма, защото като че ли се е увлякла по Ксанте.

Тал така бурно се разсмя, че се закашля.

— Този стар боен кон? Да, добра двойка ще бъдат. Никога не е бил женен и ще е нужна огнена жена, за да разтопи закоравялото му сърце.

— Лора може да го направи — Роуан се изправи, а след това, под напора на внезапно обзело го чувство, хвана ръката на баща си и я целуна. — Съжалявам... Съжалявам, че...

— Не! — прекъснато рязко Тал. — Никакво съжаление. Ти си точно такъв, какъвто се молах ден и нощ да бъдеш — не принадлежиш към нито едно от племената. Ти си крал на Ланкония, който не трябва да е предан на определено племе. Ти ще можеш да обединиш страната. Само се надявам, че жената до теб... Не, няма за какво да се съжалява. Изпрати дъщеря ми и момчето.

— Да, татко — промълви Роуан и се приготви да напусне стаята.

— Сине — спря го Тал, — кажи на Сиоман да ти даде подходящи дрехи, за да не приличаш толкова много на англичанин.

Роуан кимна и излезе.

Отвън, пред стаята на Тал, Роуан се облегна на тъмната каменна стена и затвори очи, чувствайки се смазан от огромната вяра, която баща му изпитваше към него. Винаги бе мислил, че ще е крал на една страна, а сега бе открил, че от него се очаква да обедини шест племена,

които се ненавиждат, шест племена, които се ограбват взаимно, които се избиват без никакви угризения. Позволи си за миг да се помоли на Бог да го упъти. Щеше да направи всичко по силите си и да разчита на Божията помощ. А Джура, помисли си той, отваряйки очи, Джура щеше да е до него и също да му помага. Тръгна по тъмния коридор и спря, когато чу гласа на Лора да се извисява гневно, последван от гърления смях на Ксанте.

— Ако мога да ви прекъсна — обади се Роуан, — баща ни иска да те види заедно с Филип. А, Ксанте, ти би ли ми пратил някой си Сиоман?

— Да, господарю — отвърна Ксанте почтително и забърза да изпълни заръката.

— Първо Сиоман — прошепна си Роуан, след това — Джура! — Той последва Ксанте, подсвирквайки си.

Джура с неохота напусна терена за тренировки, но младият мъж, който бе дошъл, обяви че я търсят спешно. Стори й се необичайно, че я викат в конюшната, но в крайна сметка напоследък всичко бе странно. Откакто Тал бе изпратил да доведат английския му син, нейният свят се бе преобърнал. Сега щеше да отиде да види кой я вика, след което ще потърси Гералт, за да го утеши доколкото може.

Конюшната бе лошо осветена и безлюдна. Помисли си с отвращение, че хаосът сред ириалите е толкова голям, че зерните могат да ги нападнат и победят.

— Има ли някой? — провикна се тя, но отговор не последва. Обхваната от съмнения тя извади ножа и започна бавно да се предвижва напред, с гръб опрян към яслите.

Колкото и предпазлива да бе, не очакваше ръката, която се стрелна от тъмнината и запуши устата ѝ. Друга силна ръка изби ножа от ръката ѝ и тя бе привлечена в тъмнината на яслата.

Започна да се бори, но се оказа напълно безсмислено, тъй като мъжът я обърна към себе си и силно я прегърна. Въпреки че не можеше да види лицето му в тъмнината, нейното тяло ѝ подсказваше, че това е той.

Когато устните му се долепиха до нейните, тя отвърна с цялата страст, която изпитваше. От вчера си повтаряше, че реакцията ѝ към този привлекателен мъж е била случайна, че няма да се повтори. Просто нещо случило се във времето и пространството. Беше самотна

заради отсъствието на Дейр, а и освен това, когато зърна мъжа, и двамата бяха полуголи. Нищо чудно, че бе реагирала така. Освен това бе омаловажила страстта, която я разтърси. Естествено бе да се чувства така добре, когато я целува толкова красив мъж.

Но Джура подценяваше чувствата, които бе изпитала. Тя бе забравила какво е да си в обятията на този мъж, как тялото ѝ се събужда и потръпва при досега му.

Когато той вдигна глава, ръцете ѝ обгръщаха врата му, пръстите ѝ бяха заровени в косата му... и тя не можеше да му се насити.

— Джура — прошепна той и гласът му сякаш проникна дълбоко в нея. — Ще бъдем заедно сега — прошепна той, докосвайки устните ѝ със своите.

Подобно на цвете, което се разтваря пред пчела, тя отвори устните си, мечтаейки прашеца ѝ да бъде взет. „Заедно“ означаваше да се любят и тя бе готова за него. Не мислеше за последствията или за това къде се намират. Доколкото се интересуваше, можеха да бъдат и наскоро зала за угощения.

Леко разтвори крака, опря бедрата си до неговите и го остави силно да я притиска.

— Любов моя — прошепна той, обсипвайки врата ѝ с жадни целувки, сякаш искаше да я погълне. — Ще бъдем заедно. Уредих го.

— Да — промърмори тя със затворени очи и отметната назад глава. — Заедно. Сега.

Той се отдръпна, за да се взре в лицето ѝ.

— Много ме изкушаваш; повече отколкото си представях, че е възможно. Джура, любов моя, не съм подозирал, че мога да се чувствам така. Кажи, че ме обичаш. Нека чуя тези думи.

Тя не мислеше за думи; бе се отдала на усещанията. Чувстваше тялото му до своето, големите му силни бедра притиснати здраво до нейните. Копнееше да усети кожата му до своята, да преплете пръстите си с неговите, да усети гърдите му до своите. Искаше да гали ръцете му, кожата...

— Джура! — простена той и така силно долепи устни до нейните, че тя загуби равновесие и залитна назад, удряйки гърба си в каменната стена на яслата. Той не я пусна, а продължи да я целува, докато тялото му се притискаше към нейното толкова силно, че Джура

си помисли, че ще умре под неговата тежест, и въпреки това вместо да се постарее да се освободи, тя го придърпа по-близо към себе си.

Изведнъж той я пусна и отстъпи назад, потъвайки в дълбоката сянка в ъгъла.

— Върви — нареди той пресипнало. — Върви, или няма вече да си девица. Остави ме, Джура.

Успя да се задържи права като се вкопчи в камъните зад гърба си, а тяхната назъбеност раздираше дланите ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо, а в тялото ѝ се надигаха опустошителни, страстни вълни.

— Махай се оттук преди някои да те види — нареди той.

Мозъкът на Джура бавно заработи. Да, никой не биваше да я види. С усилие се задържа на омекналите си крака и дори направи няколко крачки напред, търсейки опора в стената.

— Джура — извика той след нея.

Тя не се извърна. Мускулите ѝ бяха прекалено отслабнали, несигурни, за да си позволи да прави излишни движения.

— Помни, че си моя — каза той. — Не оставяй сина на Брита да те докосва.

Тя кимна, прекалено замаяна, за да схване смисъла на чутиите думи и излезе от конюшната. Беше доволна, че краката ѝ сами знаеха пътя към помещенията на жените, защото мозъкът ѝ бе зает единствено с мисълта за него.

Продължаваше да опипва връхчетата на пръстите си, спомняйки си усещането от докосването до него.

— Джура — извика някой, но тя не откликна.

— Джура! — каза Силеан рязко. — Какво става с теб? Къде ти е ножа? Защо косата ти е разпусната? Какви са тези белези по врата ти? Нападна ли те някой?

Джура дари приятелката си със замечтана усмивка.

— Добре съм — прошепна тя.

Намръщена, Силеан хвана Джура за ръката и насила я повлече към стаята си. Помещението беше спартански обзаведено само с най-необходимото — креват, маса, стол, умивалник и дрешник. Различни оръжия висяха по стените, а над леглото имаше издялан от дърво християнски кръст.

— Седни — нареди Силеан на Джура, побутвайки я към леглото. Силеан намокри една кърпа и я сложи върху челото ѝ. — А сега ми

разкажи какво стана?

Джура започваше да се съвзема.

— По... Добре съм. Нищо не ми се е случило. — Тя махна кърпата от челото си. Ръцете ѝ все още трепереха, но започваше да идва на себе си. Трябва да стои далеч от този мъж. Той бе като болест, заразна единствено за нея — и то такава, от която можеше да умре.

— Ти ми кажи новините около теб — обади се Джура. — Срещна ли се с англичанина? — Може би омразата към чужденеца щеше да ѝ помогне да забрави новосъбудената страст. — Толкова ли е глупав, колкото мислехме?

Силеан все още бе озадачена от вида на приятелката си.

— Въобще не е глупав. И се оказа изключително храбър. Сам се опълчи срещу Брокаин.

Джура изсумтя.

— Значи е по-глупав, отколкото предполагах. Най-вероятно неговото невежество го е опазило този път, но това няма да се повтори. Трябва да отидеш при Тал докато е още жив и да го помолиш да те освободи от задължението да се омъжваш за този противен мъж.

Силеан се усмихна замечтано.

— Въобще не е отблъскващ. Той ме целуна и беше много, много приятно.

Джура втренчено изгледа Силеан.

— Прекалено много си въобразява. Да не би да смята, че ние, ланконките, сме с леко поведение? Как смее да целуне гвардейка, сякаш е проста селянка. — Още докато изричаше това, Джура усети как лицето ѝ почервява. Един мъж бе дръзнал да направи много повече от това да я целуне и вместо да мисли за морал тя почти му се бе отдала на пода на конюшната.

— Той има моето разрешение за всичко, когато поиска — заяви Силеан. — Но засега ще трябва да почакам. Тал е насрочил Хонориум за новия крал.

— Хонориум? — промълви Джура невярващо, вслушвайки се най-после в приказките на приятелката си. — Но такова нещо не е имало откакто се помня, нито пък, доколкото знам, откакто Тал се е родил. — Тя скочи на крака. — Как смее този фукльо да предприема такова нещо? Това е обида за теб. Сякаш иска да каже, че избраната

жена не е достатъчно добра за него. Той е копеле! Страхливо, хленчещо...

— Джура! — прекъсна я Силеан, извръщайки се. — Гресиш по отношение на него и освен това Тал е този, който свиква Хонориума. Твърди, че синът му ще е крал на всички ланкони и следователно съпругата му трябва да е избрана измежду всички племена. Благородно е от страна на Роуан, че се е съгласил. Може да спечели зерна. Или ултенка. — При последните две възможности гласът ѝ затрепери от ужас. — Не са много благородните мъже, които биха приели подобно състезание. Хонориум не е свикван, откакто крал Лоркан спечели кралица Мета. Чувала съм, че е била ужасна; половината от носа ѝ липсвал, откъснат в някаква битка, а и била с десет години по-стара от краля. Слава Богу, че нямали деца. И ето че принц Роуан е приел да се ожени за победителката в Хонориума.

Джура се извърна и тайничко се помоли за помощ. Защо всички виждаха у чужденеца такива благородни черти?

— Той явно не си дава сметка какъв може да е изходът от състезанието. Видял те е и е решил, че всички ланконки са като теб. Или е такова раболепно кутре, че е готов да изпълни всичко, което му наредят, без да задава въпроси.

Смехът на Силеан накара Джура да се обърне.

— Принц Роуан е всичко, но не и раболепен. Джура, трябва да се запознаеш с него. Довечера ще има празненство. Ела! Ще те представя и сама ще се убедиш какъв е.

Джура даде да се разбере, че е ядосана.

— Няма да предам брат си. Редно е Гералт да бъде крал и всичко, което чувам досега за този англичанин, само затвърждава убеждението ми. Ти иди на празненството и седни редом с него. Аз няма да го сторя. Някой трябва да остане тук да пази, а имам и оръжия да точа.

— Например ножа си? — полюбопитства Силеан, кимайки по посока на празната ножница.

— Аз... Паднах в тъмнината — промърмори Джура не дотам убедително, а кръвта отново нахлу в лицето ѝ като се сети за мъжа в конюшната. — Ще се върна да потърся ножа. А ти иди на тържеството; ще се видим сутринта. — Джура побърза да напусне стаята на Силеан преди тя да продължи с въпросите за ножа или за белезите по врата, оставени от мъжа.

Самата мисъл за мъжа караше тялото на Джура да се сгорещява и тя бе благодарна на хладната тъмнина, която скриваше пламналото ѝ лице.

Ножът го нямаше в конюшната и тя не се съмняваше, че е у него. Облегна се за миг на яслата, затвори очи и се наруга, че е такава глупачка. Два пъти се бе сблъскала с този груб простак и се бе озовала в прегръдките му като някоя долна уличница, а не знаеше нито името му, нито с какво се занимава. Че той можеше да е един от робите, които работеха в града. Но пък беше чист и говореше ириалски с дълбокия си глас, гладко, с правилно произношение, а не завалено, както обикновено чужденците говореха езика ѝ.

Той можеше да ѝ навлече неприятности, мислеше си тя. Можеше да използва ножа, за да я изнудва. Ножът носеше нейния отличителен знак — два лъва, изправени на задните лапи, и хората щяха да разберат, че е неин. Трябваше само да го покаже на Дейр... Какво бе казал той? Синът на Брита? Ако Дейр видеше ножа ѝ в ръцете на друг мъж, щеше да има неприятности между ватели и ириали.

— Идиотка! — наруга се тя гласно. — Ти си проста, с разпасани поли глупачка, която не заслужава да бъде гвардейка. — Излезе от конюшната, все още ругаейки се.

ПЕТА ГЛАВА

Джура спа много неспокойно през нощта, а точно преди зазоряване тропането на Гералт но вратата я накара да навлече туниката и панталоните и да дръпне резето. Брат ѝ нахълта гневно.

— Видя ли го? — поиска да узнае той. — Омагьосал е баща ми. Само защото съумя да отвори някаква си ръждясала порта, баща ми мисли, че е способен на всичко. Аз трябваше да отворя портата още преди години.

Джура, все още замаяна от съня, премигваше насреща му. Гералт бе мургав мъж, черната му коса се спускаше до раменете, дебелите, черни вежди почти се сливаха, докато устните се свиваха от гняв. Той удари с юмрук дланта си.

— Вече приказва за пътища и... — не успя да продължи, сякаш собствените му думи го задавяха. — Говори и за търговски панаири. Как си мисли, че ние, ланконите, сме устояли на всички, които са се стремили да ни завладеят? Ние не допускаме никого — ни викинги, ни хуни, а най-малко — лукавите търговци. Кой ги знае дали тайничко не превозват цели армии в каруците си? А сега този... този узурпатор иска да им отворим границите си. За десетина години той ще ни заличи.

Гералт спря да си поеме дъх, но не позволи на Джура да се обади.

— В ръцете му е синът на Брокаин, а го пази като родно дете. Аз съм за това да обесим момчето и когато Брокаин ни нападне, да убием и него. Зерните са наши вратове. Трябва да се защитаваме.

Как да отворим границите си? — зачуди се Джура. — Хвала за това. Та ние ще престанем да съществуваме. Ще бъдем погълнати от нашественици. — Това бе още една причина към натрупаните досега, поради които англичанинът не биваше да става крал. Не само тялото на Тал, но и мозъкът му явно беше болен. Погледна Гералт. Е, поне един човек бе съгласен с нея и не мислеше англичанина за Бог.

— Да, но Тал не вижда това. Днес сутринта се опитах да поговоря с него, но той ми нареди да напусна стаята. — Гералт вирна глава. — Чу ли за Хонориума? Даваш ли си сметка, че можем да се окажем с чужда кралица? Чух, че Брокаин има и дъщери. Ами ако някоя от тях спечели?

Джура можеше само ужасено да гледа брат си. Не бе предвидила подобна развръзка.

Гералт седна до нея и я прегърна през раменете.

— Ти трябва да спечелиш!

— Аз? — попита тя объркана.

— Всъщност трябва да осигуриш Силеан да спечели този мъж. Ще участваш в Хонориума и ще се биеш както никога досега. Трябва да елиминираш всички пришълки, докато останеш сама срещу Силеан.

— Да — кимна Джура уверено — Силеан ще се бие за него.

Гералт направи гримаса на отвращение.

— Тя гледа мъжа със замечтани очи. Не вижда ясно, не чува какви ги приказва.

Джура моментално защити приятелката си:

— Силеан е гвардейка. Тя не може да не вижда, че той е глупак.

— Силеан е и жена — той вдигна едната си вежда. — Ти видя ли го вече?

— Не, но няма ще си променя мнението дори да го видя?

— Той е със светла кожа и коса и някои от жените са се увлекли по него. Мислят с тялото си, а не с ума си. — Той я наблюдаваше внимателно.

Джура го изглежда свирепо.

— И ти си мислиш, че мога да се окажа от тях? — попита тя с цялото негодувание, което изпитваше. — Не Ме интересува дали е красив като бога Наос. Няма да променя мнението си. Той няма право да е крал на Ланкония.

— Браво! — похвали я Гералт, потупвайки я по гърба сякаш бе един от неговите гвардейци и тя залитна напред. — Баща ми пожела да се явиш в двореца, за да бъдеш представена на принца самозванец. Кралят бе наскърбен, че снощи не бе на тържеството.

— Че Тал беше ли? — изненада се тя.

— Не можа да откъсне очи от английския си син. — Гералт се извърна за миг и Джура разбра, че се опитва да прикрие болката от

начина, по който Тал демонстрираше любовта си към сина, когото не бе виждал от дете. Гералт винаги бе боготворил баща си, но на Тал дори не му бе хрумвало да го направи крал.

Гералт се обърна отново към сестра си, вече по-спокоен:

— Ние трябва да браним Ланкония. Каквото и да направи той, за да ни попречи, трябва да браним страната, доколкото сме способни. За начало ще поставим ириалка кралица до него. Не бива да допускаме кралица от друго племе да проникне в Ескалон. Тя ще дойде със своите васали, които ще подкупят пазачите и някоя нощ ще отворят вратите. Не! Трябва да го спрем преди да е започнало. Трябва да поставим Силеан на трона. Смяташ ли, че можеш да победиш другите претендентки?

— Да, разбира се — отвърна тя, тъй като в този момент бе убедена в това, което твърдеше.

— Добре — той се изправи. — Ела с мен. Ще се срещнеш със сина на баща ми.

Джура направи гримаса.

— Сега? Преди закуска?

— Да. Баща ми настоява.

Чувстваше се, сякаш я повеждат на екзекуция, но все пак се дооблече набързо и последва Гералт. Не си даде труда да сложи дълга роба, а вместо това навлече гвардейската си униформа от панталон и туника с голяма синя вълнена пелерина, метната през едното рамо. Поколеба се, като видя празната ножница, но я сложи откъм гърба, така че пелерината да я прикрива.

Гералт мърмореше, че се бави с обличането, затова тя отвори вратата и тръгна след него. Брат ѝ не ѝ оказа вниманието да вървят редом, а закрачи напред, докато Джура го следваше по петите като досадна малка сестра — за каквато той всъщност я смяташе.

Отведе я в края на тренировъчното поле на мъжете, където бяха поставени мишените за стрелба с лък. Джура спря за миг, за да се огледа. В сянката на дървото вляво видя Тал, който лежеше, мършав и посивял от болестта, върху легло, покрито с многобройни възглавнички. Никога не бе виждала суровия стар мъж да проявява мекушавост, но ето че сега лежеше, заобиколен от бродирани, пухени възглавници върху нещо, което наподобяваше гоблен. На стола до него седеше красива млада жена със златни коси, облечена в дълга рокля.

Платът сякаш грееше на слънчевата светлина. Малко момченце, златокосо като майка си, стоеше наблизко. Тримата гледаха към мястото за стрелба с лък, където двама мъже стояха с гръб.

Джура знаеше, че единият е младият пленен зерна, тъй като носеше туника с отличителните лилави и червени райета на племето. Тя не му обърна особено внимание, защото, дори с гръб към нея, другата фигура привлече вниманието ѝ.

Мъжът бе висок почти колкото ланкон, дори не отстъпваше по ръст на повече от тях, трябваше да признае Джура с неохота, но бе по-тежък. Тлъстини, помисли си тя; дебел е заради мързеливия начин на живот. В подрязаната му коса проблясваше слънцето. Тя не бе бяла, както ѝ бяха казали, а по-скоро с цвета на старо злато и изглеждаше мека като на момиче.

Джура се разгневи като видя, че е облечен в туниката, която майка ѝ бе избродирала за Тал преди години. Тя бе широка за Тал, но прилягаше на Роуан и разкошните сини и зелени шарки само подчертаваха широките му рамене. Под туниката се подаваха мускулести бедра, а кръстосаните с ремъци ботуши подчертаваха прасците.

Джура се напрегна. Може би той успяваше да подведе другите жени, но с нея нямаше да успее. Тя бе свикнала да вижда красиви мъже. Не беше ли Дейр толкова красив, че чак луната да му завиди?

Тя изправи рамене и пристъпи напред, за да поздрави краля, а Гералт тръгна към центъра на полето, където бяха неговите хора.

Беше ѝ неприятно да вижда Тал по този начин — безпомощен, чакащ смъртта — но нямаше да му го каже. Винаги бе изпитвала враждебност към него. Но той от своя страна, макар и с неохота, питаеше уважение към нея. Тя бе убедена, че той е причината за ранната кончина и на двамата ѝ родители. Беше едва петгодишна, когато остана сираче и Тал я прибра. Тя бе копняла за утеха и съчувствие, но Тал ѝ нареди да престане да хленчи и ѝ даде меч, с който да играе. Следващата година Дейр започна да я учи на стрелба с лък.

— Викали сте ме? — обади се Джура, гледайки надолу към Тал. Изразът ѝ показваше какво мисли за меките постели, на които той лежеше, и съзнателно не поглеждаше към англичанката.

— А, Джура — усмихна ѝ се Тал. Приличаше по-скоро на слабоумен старец, а не на велик ланконски боец, отблъснал хиляди неприятели. — Какъв прекрасен ден. Запозна ли се с дъщеря ми?

Изразът на лицето на Джура не се промени.

— Имаш един истински наследник, син на Ланкония. — Чу как англичанката ахна и Джура се усмихна вътрешно. Поне някой да им даде на тези чужденци да разберат, че не са желани.

Тал въздъхна и се облегна на възглавниците.

— Джура, защо си така непримирима? Те са толкова мои, колкото и Гералт. — Той погледна зад рамото ѝ и се усмихна, от което тя се досети, че синът му, англичанинът, претендентът за трона, приближава. — Ето човекът, който няма да те остави равнодушна.

Джура се изправи, стисна челюсти и се извърна да срещне мъжа, когото вече ненавиждаше.

Потресът, който изпита щом го видя, подкоси коленете ѝ. Той протегна десница, хвана я за ръката и дори и при този лек допир, тръпки преминаха през тялото ѝ.

Гой! Как можеше това да е човекът, с когото тайно се бе срещала. Как не бе видяла русата му коса? След това си припомни, че при първата среща косата му бе мокра, а втората, в конюшната, бе на тъмно.

Тя отдръпна ръката си и някак успя да му обърне гръб.

— Срещали ли сте се преди? — попита Тал.

— Не — успя да отговори Джура.

— Да — отвърна Роуан едновременно с нея. Тя стоеше неподвижна, отказваща да го погледне — бяха прекалено близко един до друг, за да може да мисли, но въпреки това си даде сметка как жестоко е злоупотребил с нея. Навярно си е мислил, че ако тя го подкрепи, Гералт и поддръжниците му щяха да се присъединят към него, към този английски узурпатор.

— Имал съм честта да видя дамата — обади се Роуан зад гърба на Джура. — Но само отдалеч.

За неин ужас той плъзна ръка по гърба ѝ и хвана края на плитката ѝ.

— И аз съм чувала за теб — обади се Лора любезно, но Джура дори не я погледна. — Но само за уменията ти в битка, а не и за твоята красота.

Джура продължаваше да стои неподвижно, вторачена в едно дърво пред себе си.

— Джура! — изкрещя Тал, но силно се закашля. Женствената Лора се засуети около него и за отвращение на Джура Тал не само ѝ позволи, но като че ли му бе приятно. Искаше да се отдалечи от Роуан, но той здраво я държеше за плитката.

— Отнасяй се с уважение към децата ми — произнесе със затруднение Тал, тъй като гърлото го болеше от кашлицата. — И благодари на дъщеря ми за любезния комплимент.

Джура продължи да гледа напред и не отвърна. Трудно ѝ бе да се съсредоточи, докато този мъж стоеше зад гърба ѝ.

Когато Тал направи опит отново да се надигне, Лора го зауспокоява:

— Моля те, татко, не се разстройвай. Сигурна съм, че Джура е привикнала към подобни комплименти. Роуан, твойт оръженосец и пленникът като че ли се готвят да се избият. Може би трябва да се намесиш.

Джура не се обърна, но усети колебанието му. Той отстъпи едва когато чу звука на желязо, удрящо се в желязо. Без да може да се овладее Джура се извърна, за да наблюдава как се приближава към двете високи момчета, които се опитваха да се убият едно друго. В лицето на единия тя разпозна младежа, който ѝ бе съобщил, че я чакат в конюшната. Той бе тъмен като ланконите и тя не бе разбрала, че е англичанин. Тъй като предаде съобщението на ланконски тя се зачуди дали не го бе зазубрил и повторил след това.

Виждаше как Роуан крачи през полето към момчетата. Не показваше страх или колебание, когато застана между двамата, гневно размахващи мечове. Роуан просто постави по една длан на гърдите на всяко от момчетата и ги отблъсна. Те се стовариха на земята сред облаци прах.

— Моите хора не се бият помежду си — каза Роуан тихо, но заплашително.

— Аз не съм твой боец — извика Кеон към Роуан. — Баща ми е Брокаин и...

— Аз съм твойт господар — прекъсна го Роуан. — Ти не си зерна, а ланкон и аз съм твойт крал. А сега и двамата идете да почистите ризниците ми.

Монтгомъри, надигайки се от прахта, простена. За да се почисти ризница, тя се слагаше в голяма кожена торба, сипваше се мазнина и се хвърляше като вързоп от човек на човек. Беше равносилно да подмяташ тежък камък напред-назад.

Тал се захили от удоволствие при това разрешение на спора, което намери синът му.

Джура се обърна към него:

— Каквото и да направи той, ти си доволен — изсъска тя към стария мъж. — Та той претендира за трон, който не му се полага. Хвали се, че е крал на всички ланкони, но за да стане такъв ще трябва да обяви война на останалите племена. Какво — ще убие Брокаин и Брита ли? Ами Марек и Уейн? Сега живеем в мир, но ще бъде ли така, ако този мъж просто започне да избива, за да задоволи суетата си, че е крал не само на ириалите? Моля те, не ни го натрапвай; той не е подходящ. Нямаме нужда от повече войни. Всяко племе охранява своите граници. Ако едно бъде унищожено, ще бъдем нападнати и ще престанем да съществуваме. Умолявам те, всички те умоляваме, дай ни крал, който знае как трябва да живеем.

Тал я гледаше ядосано, лицето му се зачерви от потискания гняв, което неистово го накара да се закашля.

— Върви си! — извика Лора, скачайки на крака и се засуети около Тал като разгневена мечка. — Достатъчно го разстрои.

Джура се извърна и без да погледне ни на ляво, ни на дясно напусна тренировъчното поле.

Роуан тръгна към баща си, но очите му следяха Джура в гръб.

— Ти си глупак — успя да каже Тал на Роуан. — Тя ще съсипе живота ти.

Роуан се усмихна.

— Нямам избор. Така както аз ще бъда крал, така и тя ще бъде моя.

— Твоя?... — изуми се Лора. — За какво говорите? Роуан, да не искаш да кажеш, че... ще се жениш за тази жена? Тя е невъзпитана, безжалостна, не мисли за никого освен за себе си и не уважава твоето право да си крал. Тя е съвсем неподходяща дори да живее в нашия дом, а още по-малко да заема почетно място.

— Х-хм... — бе единственото, което се чу от Роуан, който се обърна, за да наблюдава стрелбата.

Следващите няколко дни Джура тренираше по-усилено от когато и да било. Тя не присъстваше на пиршествата в чест на пристигащите състезателки, нито напускаше полето за упражнения, за да ги поздрави. Ставаше преди зазоряване, пробягваше километри по дългите, лъкатушещи трасета извън градските стени. Прескачаше широки потоци, преминаваше по тесни стволове, упражняваше се в хвърляне на копие и стрелба с лък. Спираше само, за да погълне огромни количества храна, тъй като се чувстваше изгладняла като вълк, а вечер потъваше в тежък сън.

— Джура — каза на четвъртия ден Силеан, — намали малко темпото. Ще бъдеш прекалено уморена на състезанието.

— Трябва да съм готова. Трябва да победя.

— Искаш да спечелиш? — попита Силеан плахо.

— Искам да спечеля, за да съм сигурна, че ти ще спечелиш. До него на трона трябва да има някой със здрав разум. Суетата и глупостта му са безгранични. Ако ти не си там, се опасявам, че той ще унищожи Ланкония.

Силеан се намръщи.

— Джура, не мисля, че си права. Той въобще не прилича на суетен човек. Упражнява се почти колкото теб и наблюдава бойците си по цял ден. Изключително справедлив и безпристрастен е при уреждане на спорове и е любезен към жените, които пристигат за Хонориума. — Тя спря и се усмихна. — Помниш ли как преди три години налетяхме на онази ловна група от зерни? Ти и аз бяхме сами, а те бяха спрели да напоят конете си.

— Да. Скрихме се в храстите и изчакахме да си отидат.

— Помниш ли предводителката им? Онази едра жена с набразденото от белези лице?

— Чухме гласът ѝ и я взехме за мъж.

— Да. Точно тя — каза Силеан. — Казва се Мела и е дошла да се опита да спечели ръката на Роуан.

Джура се усмихна злобно.

— Той заслужава точно такава. — Изразът на лицето ѝ се промени. — Но не и ние, ириалите. Силеан, ти трябва да спечелиш.

Силеан погледна приятелката си строго.

— Защо го мразиш толкова? Откакто отвори портата, повечето от нас са склонни да му дадат шанс да се докаже.

— Да — сряза я Джура, — всички вие сте склонни да забравите, че мястото му въобще не е сред нас и че заема трона, който се полага на Гералт. Ти виждаш само красивата му външност, а не подлостта в душата му.

— Не знаех, че го познаваш толкова добре.

— Въобще не го познавам — отвърна Джура, но усещаше, че се издава. Образът на мъжа я преследваше всяка минута, а сутрин, преди напълно да се събуди, тя опипваше неволно леглото до себе си, за да го усети. — Не искам да го познавам. Какво — цял ден ли ще говорим или ще се упражняваме?

Джура печелеше във всички дисциплини по време на предварителните упражнения. Хонориумът траеше три дълги трудни дни, изпълнени със състезания, и участничките получаваха точки, според класирането си в отделните дисциплини. В края на първия ден една трета от тях, имащи най-малко точки, щяха да бъдат отстранени, а втора третина щеше са ги последва в края на следващия ден. На третия ден всички дисциплини отново трябваше да се повторят, но вече по двойки. Която загубеше, напускаше игрите. До края на деня трябваше да останат само две състезателки и победителката от финалния двубой — борба с дървени пръти — печелеше наградата — кралица на Ланкония. На два пъти Джура получаваше съобщения, че спешно я викат в някое тъмно, отдалечено местенце, но отказваше да се отзове. Той сигурно си мислеше, че е въртиопашка, лесна плячка за неговата похот и е попадала под обаянието му, но нямаше да става глупачка за пореден път. Зачуди се колко ли други жени съблазнява в момента. Всеки път, когато видеше някоя от стажантките да се връща от Ескалон, лицето ѝ поруменяваше, гласът ѝ се снишаваше, очите ѝ заблестяваха и се чудеше дали не е била с Роуан.

— И коя е избрал за леглото си? — ненадейно попита веднъж тя Силеан. Беше обляна в пот, мускулите я боляха, но не спираше упражненията.

— Кой?

— Синът на Тал, разбира се — процеди през зъби Джура. — За кого друг се говори напоследък? По кого се е прехласнала сега цяла Ланкония?

— И ти май спадаш към тях — отбеляза Силеан замислено.

— Аз? Мразя го! — Гневно метна копието и то попадна право в центъра на мишената.

— Как можеш да мразиш някого, когото си срещнала само веднъж? По-добре ела с мен довечера, за да поговорите.

Джура взе копието си.

— Само това ли правите вие двамата? Говорите си? Той да не би да е светец, не ляга ли всяка вечер с различна жена?

— Не съм чула и дума да се споменава за нощния му живот. Ако има намесена жена, то явно е много дискретен. Но ми се струва, че няма такава. Мисля, че спи сам. Иначе всички в града щяха да знаят. Избраницата нямаше да пропусне да се похвали.

— Да се похвали с какво? Че някакъв мекушав англичанин...

— Мекушав? — Силеан се изсмя. — Роуан могат да го наричат всякак, но мекушав — не. Ела с мен и виж как се упражнява. Когато свали туниката си и...

— Нямам никакво желание да го виждам гол — рязко каза Джура. — А ти не трябва ли да тренираш скокове? Не беше най-добра там.

Силеан продължително изглежда приятелката си.

— Джура, внимавай да не прекаляваш с неприязънта си, иначе хората могат да си помислят, че обратното е вярно.

Джура понечи да отговори, но стисна устни и със съживен гняв метна копието.

От няколко дни тренираше толкова дълго и усилено, че не бе в течение на приготовленията, които се правеха за Хонориума. Дървени скамейки бяха издигнати извън стените на града, като част от тях бяха покрити с навес за семейството на Тал и за племенните вождове, които щяха да посетят събитието. Бяха приготвени огромни количества храна, цели крави и глигани, камари зеленчуци, купища хляб и бъчви с бира. Всеки посетител на игрите щеше да бъде хранен и поен в продължение на три дни за сметка на Тал.

Първият ден, на зазоряване, щеше да се проведе парад на състезателките. Те щяха да преминат покрай преценяващите, приветстващи и ликуващи тълпи и да спрат пред официалната трибуна, където е принц Роуан.

Жените се събраха на тренировъчното поле на ириалите и Джура за пръв път добре огледа другите претендентки. Имаше две ултенки и

Джура знаеше, че са дошли само заради вълнението и шанса да откраднат каквото успеят. Имаше и по-дребни жени, за които обаче Джура знаеше, че са бързи и сръчни. Как само местеха големите си влажни очи от човек на човек и се усмихваха по своя тайнствен, вбесяващ начин, помисли си тя. Имаше и около половин дузина вателки, като всяка носеше над лакътя си по една от красивите гривни, които вателите правеха. Тези жени можеха да се бият свирепо.

Имаше и осем феаренки, но Джура не се боеше от тях. Виртуозни на кон, хората от това племе бяха като риби на сухо, когато не са върху седлото.

Жени поленки не бяха дошли, но и никой не ги очакваше. Ако състезанието бе за рецитиране на епични поеми поленките щяха да са първи, но иначе хората от това племе не обичаха да се бият, освен ако не са принудени — а тогава бяха непобедими.

Останалите петдесет бяха зерни и ириалки. Всички от женската гвардия на Ириал участваха, дори новачките, с надеждата да спечелят ръката на Роуан. Зерните бяха странна гледка: огромни, мускулести, много от тях с белези от минали битки. Джура знаеше, че те са единствените опасни съпернички, защото въпреки че ириалките можеха да спечелят състезанията по бързина и сръчност, малко бяха тези, способни да се преборят с мускулестите зерни.

Силеан побутна Джура и кимна към Мела. Тя бе най-едрата, най-старата и най-отблъскващата.

Тръбите изсвириха и парадът започна.

Жените застанаха в дълга редица пред трибуната и Роуан в зелена ланконска туника слезе по стъпалата, за да мине пред тях и на всяка поотделно да пожелае успех. Той се задържа по-дълго пред Мела, гледайки я право в очите. Върхът на носа ѝ липсваше, пострадал при някоя предишна битка. Силеан се усмихна, когато той и на Мела пожела успех, но Джура не реагира.

Когато Роуан спря пред Джура, тя не го погледна, а упорито се вторачи някъде вдясно.

— Бог да бъде с теб — прошепна той.

Миг след това последва вик и игрите започнаха.

Първият ден бе лесен и Джура пестеше силите си за следващите. От нея се искаше само да е сред водещите в отделните дисциплини, за да си осигури участие по-нататък. Тя неизменно бе в първата четворка,

но никога не и победителка. Освен това не желаете да покаже пред всички на какво е способна още първия ден. Мела спечели всички дисциплини, в които се състезаваше, дори надбягването, макар че избути с лакти една ириалка в последния момент.

Джура нямаше никаква представа как победите на зерните се възприемат от Роуан, но всеки път, когато обявяваха Мела за победителка, той вътрешно умираше, като в края на деня изглеждаше по-уморен от самите състезателки.

Джура напусна полето доволна и се завърна в помещенията, отредени за участничките, за да се изкъпе и отпочине.

В края на втория ден бяха останали само шестнайсет жени, които щяха да се състезават до края.

— Джура — каза Силеан, — който се изправи пред Мела в борбата, която ще загуби от нея.

— Може и да не стане така — отвърна Джура, но знаеше, че се самозалъгва. Рано на другата сутрин щеше да се тегли жребий, за да се види кой с кого ще се състезава и в коя дисциплина. Почти всички можеха да бият Мела по бързина, но в борбата щеше да е обратното. — Може да се падне на друга жребият, и тя ще загуби.

— Притеснявам се, че някоя от нас ще се изправи срещу нея.

— Аз — бързо каза Джура. — Мен може да победи, но поне ти ще трябва да се биеш срещу нея с прът. А тя ще е уморена от борбата с мен. Това мога да ти го гарантирам.

Силеан не се усмихна.

— Ела с мен. Искам да отида до града.

— Защо? — попита Джура рязко. — Каква работа имам в града, а и трябва да почиваме.

— Ще се срещна с принц Роуан — отвърна Силеан тихо.

Джура усети, че се ядосва.

— О? Искате да опитате от това, което ще е негово? И с другите състезателки ли ляга? Например Мела?

— Престани! — нареди й Силеан. — Променила си се откакто той дойде. Не, не възнамерявам да прекарам нощта с него. Ако искаш да знаеш, Дейр уреди срещата.

— Дейр? — попита Джура ужасено.

— Ти толкова усилено тренираше, че нямаше време да се видиш с твоя избраник, но с мен не е така. Роуан е моят избраник, или поне

мисля за него като за такъв, и искам да го видя, за да ми пожелае насаме късмет. Помислих си, че ще ти е приятно да ме придружиш и да се видиш с Дейр.

— Да — промълви Джура смутено, — разбира се. — Не бе се сещала за Дейр от дни насам. — Много ми се иска да го видя.

Пространството непосредствено пред градските стени и целият град бяха осветени от стотици факли. Пияни танцуваха и подскачаха на празненството. Толкова много хора потупваха Джура и Силеан по гърбовете, че Джура се пресегна да извади ножа си, но срещна само празната ножница.

Роуан ги очакваше в сянката на каменния замък на Тал. Беше тук от доста време, но бе готов да чака с дни, ако това означаваше да прекара няколко мига с Джура насаме. Тя по-добре се бе престорила, че не се познават. Беше почти доволен, че не го бе погледнала при откриването на игрите, защото можеше да изгуби контрол върху себе си.

Докато игрите напредваха и тя бе излязла на второ, трето а понякога и четвърто място, той започна да се съмнява дали може да победи. Нервно бе попитал Дейр за нейните умения като гвардейка. В края на втория ден знаеше, че вече не е в състояние да проявява предпазливост и бе помолил Дейр да уреди тайна среща с Джура.

Сега стоеше и я чакаше.

Джура усети присъствието му преди да го зърне.

— Ето го — посочи тя на Силеан, а гласът ѝ бе прегракнал. Джура наблюдаваше как Силеан пристъпва към сянката и едрата ръка на Роуан я сграбчва. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Значи бе истина; тя бе една от многото. Този отвратителен сатир налиташе и прегръщаше всички жени. Дали разказваше на Силеан за любовта си към нея? Всички твърдяха, че усилено тренира, но ако прекарваше толкова време в криене по конюшните и в целуване на жени, кога му оставаше време да се упражнява?

— Ти си Силеан? — чу го Джура да казва и двамата изскочиха от сянката, а Джура отстъпи назад.

— Дейр не ти ли каза за срещата? — попита Силеан.

— Той каза, че ще се срещна с... Да, да, разбира се, че ми каза. Сама ли си?

Джура го видя как се взира в тъмнината.

— Джура е с мен. Дойдохме насаме да ни пожелаете успех.

Очите му продължаваха да се взират в тъмнината и накрая спряха върху нея, макар да не я виждаше.

— Джура — промълви той и протегна ръка към нея. Джура не мръдна.

— Роуан? — промълви Силеан, докато той се устремяваше към Джура.

Роуан вървеше към Джура с протегнати напред ръце.

— Мога ли да те целуна с пожелание за успех? — попита той тихо.

Тя се съвзе.

— Достатъчно целувки раздаде за тази вечер — просъска му тя.

Роуан се разсмя и това я вбеси.

— Имам нещо твое — заяви той и протегна ножа. Тя го сграбчи, като внимаваше да не докосне ръката му. — Няма ли да ми благодариш, че ти го връщам?

Изведнъж Джура си даде сметка, че Силеан стои малко зад Роуан и е свидетел на целия разговор.

— Трябва да вървя — обяви тя. — Остани и пожелай успех на Силеан. — Извърна се и побягна от двамата.

Бе сляпа от ярост и нито видя, нито чу Дейр докато той не я догони и не я хвана. Вземайки го за Роуан, тя отчаяно се съпротивляваше, докато най-сетне разбра, че е Дейр.

— Кой те е наранил? — попита той, с гняв в гласа. — От какво бягаш?

Тя се вкопчи в него. Никой не им обърна внимание, тъй като много двойки пиянски се прегръщаха, а шумът от техните песни и викове бе оглушителен.

— Ела — каза Дейр и я поведе към едно по-закътанно място. — Какво се е случило?

Тя обви врата му с ръце.

— Нищо. Нищо. Прегърни ме и ме целуни. — Той я послуша, но това не заличи образа на Роуан от съзнанието ѝ. — Утре Силеан ще спечели и ще се омъжи за англичанина. Ние не можем ли също да се оженим?

Дейр я гледаше намръщено.

— Откъде този внезапен интерес към мен и моите целувки? Защо изведнъж реши да се държиш като жена?

Тя го отблъсна.

— Но аз съм жена. Само защото не се обличам като англичанката, дъщерята на Тал, не означава, че не съм жена.

— Познавам те, Джура. Познавам те от дете. Емоциите не управляват разума ти.

— Не го управлявах досега — извика тя, отблъсна го и побягна.

Силеан я чакаше и бе много, много сърдита.

— Възнамеряваш да спечелиш за себе си, нали? — пророни тя с едва сдържан гняв. — Той целуна мен, но ме сбърка с теб. Ти си ме лъгала, ти си го ухаждала зад гърба ми. Никога не си ми била приятелка. Приятелството ни е изтъкано от лъжи.

Силеан излезе, оставяйки Джура сама и разтреперана. Той бе виновен за това. Откакто дойде в Ланкония всичко в живота ѝ се промени: Тал я мразеше, Силеан я ненавиждаше, Дейр я подозираше.

Единственият начин да накара всички да повярват, че не е коварна, бе да осигури победата на Силеан утре. Силеан щеше да победи, а Джура да се отърве от Роуан. Тя щеше да се омъжи за Дейр и той така щеше да запълва нощите ѝ, че нямаше да мисли за друг мъж. Нейното привличане към Роуан бе само физическо и в това нямаше нищо чудно, тъй като бе осемнайсетгодишна девственица. Нуждаеше се от силен, здрав мъж в леглото до себе си, за да забрави този мекушав англичанин.

Мекушав, повтори си тя. Ако бе такъв, тя нямаше да се забърка в кашата, в която се намираше сега.

Докато се събличаше твърдо реши да се бие до смърт ако трябва, за да е сигурна в победата на Силеан. Те двете щяха да стигнат до финалния двубой и в момента, когато Силеан просто вдигнеше пръта, Джура щеше да се свлече на земята победена.

Утре по това време Силеан отново щеше да ѝ бъде приятелка, а Дейр — неин съпруг. Утре в този час тя нямаше да е девствена.

ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта Силеан изглеждаше доста уморена и отказваше да разговаря с Джура. Самата Джура направи опит да се сдобрят, но Силеан ѝ обърна гръб.

Жените се отправиха към поляната; Джура усещаше как кръвта ѝ закипява. По-скоро бе готова да ѝ изтръгнат ръцете, отколкото да загуби в някоя от надпреварите.

Жребият бе теглен и, за неин ужас, в борбата Силеан, а не друга от жените, се падна срещу Мела. Останалите състезателки видимо изпитаха облекчение, тъй като Мела явно не гледаше на дисциплините като на спортни състезания, а участваше, за да победи на всяка цена.

Джура отново се опита да окуражи Силеан, но тя само просъска:

— Това развитие на нещата явно те радва. Сега ти ще бъдеш кралица. И какво? Възнамеряваш да отровиш Роуан и да дадеш трона на брат си ли? Или Роуан е този, към когото всъщност се стремиш?

Джура сви рамене.

— Ако не можеш да победиш една зерна, не заслужаваш да бъдеш кралица — каза тя и се отдалечи от намръщената Силеан.

През този последен ден Джура щеше да се състезава три пъти, а след това, на финала, щеше да излезе срещу Силеан — ако Силеан победи в борбата. Ако загубеше, тогава Джура щеше да застане срещу Мела и, независимо дали спечели или загуби, изходът нямаше да ѝ допадне, защото или тя щеше да стане съпруга на Роуан, или Мела щеше да е кралица.

Силеан просто трябваше да спечели.

Джура се наложи с лекота в първите три дисциплини. Надбяга една от ириалките, след което заби шест стрели право в центъра на мишената и така победи едно феаренско момиче, което изненадващо бе стигнало до този етап на състезанието. Третата дисциплина бе малко по-трудна: трябваше да прескочи летва, поставена високо над земята. Едва успя. Почти се разплака от облекчение, когато далеч по-тежката от нея зерна бутна летвата и по този начин загуби.

На Джура ѝ оставаше да се бие с победителката от двубоя между Силеан и Мела.

Битката между двете вече бе започнала. Тълпата инстинктивно усещаше, че това е решаващото състезание. Сравнявайки двете жени, изглеждаше сякаш орел ще се бие с колибри. Мела тежеше поне с двадесетина килограма повече от своята съперница. Силеан разчиташе на интелигентността, бързината и ловкостта си — предимства, които не помагаша много, когато едно дъбово дърво се готви да те задуши с клоните си и да те премаже.

Джура се присъедини към групата състезателки, застанали до оградата, за да наблюдават борбата. За разлика от тях, не викаше, а безмълвно се молеше с цялата си душа.

Мела обгърна с огромните си ръце Силеан през гърдите и я стисна.

— Надхитри я! — прошепна Джура. — Използвай слабите ѝ места. Не се оставяй да те победи. — Надяваше се тези думи да достигнат до приятелката ѝ и Силеан като че ли я чу, защото заби пръсти във врата на Мела и причинената болка принуди по-едрата жена да отстъпи.

Джура въздъхна с облекчение докато двете състезателки се готвеха за следващата схватка. Неволно погледна към кралските скамейки и видя, че Роуан я наблюдава. Изглеждаше угрижен. Зад него Дейр също бе насочил очи към нея. Тя отново се загледа в двубоя.

Мела събори Силеан на земята и се готвеше да скочи отгоре ѝ. Силеан обаче се оказа прекалено бърза; успя да се претърколи и Мела се стовари на твърдата земя. В следващия миг Силеан бе отгоре и ѝ извиваше ръката.

Липсата на ловкост попречи на Мела да отблъсне Силеан. Беше хваната като в капан.

Силеан успя да задържи Мела прикована към земята доста дълго. Накрая тълпата се развика:

— Откажи се! Откажи се!

След изчакване, което се стори безкрайно на Силеан, Мела се призна за победена.

Силеан се изправи, но лицето ѝ не бе възторжено, а посивяло, свито от болка и изтощение. Успя да вдигне само едната си ръка в знак на победа, а другата висеше безжизнено.

Джура разбра, че приятелката ѝ е пострадала и се втурна да види сериозно ли е.

— Стига! — скара се Джура, когато Силеан започна да протестира. — Облегни се на мен, но не оставяй тълпата да види, че не си добре. Лошо ли си изпати?

— Най-малкото три счупени ребра — прошепна Силеан едва-едва. — Да се откажа ли от двубоя с теб?

— Не. Ще започнем веднага. След броени минути ще загубя. Ако спреш за почивка няма да имаш сили да продължиш. А сега се обърни и се усмихни. Поздрави тълпата. Съвсем скоро ще свърши.

Сърцето на Джура биеше лудо докато вдигаше сопата и се подготвяше за „схватката“ със Силеан. Изобщо не възнамеряваше борбата да изглежда убедителна. Искаше само час по-скоро всичко да приключи, приятелката ѝ да бъде обявена за победителка и с това намесата на англичанина в живота ѝ да е само спомен...

Двете се отправиха към центъра.

— Когато мачът започне, вдигни сопата и ме удари по главата — прошепна Джура. — Ще се свлека и ти ще си победителката. Направи го бързо. Иначе рискуваш някое ребро да ти прободат дробовете. Разбираш ли ме?

Силеан кимна. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо.

Те застанаха една срещу друга в центъра на полето. Цареше пълна тишина — това бе решителният двубой.

Тръбите бяха вдигнати, сигналът — даден и битката започна.

Джура направи крачка в ляво.

— Удари ме — прошепна тя.

Силеан стоеше неподвижно, очите ѝ бяха замъглени от болка. Червените нетна по кожата показваха натъртените места...

— Удряй! — повтори Джура, започвайки да се върти в кръг около нея. — Помисли за скъпоценния си Роуан. За да го получиш, трябва да ме удариш само веднъж. Или искаш аз да го взема? Искаш да съм в леглото му, където той ще ме докосва, ще ме прегръща?

Силеан вдигна сопата, за да нанесе удар и в този миг, инстинктивно, заради годините, прекарани в тренировки, Джура вдигна своята, за да се предпази. От сблъсъка Силеан потрепери и ръцете ѝ се отпуснаха. Джура леко я докосна, но това се оказа

прекалено за изтощеното тяло на Силеан, която се свлече в краката на Джура и загуби съзнание.

За миг се възцари пълна тишина. Всички наблюдаваха неподвижното тяло на Силеан. В следващия миг Джура падна на колене, а тълпата поде възгласа:

— Джура! Джура! Джура!

— Силеан! — изпищя Джура, опитвайки се да ги надвика. — Събуди се! Ти трябва да победиш. — Тя започна да удря приятелката си по бузите, но Силеан бе в несвяст. — Силеан! — продължаваше да крещи Джура.

Тълпата се приближи и нечии ръце започнаха да дърпат Джура далеч от Силеан.

— Не, не... — съпротивляваше се Джура. — Тя припадна. Мачът не се е състоял. Силеан не се е отказала. Аз не съм спечелила. Силеан е победителката. Силеан, събуди се и им кажи.

Никой не я чу, докато я поставяха върху раменете на мъжете. Момичетата от гвардията заобиколиха Силеан, за да не бъде стъпкана от тълпата, и наблюдаваха как отвеждат Джура. Ликуваха, че ириалка е победителка.

Джура продължи да вика и умолява; опитваше се да се отскубне от носещите я мъже, но те се отнасяха с нея като с чувал брашно. Възторжените възгласи наоколо бяха прекалено шумни, за да бъде чути.

Преди да стигнат градските стени, тя бе напълно отчаяна. Не можеше да накара никого да я разбере. Силеан бе спечелила, а не тя. Силеан трябваше да стане кралица.

Точно пред градските порти, яхнали конете си, стояха Дейр и дъщерята на Тал, Лора. И двамата я гледаха намръщено.

— Не аз спечелих — извика тя по посока на Дейр, но и сама не успя да чуе думите си от шума наоколо. Опита се да скочи, да изтича при Дейр, но ръцете здраво я държаха.

Докато стигнат вътрешната стена и старата каменна крепост на Тал, тя бе загубила дар слово. Всичко това беше невероятно. Някакъв кошмар.

Подкрепян от Ксанте, Тал я чакаше на прага. Вдигна мършавите си ръце и тълпата постепенно утихна.

— Добре дошла, дъще — каза той. — Младоженецът те чака.

— Не! — провикна се Джура в тишината. Силеан спечели. Аз...

По лицето на Тал се изписа гняв, но Ксанте бе този, който я прекъсна. Гласът му изкъртя:

— Смиреност и преданост са добри качества за кралица.

Тълпата възторжено посрещна неговите думи и мъжете отнесоха Джура в крепостта, където я очакваха свещеникът и принц Роуан.

Англичанинът сияеше насреща ѝ, а Джура се бранеше от ръцете, опипващи тялото ѝ, докато я спускаха на земята. Не я оставиха нито да се изкъпе, нито да се преоблече; стовариха я направо до узурпатора и свещеникът започна церемонията. Готвеше се да каже „не“, да заяви на Роуан, че няма право да бъде в нейната страна, но погледът ѝ попадна на тълпата наоколо. Кръвта им кипеше. Пиеха от три дни и сега желяеха достоен завършек на празненството.

Свещеникът гледаше Джура и постепенно всички втренчиха погледи в нея, а тя преглътна. Бе настъпил решаващият миг. Ако сега си тръгнеше, последствията щяха да са ужасни. Племената щяха да обявят Хонориума за фарс. Роуан никога нямаше да успее да ги управлява, след като жена се бе отказала от него пред олтара. Всички щяха да му се присмиват. От друга страна, тя се бе състезавала и бе поела риска, че може и да спечели.

— Джура — промълви нежно застаналият до нея Роуан, — искаш ли ме или не?

Тя го погледна и очите му — дълбоки, бездънни, сини — сякаш проникнаха в душата ѝ. Обърна се отново към свещеника:

— Ще приема този мъж — пророни тя с пресъхнали устни.

От тълпата изригна оглушителен рев и Джура не долови и думичка повече от това, което казва свещеника. Роуан се обърна към нея и я притегли в обятията си. Прошепна ѝ нещо, но тя не го чу, а когато се опита да я целуне, изви глава.

Този жест допадна на тълпата.

— Принц или не, ще се наложи да я спечелиш — провикна се някой.

Джура използва момента, за да отблъсне мъжа, който вече ѝ бе съпруг, и си проправи път през зяпачите към една странична врата. Хората се присмиваха, но вече ѝ бе безразлично. Трябваше да се махне, да открие Дейр и Силеан и да говори с тях.

— Ти си глупак, Роуан — крещеше Лора на брат си. — Има още време. Можеш да не я признаеш за законна съпруга. Остави я сега, преди още да си легнал с нея.

Роуан продължи да яде — нещо, с което се занимаваше от час насам. Последните три дни прекалено внимателно бе следил игрите, за да се нахрани както трябва. С цялата си душа копнееше Джура да спечели и залъкът му присядаше от тревога, че няма да успее.

— Джура е тази, която искам — заяви той с пълна уста.

— Да, но дали тя те иска? Къде е сега? Защо избяга от теб? Защо не си със спечелената си съпруга?

Роуан отпи голяма глътка бира.

— Вероятно се занимава с разни женски работи. Може би иска да се изкъпе и да се облече с хубава рокля. Какво правят повечето булки в деня на сватбата си?

Лора притисна слепоочията си от отчаяние. Отвън се чуваше шумът на гуляйджиите.

— Роуан — подхвана тя наново, колкото можеше по-спокойно, — винаги си бил разумен. Упорито учеше, за да опознаеш Ланкония. Казвал си ми каква огромна отговорност изпитваш към тази страна, а сега рискуваш всичко и аз не мога да разбера защо. Винаги си бил изключително разумен спрямо жените. Когато красивата лейди Джейн Уитън ни гостува миналата година, всички мъже се прехласваха по нейната хубост, но ти обяви, че е истинска пепелянка и се оказа прав. Защо тогава тази Джура така те привлича? Тя не е толкова красива, колкото лейди Джейн.

— Джура е по-красива от хиляда като лейди Джейн. — Той разглеждаше плодовите сладкиши в чинията пред себе си.

— Не е! — изкрещя Лора. — Тя е сестра на човек, който би предпочел да те види мъртъв. Отвеждаш враг в леглото си. Та тя е в състояние някоя нощ да ти пререже гърлото!

— Лора, моля те, успокой се. Ето, вземи си сладкиш с череши. — Погледна към сестра си и видя, че тя наистина е ядосана. — Добре — каза той, побутвайки стола назад, — може би действах малко прибързано, но понякога човек усеща, че е прав. От мига, в който я зърнах, знаех че е предопределена за мен.

Лора седна до него.

— Какво знаеш за нея? Разменили сте няколко целувки, вижда се — красива е и какво друго?

— Всичко, което ми е необходимо. Лора въздъхна.

— Нека да ти разкажа за тази Джура, защото си дадох труда да поразпитам за нея. Тя е преданата, любеща сестра на човек, който иска твоя трон... и начина да го получи е чрез твоята смърт. Днес тя не възнамеряваше да спечели Хонориума. Всички от гвардията знаят, че Джура се стараеше да помогне на Силеан да спечели. Ако беше гледал с виждащи очи двубоя между Джура и Силеан, щеше да забележиш, че Силеан не бе ударена, а припадна. Сега лежи в помещенията на женската гвардия с четири счупени ребра и изкълчено рамо. Цяло чудо е, че успя макар и за малко да се задържи на крака след борбата с Мела.

Роуан я гледаше с отнесено изражение и Лора знаеше, че въобще не я слуша.

— А и нейният възлюбен... — продължи Лора тихо. Клепачите на Роуан трепнаха за миг.

— Синът на Брита? — попита той.

— Да, синът на Брита — Дейр.

— Дейр? — повтори Роуан. — Но Дейр е...

— Твой приятел, може би? Въобразяваш си, че ти е приятел. Разказвал ли си му за чувствата си към Джура? Никога ли не ти е споменавал, че отдавна са обещани един на друг?

Роуан се намръщи и Лора се надяваше най-после да е привлякла вниманието му.

— Джура е твой враг — продължи тя. — Искан да напуснеш Ланкония. Възнамеряваше Силеан да се омъжи за теб, но мисля, че като каза „да“ пред свещеника, си бе дала сметка, че ще ѝ е по-лесно да заговорничи като твоя съпруга. О, Роуан, умолявам те — послушай ме. Страх ме е за живота ти. Тя може да те отрови или да те намушка и да обвини някой друг. А ти си толкова заслепен, че е в състояние да те накара да извършиш неща, които никога не би направил. Спомни си само как свика Хонориума, за да я спечелиш. Горката, мила, добра Силеан сега лежи пострадала и изтощена заради увлечението ти по тази жена. Кой още трябва да пролее кръвта си заради страстта ти към нея? Тя не харесва нито Филип, нито мен. Как ще постъпиш, ако пожелае ние да те напуснем?

— Престани! — срязва я Роуан. Изправи се и закрачи нервно. В думите на Лора се съдържаше голяма доза истина. Знаеше, че Джура има власт над него, но не си бе давал сметка как тя би могла да използва тази власт.

— Не мога да повярвам, че желае смъртта ми — пророни той. Тя и аз изпитваме чувства един към друг. — Съмнението, помисли той в същото време — онова съмнение, което сякаш бе неразделна част от неговия живот. Но ето че спрямо Джура не изпитваше никакво съмнение. Любовта ѝ към него и неговата към нея бе единственото сигурно нещо, с което се бе сблъскал, откакто пресече границата на Ланкония.

Лора направи гримаса.

— Роуан, аз съм жена и знам колко лесно се мамят мъжете. Всеки от вас смята, че е най-добрият, че е единственият, когото дадена жена обича. Но тази Джура обича Дейр и брат си и се омъжи за теб заради тях. Ще те премахне от пътя им и след твоята смърт ще се омъжи за любимия си Дейр, а Гералт ще управлява.

— Не ти вярвам — възрази строго Роуан. — Тази жена... има чувства към мен.

— Тогава къде е сега? — извика Лора. — Защо не е тук, при теб? Тя е с любовника си, казвам ти, и кроят планове как да се разправят с теб.

За момент Роуан се взря в сестра си. Ако това, което казваше Лора, бе вярно...

— Къде е тя? — попита тихо той.

— Не знам — призна Лора. — Изпратих Монтгомъри-ри да я потърси, но не я е намерил. Дейр напуснал града след като Джура пристигна. Сигурно е тръгнала след него.

Роуан си припомни сенчестата, тиха поляна, където за пръв път срещна Джура. Може да е отишла там. Той се отправи към вратата.

— Къде се запъти? — попита Лора разтревожено. Очите на Роуан бяха хладни, когато я погледнаха.

— Отивам да намеря съпругата си.

— Ами ако е с Дейр? — прошепна Лора.

— Не е с него — отвърна той сдържано и напусна стаята.

Лора остана на мястото си за момент, след което си помисли какво щеше да стане, ако Роуан открие жената, която обичаше, в

прегръдките на друг мъж. Тя изтича от стаята да намери Ксанте. Той щеше да знае какво да предприеме.

— Защо ти трябваше да се бъркаш в чужди работи? — ядоса се Ксанте, когато Лора му предаде част от нещата, които бе казала на Роуан. Той започна да оседлава коня си. — Джура не е убийца и е девица. Тя не е лягала с Дейр. Не е трябвало да наговаряш такива неща на Роуан и да пораждаш съмнения у него.

— Той е мой брат и аз съм длъжна да го предпазвам.

— Гералт пък е брат на Джура, но тя толкова би отровила Роуан, колкото ти Гералт.

— Не познаваш жените така, както аз — отвърна Лора сковано.

— Така е, но познавам Джура. — Той млъкна и погледна Лора, която стоеше пред него и хапеше устни от притеснение. Намести седлото. — Обичаше ли мъжа, за когото се омъжи, толкова, колкото обичаш Роуан?

Тя остана изумена, но отвърна: — Да.

Ксанте нищо не каза, докато възсядаше коня, а след това обяви:

— Мисля, че знам къде е отишла Джура. Жените понякога ходят там на лов. — Погледна надолу към Лора. — Влизай вътре. Аз ще опазя брат ти от самия него.

В главата на Роуан се въртяха виденията, които Лора бе натрапила с приказките си. От първата си среща с Джура знаеше, че я обича. Никоя друга жена не му бе въздействала като нея, следователно това бе любов. Но дали тя изпитваше същото? Той бе предположил, че е така, но тя не го бе казала. Докато се опитваше да възстанови трите им кратки, но бурни срещи, не можа да си спомни тя да е проронила и думичка за любов.

Слезе от коня на известно разстояние от мястото, където за пръв път срещна Джура, и продължи безшумно в тъмнината. Дочуваше сърдити гласове. Доближи така, че да различава какво говорят.

— Ти ме излъга, Джура — казваше Дейр. — Колко пъти тайно си се срещала с него?

— Не съм — възрази Джура, а гласът ѝ бе напрегнат, сякаш потискаше сълзи. — Срещнах го два пъти случайно, а веднъж той ме подмами. Не съм искала да го виждам. Знаеш колко го мразя. Той не е подходящ за Ланкония. Гералт трябва да е крал. Англичанинът няма право да...

— Сега като че ли има всички права — сръза я Дейр. — Може да те докосва, прегръща. Затова ли тренираше толкова старателно и се състезаваше така усърдно? За да го спечелиш и споделиш постелята му? Страстта ли управлява разсъдъка и тялото ти? Ще въздишаш по него ден и нощ и ще забравиш народа си? Ще ни предадеш заради похотта си!

— Не! — изкрещя Джура. — Не съм предателка! Не копнея за него. — Лъжеше и го съзнаваше, но не можеше да загуби този мъж, който ѝ бе приятел от толкова години. Навремето той я прикриваше и твърдеше пред Тал, че не знае къде е, когато Тал ѝ бе ядосан. — Той ми се натрапва. Никога не съм желала ласките му.

— Ха! Същото ли ще кажеш довечера, в постелята му?

— Бог ми е свидетел, молах се да не ми се налага да легна с него — отвърна Джура.

— Желанието ти ще бъде изпълнено — заяви Роуан с едва овладян гняв в гласа, излизайки от сенките и заставайки на огряната от лунна светлина поляна. Той изтегли меча си. — А ти — обърна се Роуан към Дейр, — ще умреш за това, че докосна съпругата ми.

Дейр също извади меча си.

— Не! — извика Джура и се хвърли към Роуан. — Не го наранявай. Ще направя всичко, което поискаш.

Роуан ѝ се присмя:

— Нищо не искам от теб. — Той я бутна настрана сякаш бе досадна муха и Джура се строполи върху влажната трева.

Наблюдаваше как двамата се дебнат и се молеше да измисли начин да ги спре. Извади ножа си, възнамерявайки да застане помежду им, когато нечия едра ръка се стовари върху рамото ѝ и я принудиш да остане на земята. Погледна нагоре и видя Ксанте.

Миг след това той съвсем спокойно застана между двамата мъже с лице към Роуан.

— Имате правото да отнемете живота на този човек, господарю — изрече гвардеецът, — но ви моля да не го правите. Днес той внезапно и пред всички загуби тази, която му бе обещана.

— Нещата са по-сложни — сръза го Роуан. — Махни се от пътя ми.

— Не, господарю — възрази Ксанте, без да се отмества. — Та вие сте само два разгорещени самец, биещи се за женска.

Изведнъж Роуан си даде сметка какво прави. Постъпваше така, както Фейлан винаги се бе опасявал, че ще действа. Държеше се като емоционален англичанин, а не като ланкон. При всички обстоятелства, той трябваше да се овладее. Белегът на крака му се обади и дори го заболя така силно, както в деня, когато учителя му го бе жигосал. Той прибра меча си.

— Прав си, Ксанте! — и продължи: — Дейр, тази жена е твоя. Няма да ѝ се натрапвам. Вземи я.

Тримата не помръднаха, а Роуан се извърна и тръгна обратно към коня си. Ксанте пръв се съвзе.

— Тя е ваша съпруга, господарю. Не можете да я отхвърлите така лесно. Народът ще се разгневи...

— По дяволите народа! — изкрещя Роуан. — Тази жена ме мрази. Не мога да приема такава съпруга. Кажете, че последният двубой не е бил честен. Ще се ожения за Силеан. Измислете каквото щете.

— И аз лично ще ви съпровожда до границата — изрева Ксанте. — Не можете да идвате тук с английските си нрави и да не ни зачитате. Вие искахте тази жена. Вие настояхте за Хонориума и, за Бога, ще изберете — Англия или Ланкония! Или английските ви нрави, или ланконските! Ако отхвърлите тази жена, губите и кралството.

Роуан съзнаваше, че това е вярно. Но как да живее с жена, която го мрази? Жена, която намира ласките му за противни и отблъскващи? Жена, която се моли да не споделя постелята му?

Стисна зъби.

— Ще я взема — обяви той, — но се кълна пред Бога, че няма да я докосна, докато тя не ме помоли за това!

Преди някой да успее да каже каквото и да било, се чу шум от конски копита. Бе Гералт, чието тъмно лице почти не се различаваше в тъмнината.

Гералт гневно изгледа Роуан.

— Баща ни е мъртъв — обяви той, след което препусна обратно към Ескалон.

Без да поглежда никого Роуан се отправи към коня си. Сега той бе крал. Крал на народ, който не го иска; съпруг на жена, която не го желае.

СЕДМА ГЛАВА

Джура се облегна на едно дърво, а гърдите ѝ се повдигаха учестено от бягането. Седмица бе изминала от смъртта на Тал и, ако се изключи погребалната церемония, тя не напускаше поляната за упражнения. Тогава, застанала до гроба на Тал, тя усети върху себе си свирепия поглед на мъжа, който вече ѝ бе съпруг. Когато улови погледа ѝ, той бързо се извърна.

Напоследък, помисли си гневно тя, той, както и всички останали, я избягваха. Гвардейките я гледаха с насмешка и веднага прекратяваха шушукането помежду си, когато приближаваше. Три дни след Хонориума стажантките престанаха да изпълняват нарежданията ѝ. Онора, темпераментно и суетно момиче, което мечтаеше да ръководи гвардията и се бе състезавала усилено, за да спечели Роуан, направо ѝ се изсмя в лицето и обяви, че щом е била отхвърлена от краля, не вижда причина те да я уважават. Предизвикателството бе отправено в присъствието на десетина стажантки, които я гледаха не по-малко презрително.

На Джура ѝ се искаше да извади ножа срещу Онора, но не бе толкова глупава, че да се бие сама срещу десет силни жени. Постара се, колкото може по-достойно, да напусне полето.

Като че ли никой не бе на нейна страна. Гвардейките смятаха, че ги лъже, когато обясняваше, че не е искала да спечели и смятаха, че нарочно е бутнала Силеан. Що се отнася до Силеан, тя продължаваше бавно да се възстановява и отказваше да се види с Джура.

Сега, облегната на дървото, тя за кой ли път се убеждаваше, че мрази Роуан.

Гневът ѝ бе толкова силен, че първоначално не чу приближаващите стъпки. Мъжът почти бе стигнал до нея, когато тя извади ножа. Оказа се, че е един от английските рицари, пристигнал заедно с врага от Англия.

— Прибери това — нареди той. Беше млад мъж, облечен с една от дългите роби, каквито носеха англичаните, и я гледаше намръщено.

— Господарят ми ме прати да те доведе.

— Няма да му се подчиня — заяви Джура, все още с изваден нож.

Мъжът пристъпи към нея.

— Хайде, използвай го. С удоволствие ще се защитавам. Ланконите не сами особено симпатични, а ти — още по-малко.

— Нийл! — чу се дълбок глас вляво от Джура.

Тя се обърна, все още с изваден нож, по посока на гласа. Оказа се друг английски рицар. По-възрастен мъж, или поне така изглеждаше, тъй като имаше белег на главата и косата там бе побеляла.

Мъжът се обърна към Джура:

— Милейди... — Той спря, разгневен от изсумтяването на другия рицар. — Крал Роуан иска да дойдете при него.

— Имам работа тук — отвърна Джура.

— Кучка такава! — обади се по-младият рицар, Нийл, готов да пристъпи към нея.

Възрастният мъж също направи крачка напред и каза:

— Това не е молба. Моля, последвайте ме.

Джура зърна предупредителните пламъчета в очите му и се досети, че ако не се подчини ще има сериозни последствия. Разбра, че е дошло време да заплати за победата си в Хонориума. Прибра ножа и заяви:

— Готова съм.

Последва по-възрастния рицар, а по-младият вървеше зад нея. Стигнаха края на гората, където я чакаше оседлан кон, и мълчаливо се отправи с двамата мъже към Ескалон.

От женитбата си насам се бе изолирала и нямаше никаква представа как ириалите реагират на раздялата ѝ с Роуан, но скоро разбра. Докато яздеше покрай хората, те ѝ се присмиваха открито и я наричаха Кралицата дева. Злорадстваха, че тази красива, млада жена, желана от толкова много мъже, е била отблъсната от краля.

Джура яздеше с високо вдигната глава, когато преминаваха първо градската стена, а после вътрешните стени около крепостта на Тал. Вътре бе доста по-чисто, отколкото когато Джура живееше там, и тя изсумтя възмутено. Такава загуба на време за превземки.

Английският рицар отвори вратата към помещението, което Джура добре познаваше. В него Тал планираше военните си набези. Тя

влезе и вратата се затвори зад гърба ѝ. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да привикне с оскъдната светлина.

Роуан седеше в далечния край на помещението, а в полумрака косата му изглеждаше почти тъмна.

— Можеш да седнеш — предложи той.

— Ще остана права — отвърна тя.

Усещаше гнева му, но той не бе по-силен от нейния.

— Трябва да поговорим — каза той през стиснати зъби.

— Нямам какво повече да казвам — заяви тя.

— По дяволите! — избухна той. — Твоя е вината, че ме накара да повярвам, че ме желаеш.

Макар Роуан външно да се различава от Тал, те си приличаха, помисли си Джура. Тал никога не смяташе, че е виновен за нещо; то бе винаги но вина на другите.

— Човек не бива да обърква похотта с желанието за женитба — обясни тя спокойно. — Мога да желая някой добре сложен ковач, но не бих искала да се омъжа за него.

— Аз съм твоят крал, а не ковач. Тя се вторачи в него.

— Не си мой крал. Ти си англичанин, който поради някаква жестока шега на боговете, е станал мой съпруг. Има начини нашият брак да се разтрогне.

Роуан се изправи и отиде до тесния процепа в далечния край на стаята, който служеше за прозорец.

— Да — каза той тихо, — проучих въпроса, но се опасявам, че е невъзможно. Поне не сега, когато Хонориумът е още толкова жив в паметта на хората.

Направи пауза и Джура забеляза как свива рамене. — Проклинам деня, когато баща ми е срещнал майка ми. Бих предпочел тя да се е омъжила за крепостен селянин отколкото за ланкон. Това, че съм принц, винаги ми е тежало, но сега е по-лошо от всякога. — Говореше толкова тихо, че тя едва го чуваше. Обърна се отново към нея:

— Възнамерявам да обединя племената на Ланкония-и се опасявам, че ириалите няма да ме подкрепят, ако отхвърля природената сестра на сина на стария им крал.

Джура се усмихна.

— Да обединиш племената на Ланкония? Да не би да се готвиш да преместиш и планината Тарновия? Може би искаш да е малко по на

юг? Или желаеш да промениш теченията на реките?

Очите му я стрелкаха гневно.

— Защо позволих на тялото си да ръководи разума ми? Защо не поговорих с теб, макар и за минутка, преди да свикам Хонориума?

— Ти лиси го свикал? Мислех, че Тал е наредил да се проведе, за да даде равни възможности на всички племена да се борят за английския принц.

— Аз, като пълен глупак, го свиках, защото бе единственият начин да те получа. Бях сигурен, че ще победиш.

За миг Джура остана неподвижна, а в следващия се завтече към него със свити в юмруци ръце.

— Нарани приятелката ми Силеан само заради страстта си! — крещеше тя. — Развали годежа ми с Дейр само заради копнежа си по мен!

Той я хвана докато тя го удряше и гърбът му опря в стената. Беше й невероятно, неописуемо разгневен, но в момента, когато я докосна, яростта му се превърна в желание. Обви я с ръце и впи устни в нейните, а Джура му отвърна, с тяло готово сякаш да се слее с неговото. Ръцете й обгърнаха врата му и го придърпаха по-близо, а устата й се отвори. Гневът, отчаянието, самотата й се превърнаха в копнеж. Тя бе негова и той можеше да прави с нея каквото поиска.

Изведнъж той рязко я отблъсна; тя политна и се стовари върху твърдия, каменен под.

— Трябва да поговорим — заяви той.

Дишаше тежко, като препускал кон, докато я гледаше. Слънчев лъч се прокрадна през тесния процепа и освети главата му в гръб.

— Проклинам те, Джура — каза той през стиснати зъби. — Дадох обет пред Бога, че няма да те докосна, и ще го спазя.

Джура се опитваше да се съвземе.

— Ние сме женени сега — промълви тя накрая. Беше й трудно да разбере логиката му, но това нямаше значение, когато ставаше въпрос за желанието й към него.

— Тогава трябва да ме помолиш — заяви той.

— Какво трябва да направя? — попита тя недоумяващо.

— Ако ме искаш в леглото си, трябва да ме помолиш за това.

Джура примигна.

— Това да не е някой от английските ви обичаи? Да не би да карате изнежените си английски жени да молят? Това какво е — начин да ги унижите още повече и да се почувствате могъщи? Ланконите не карат жените си да молят. Ланконите са истински мъже.

Той отново се разгневи и пристъпи към нея, но веднага отстъпи, както човек неволно прави, когато застане прекалено близо до огън.

— Дал съм обет пред Бога и няма да го наруша! А сега — имаме разни неща да обсъждаме.

— Нямам какво да обсъждам с теб — заяви Джура и се запъти към вратата.

Той я хвана за ръката, но моментално я пусна.

— Седни.

Свивайки рамене, за да покаже своето безразличие, Джура се подчини.

Роуан ѝ обърна гръб и започна да кръстосва стаята:

— По някаква зла ирония на съдбата сме женени. Можех да разтрогна брака при други обстоятелства — например ако не бях полу англичанин и, следователно, подозрителен, или ако ти не бе роднина на Гералт. Но сега ми е невъзможно и затова ще трябва да направим известни компромиси. Утре заминавам при племето вател, за да разговарям с техния водач и ти ще ме придружиш.

Джура се изправи.

— Въобще няма да направя подобно нещо.

Роуан застана пред нея и се наведе напред докато носът му почти докосна нейния.

— Нямам ти доверие, че няма да се опиташ да събереш армия, за да сложиш онзи шумен, арогантен твой брат на престола. Искам ти... Искам и двамата да сте до мен, за да знам какво правите.

— А не е ли защото те е страх хората да не си помислят, че не си в състояние да отнемеш девствеността на съпругата си — попита тихо тя. Усещаше дъхът му върху устните си.

Той сведе очи.

— Не си прави илюзии, че не мога — той погледна устните ѝ, а после — отново очите. — Но няма да го направя.

Тя се отдръпна от него. Каквито и да бяха глупавите му английски причини да я отблъсква, той правеше точно това — отблъскваше я. И така я караше само още по-силно да го мрази.

— Ще остана тук и ще...

— Не! — изкрещя той. — Независимо дали искаш или не, ти си моя съпруга и ще се държиш като такава. Ако не споделяш леглото ми, то поне ще споделяш стаята ми или палатката или с каквото разполагам. Няма да ти позволя да ми попречиш да обединя племената. Щом хората искат да ме видят с девствената ми жена, то ще ме видят! А и така ще имам възможност да наблюдавам, че не кроиш нещо пъклено зад гърба ми.

— Ако те промуша с меч, то ще бъде през сърцето, а не в гръб.

— Предполагам, че тези твои думи трябва да ме успокоят? — попита той сухо.

— Приеми го както искаш — заяви тя, гледайки го гневно, но скоро изразът ѝ се смени с любопитство. — Как възнамеряваш да обединиш племената? Като ги завладееш?

Роуан се приближи към прозореца.

— Може и така да се каже. Искам да ги сродя помежду им, така че след няколко поколения те ще бъдат така премесени, че няма да знаят от кое племе произхождат. Ще бъдат само ланкони.

Джура му се усмихна.

— И как възнамеряваш да постигнеш това? Ще ги помолиш да се оженят за хора, които мразят? — Усмивката ѝ изчезна. — Ти въобще не ни познаваш. Племената: по-скоро биха загинали, отколкото да се откажат от „своята самобитност. Защо не се върнеш обратно в Англия и не ни оставиш на мира преди да подпалиш някоя война... ако живееш толкова дълго?

— Ти ще се върнеш ли с мен? Джура бе ужасена.

— Да живея в Англия, където жените трябва да молят мъжете за ласки!?

Роуан понечи да отговори, но се отказа. Вместо това продължи:

— Няма дори да се опитвам да ти обяснявам. Твое задължение е да ми се подчиняваш и нищо повече. Трябва да ме придружиш докато пътувам из Ланкония. Не желая никакви съвети или коментари от теб. Ще се държиш както подобава на една съпруга.

— Като английска мишчица ли? — сопна се тя. — Ще видиш, че ланконските жени не се подчиняват така лесно, както безцветните ви английски куклички. Ще дойда с теб. Какво значение може да има? Ще

съм вдовица до следващата пълна луна. — Тя се извърна и излезе от стаята.

Докато се придвижваше по слабо осветените каменни коридори към основната зала, си мислеше какъв глупак е този мъж. Да не би да си въобразяваше, че може да влезе в главните градове на племената и да ги помоли, ако обичат, да престанат да се ненавиждат. Тя ще се окаже права. Някой щеше да убие този глупак до няколко дни.

А що се отнася до това, че не лягаше с нея, то бе наистина заинтригуващо. Да не би да не я желаете? Стори й се неправдоподобно, освен ако пък всички англичани се държат така към жените, както той към нея. Или не можеше да консумира брака им? Тя сви рамене. Как да разбере какво мисли един чуждоземен идиот?

— Ти си Джура — се чу нечие тънко, задъхано гласче. — Ти спечели.

Джура погледна надолу и видя сина на англичанката. Подозираше, че е по-малък отколкото ръстът му подсказваше. Освен това бледата му кожа и светла коса й приличаха на недоопечен хляб. Светлината от факлата на стената караше лицето на момчето да изглежда, сякаш е изваяно от перла.

— Какво искаш? — попита тя. Вярно че беше малък враг, но все пак — враг.

— Гледах те — каза момчето, а очите му бяха кръгли и сини като полски цветя. — Видях как спечели. Видях как победи всички. Ще ме научиш ли да тичам като теб? И да се боря? И да стрелям с лък?

Джура не можа да не се усмихне.

— Може би.

Момчето я погледна възторжено.

— А, ето къде си бил — прокънтя глас в края на коридора. Оказа се на младия рицар Монтгомъри и ръката на Джура инстинктивно се насочи към ножа, но младежът я гледаше с нещо, което приличаше на възхищение. Ръката й се отпусна.

— Това е Джура — обяви гордо Филип.

— Да, знам — каза Монтгомъри и се усмихна. Джура си даде сметка, че един един ден той щеше да стане привлекателен мъж.

— Какво става? — извика Роуан зад гърба на тримата. — Монтгомъри, нямаш ли с какво друго да се занимаваш, че се занасяш с

жена ми? Няма ли доспехи за чистене? Оръжия да се точат? Уроци да се учат?

— Да, господарю — каза момчето, но дари Джура с още една усмивка преди да се оттегли.

Чувайки гласа на вуйчо си, малкият Филип се дръпна между Джура и стената, а ръцете му здраво обгърнаха бедрото ѝ. Джура изненадано погледна надолу към момчето.

— Филип! — произнесе Роуан рязко. — Какво правиш?

— Това е Джура — отвърна малкият, сякаш тези думи обясняваха всичко.

— Знам много добре коя е, а сега я пусни. Джура се усмихна към Роуан.

— Ако не можеш да управляваш едно дете, то как очакваш да се справиш с Брита и Яин? Или пък с мазния, стар Марек?

Роуан се пресегна да хване Филип, но момчето се скри зад гърба на Джура и тя застана между него и вуйчо му.

Изведнъж Роуан се изправи.

— Имаш власт над мен — промълви той. — Караш ме да се държа по-вдетинено от моя оръженосец. Няма да се карам с теб заради момчето; явно и него си омагьосала. Но помни — той не е мой наследник. Няма да имаш полза да му сториш зло.

— Да нараня дете? — попита Джура ужасена. — Пък било то и английско дете? Прекалено далеч отиваш. Нямам нужда да навредя на никой англичанин тъй като вие сами най-много си вредите. Но може да дойде ден, когато на нас, ланконите, ще ни омръзне самодоволното ви превъзходство и тогава ще хвъркне някоя и друга английска глава. — Очите и се присвиха. — И онзи твой Нийл ще е първият.

— Нийл? — попита Роуан. — Да не би да се е опитвал да се възползва от твоите прелести?

— Престани да мислиш само с онова, което е в панталоните ти. Този мъж ни мрази и не го крие. А сега мога да ти съобщя, че съм гладна и че ми мирише на храна. Позволено ли ми е да ям, или и за това си дал обет?

Роуан побесня, но нищо не каза“.

— Ела. Яж. Кой съм аз да се разпореждам с живота ти? — той се обърна и тръгна надолу по коридора.

Джура се готвеше да го последва, но Филип се опита да я хване за ръката.

— Ланконите не се държат за ръце — сгълча го тя уж строго. — И се изправи! Какъв ланкон ще си, ако се прегърбваш?

— Слушам, сър — отвърна Филип, а Джура не го поправи, тъй като момчето се бе изпънало като струна.

Тя му се усмихна.

— Може би ще успеем да ти намерим по-подходящи за воин дрехи.

— И нож ли? — попита той, а очите му светнаха.

— Непременно.

Дълги маси бяха разположени в основната зала и прислужници внасяха и редяха подноси с месо и зеленчуци. Джура се запъти към обичайното си място в края на масата, но Роуан, намръщвайки се, ѝ посочи мястото до себе и. Филип я следваше като сянка.

— Филип — извика Лора сина си от другата страна на Роуан, давайки му знак да дойде при нея.

— Джура ми разреши да седна до нея — каза момчето, старателно изправило раменете си.

Лора се наклони да стане, но Роуан я спря.

Свещеник благослови масата и петдесетината присъстващи се нахвърлиха върху храната, сякаш умираха от глад. Освен това шумно обсъждаха оръжия и коне и спореха кой е най-добрият воин.

Малко след началото на вечерята двама мъже се вкопчиха за гърлата, като всеки се опитваше да удуши другия.

Роуан, макар и привикнал вече с темпераментното поведение на ланконите, все още не можеше да свикне с тези внезапни избухвания. В момента разговаряше с Лора и не реагира моментално.

Но не и Джура. Тя скочи върху масата, направи няколко крачки и се хвърли върху мъжете, събаряйки ги така, че и тримата се озоваха на пода сред разпиляната храна и лаещите кучета.

Тя изтегли ножа още докато бе във въздуха.

— Ще изтръгна сърцето на следващия, който се опита да прекъсне яденето — изкрещя тя.

Мъжете се успокоиха и се надигнаха от пода. Останалите ланкони почти не реагираха на тази обичайна сцена, но тя не бе такава за Роуан. Джура се изправи, отърси се от прахта и срещна погледите на

краля и тримата рицари. Англичанката стоеше встрани с уплашени очи и здраво притискаше момченцето към себе си.

Джура нямаше никаква представа с какво бе предизвикала подобни изражения върху лицата на тези хора.

Роуан се бе зачервил, вените на врата му бяха изпъкнали, брадичката му нервно потреперваше, а тримата му рицари я гледаха с ужас. Тя прибра ножа.

— Храната изстива — бе всичко, което каза. Филип се откъсна от майка си, затича се и обви с ръце бедрата на Джура.

Тя положи ръка върху меките коси на момчето, усмихна се, след което се наведе, хвана го за раменете и го обърна към себе си, така че да може да го вижда.

— Какво значи това? — попита тя тихо. — Да не би един ланкон да се страхува?

— Момичетата не се бият с мъжете — прошепна момчето.

— Така е, но това са Рабан и Сексан. Те вечно налитат на бой. А сега — изправи рамене, застани... — Джура спря, защото Лора, излязла от вцеплението си, сграбчи сина си.

— Как смееш!? — провикна се тя. — Как смееш да докосваш детето ми и да го учиш на вашите диви нрави? Ти не си жена. Нямах право да се доближаващ до деца.

Джура се изправи и пристъпи към Лора, а очите ѝ бяха студени и решителни. Роуан застана между двете.

— Ела с мен — нареди той на Джура с такъв израз на лицето, какъвто тя не бе виждала дотогава.

Ланконите бяха спрели да ядат, за да наблюдават сцената. Самото сбиване и скачането на Джура върху масата не бе предизвикало никакво вълнение, но сега се чудеха какво правят тези странни англичани. Защо се ядосват, че една гвардейка бе спряла кавгата. Та това бе нейно задължение!

— Ела с мен — повтори Роуан, след което стисна зъби.

— Гладна съм — възпротиви се Джура, поглеждайки към масите и бързо изчезващата от тях храна.

Пръстите на Роуан се впиха в ръката ѝ. Докато я извеждаше от залата, Джура се опита да се отскубне, но той здраво я държеше и тя го изруга, че я излага пред другите.

Той я придърпа в първата отворена стая, която се оказа склад с бъчви за бира и медовина.

— Никога — започна той, гледайки я право в очите, веднага след като затвори вратата, — никога вече жена ми няма да се държи по този начин! — Едва говореше от гняв. — Сякаш си проста уличница, скачаща по масите и... и... — почти се задави — допираща тялото си до онези мъже.

Да не би да е луд? — зачуди се Джура.

— Това е мое задължение — отвърна тя търпеливо. — Гвардейките се обучават да разрешават спорове и като представителка на Тал бях длъжна да го сторя. Ако Гералт присъстваше на вечерята, той щеше да се справи с мъжете.

Лицето на Роуан почервяваше все повече и повече.

— Тал е мъртъв — напомни той. — Аз съм крал. Аз ще уреждам споровете между собствените си бойци. Не съпругата ми.

Гняв започваше да се надига в Джура.

— Май разбирам! Всичко е защото съм жена. Да не би да мислиш, че ланконките са толкова страхливи и безполезни като сестра ти?

Той се приближи до нея.

— Не намесвай сестра ми. Казвам, че ти няма да се държиш сякаш си церемониалмайстор, бдящ за реда. Ти си жена и ще се държиш като такава.

Този мъж говореше абсурдни неща.

— Може би трябва да се захвана с ръкоделие, за да ти докажа, че съм жена? Приличам ли ти на мъж? — не му остана длъжна Джура.

Неволно Роуан огледа тялото ѝ — високите, стегнати гърди, дългите, заоблени бедра и късата туника, прилепнала към формите ѝ. За стотен път прокле прибързаното си решение, което го бе накарало да се закълне, че няма да я докосва.

— Ще изпълняваш моите нареждания, иначе ще съжаляваш — бе всичко, което каза.

— Какво ще предприемеш? Ще наредиш да ме затворят ли? А и кой ще изпълни заповедите ти? Да не мислиш, че ланконите ще ти позволят? Няма да успееш да минеш жив през портите на Ескалон, ако нещо се случи с мен. А с това ще се сложи край и на детинските ти планове да обединиш племената.

Роуан сви отпуснатите си до тялото ръце в юмруци. Никога никой не го бе докарвал до подобно състояние. Бе се справял с глупавите синове на вуйчо си Уилям без нито веднъж да загуби контрол над нервите си. А и никога жена не го бе разгневявала. Жените бяха сладки, мили същества, които даряваха мъжете с внимание и слушаха какво им приказват с широко отворени, боготворящи очи. Ако мъжът отидеше на лов, при връщането си той споделяше с жена си преживяните преमेждия, а тя въздишаше и се възхищаваше от неговата смелост. А Джура бе в състояние да повали елен дори по-голям отколкото той би могъл.

— Нямах ли женски дрехи? — попита Роуан. — Трябва ли да се обличаш така? — той посочи широките панталони и ботушите с кръстосани ремъци.

— Държиш се като дете — рязко отвърна тя. — Какво значение има как съм облечена. Помага ми да изпълнявам задълженията си и... — тя млъкна, защото Роуан я бе взел в обятията си.

— Твоите задължения са към мен — прошепна той дрезгаво. — Няма да притискаш тялото си до това на други мъже.

— Имаш предвид, когато спрях сбиването ли? — Говореше побавно и по-тихо. Не можеше да разсъждава ясно, когато той я докосваше.

— Джура, ти направи нещо с мен. Не мога да се позная.

— Тогава ще ти кажа кой си. Ти си англичанин в страна, на която не принадлежиш. По-добре ще бъде, ако се върнеш в Англия и отстъпиш кралството на брат ми.

Той я отблъсна от себе си.

— Остави ме. Иди и си напълни търбуха и не се намесвай между мен и моите бойци.

— Те са ланкони, те не са твоите бойци — възрази тя, напусна помещението и забърза обратно към залата. Щеше да има късмет, ако намери какво да хапне. Масите вече ги раздигаха, но тя успя да грабне парче наяден еленов бут от един от подносителите на прислужниците и го заръфа, напускайки крепостта, за да подиша чист въздух.

Отиваше към мъжките помещения, когато Гералт я пресрещна.

— Ти не беше на вечерята — отбеляза Джура.

— Да седна с врага си? — попита той презрително и продължи: — Чувам, че се готвиш да живееш с него.

— И дори ще пътувам. Този глупак мисли да обединява племената — сподели тя, преглъщайки последната хапка месо.

Гералт се изсмя презрително.

— Той ще бъде убит на територията на първото племе, на която стъпи.

Джура усещаше, че брат ѝ я наблюдава.

— И аз му казах същото, но той не ми вярва. Скоро ще бъде убит и може би така е по-добре. Някои от гвардейците го харесват. Ксанте вече му е прекалено близък.

Гералт се приближи до нея и гласът му се сниши:

— Ти можеш да ускориш смъртта му.

— Аз не съм убийца. Той сам ще намери смъртта си, и то достатъчно скоро.

— Значи е истина, че си минала на негова страна? Силеан предположи, че ти си го искала и затова си я бутнала по време на Хонориума. Кажи ми — кръвта ти по-силно ли кипи за този блеодолик чужденец, отколкото за собствения ти народ?

Тя се разгневи:

— Да не мислиш, че коварните ти нападки ще ме подтикнат да го убия? Ако е така, значи не ме познаваш. Казвам ти, че е глупак и че ще умре без чужда помощ. Ти ще бъдеш крал и кръвта на английския ти брат няма да мърси ръцете ти.

— Освен ако той не се сдобие с дете от теб — отбеляза Гералт.

— Няма шанс това да се случи — отвърна Джура.

— Той не е ли мъж? — попита Гералт учудено.

— Не знам. Казва, че се е заклел пред Бога да не... — не можа да довърши започнатото, а продължи: — Няма да има деца от краткия ни съюз с този мъж. Бъди търпелив. Ти ще бъдеш крал. — Тя се извърна и премина през портите на града. Наоколо се възцаряваше тишина. Хора и животни се готвеха за сън.

Да се обединят племената, помисли си тя. Това бе абсурд. Племената се мразеха прекалено много помежду си, а този глупак англичанин никога нямаше да проумее това. Човек трябва да е ланкон, за да разбере начина им на мислене.

Е, добре, реши тя, свивайки рамене — всъщност нямаше значение, защото чужденецът скоро щеше да намери смъртта си. Тя спря за миг. Помисли си, че ще е грехота той да умре преди да е

прекарала известно време в леглото му. В края на краищата бяха женени.

Прозявайки се, тя се обърна и закрачи към крепостта на Тал. Тази нощ ще бъде в една стая с него и може би утре няма вече да е девствена. Усмихна се и ускори крачка.

ОСМА ГЛАВА

Джура правилно предположи, че съпругът ѝ използва бившата стая на Тал и се запъти натам. Когато рязко отвори, той учудено вдигна поглед към нея.

— Защо си тук? — навъсено попита той.

— Ти ме извика — отвърна тя спокойно. — Ти нареди на твоите нагли англичани да ме вземат от женските помещения заедно с вещите ми и да ме доведат. Освен това нали стана въпрос да изпълнявам задълженията си на кралица, доколкото все пак съм такава? — допълни тя задъхано.

Роуан я изгледа продължително.

— Остани тогава — каза той примирено. — Иди, седни там и кротувай. — Той отново се обърна към масата, където цареше безпорядък от струпани книги и навити на рола пергаменти.

Джура се чудеше дали книгите са негови или ги е взел от оскъдната и общо взето неизползвана библиотека на Тал. Тъй като не възнамеряваше да му се подчинява тя отиде и надникна през рамото му.

— Какво правиш? — попита я Роуан троснато.

— Гледам — отговори Джура и, надвесвайки се над картата, която той държеше, продължи: — Има грешка. Границата на вателите е по на север. Тал завладя доста земя още когато бях дете. Тогава убиха баща ми. — Тя се обърна, седна на ръба на леглото и започна да размотава ремъците на ботушите си.

Роуан я наблюдаваше.

— Какво знаеш за границите?

— Май повече от теб. Той стана, взе картата и я сложи на леглото близо до нея.

— Покажи ми какво се е променило. Тази карта е чертана от Фейлан преди повече от двайсет години. Кого още е убил баща ми, за да си присвои земята му?

Джура събу ботушите и размърда босите си пръсти.

— Тал си знаеше работата. Половината от земите на вателите са в планините, където нищо не расте. Те постоянно нападаха ириалите, за да крадат житото ни.

— И баща ми е сложил край на техните набези — замислено промълви Роуан. — Как ли са преживяли вателите зимата?

— Трудно — каза Джура и добави: — Да не смяташ да ни припишеш всички земни грехове и да ни намразиш?

Роуан бе учуден.

— Как мога да мразя собствения си народ? Хайде, покажи ми новите граници!

Тя се приближи до него и очерта с пръст малката територия на вателите.

— До някаква степен те са мъдри хора — започна тя. — Не са като зерните или ултените. Вателите...

— Това го знам — прекъсна я той нетърпеливо. — Покажи ми къде се намират сега житните полета на ириалите.

— Като знаеш толкова много, защо ме питаш?

Той не отговори, а посочи едно място на картата и продължи да разсъждава на глас:

— Ако няма промени, полята трябва да са тук. Мястото е защитено от три реки и вероятно се пази от ириалска охрана, разположена на определени разстояния. Сее се ечемик, пшеница и ръж. Овцете пасат в тази равнина. Конете са потомци на откраднати навремето от феарените коне, а младите ириали сигурно и днес продължават да нападат нощем лагерите на феарените. Те пресичат земята на вателите тук, през гъстата гора, след което по козите пътеки...

— Откъде знаеш всичко това? — попита Джура.

— Докато другите момчета играеха с топка в двора, аз, заедно с един възрастен феарен, изучавах езика на ултените.

— На ултените? — изненада се Джура. — Но никой не говори на тази странна смесица от звуци. Това не е език, а някакво сумтене и мърморене.

Роуан се облегна назад на леглото и подпря главата си с ръка.

— Може да звучи така, но на практика е форма на ланконския. Например за жена ти използваш думата телиа, а те — тепа. Това е просто по-бърз начин за изразяване на едно и също.

Джура сви колене, обгърна ги с ръце и отбеляза:

— Правят го от небрежност. Те са мързеливи, прости хора.

— Именно затова е по-добре да се обединят племената. Ултените си стоят горе в планините и се женят помежду си, а мозъците им съвсем престават да действат.

— Още една причина, поради която планът ти няма да се осъществи. Кой ще поиска да вземе за съпруга някоя от ултенките?

Роуан я погледна оживено.

— Ами мъж зерна, например — отвърна той. Джура се разсмя и се изтегна на леглото. Картата лежеше между тях.

— По време на Хонориума непрекъснато сънувах кошмари, свързани с евентуална победа на Мела — каза Роуан. — Проблемът със смесването на племената се сблъскваше с въпроса кой ще поиска да се ожени за зерна и дали всички те приличат на Мела и другите, които се явиха на Хонориума.

Джура подпря главата си с ръка и се замисли на глас:

— Феарените вероятно ще харесат жените зерни. Феарените са ниски, дребни мъже и Тал винаги е казвал, че страшно са недоволни от ръста си. Жените зерни може да са привлекателни за феарените. Децата им биха били по-едри.

Роуан ѝ се усмихна широко и също се подпря на лакът.

— А поалените? За кого ще ги оженим?

— Това не е лесно — призна Джура. — Поалените са убедени, че усъвършенстването на духа е по-важно от храната и удоволствията. Значи трябва да ги съберем с онези малки палавници — феаренките. Те ще заменят книжните им представи с далеч по-земни наслади.

Джура го наблюдаваше. Той бе изключително хубав, а в сумрака на стаята русата му коса блестеше като злато. Поиска ѝ се да го погали и дори вдигна ръка.

Роуан рязко стана от леглото.

— Можеш да спиш там — каза ѝ той, като посочи към нара в нишата. Мястото беше напълно достатъчно за нея.

Джура се разбунтува срещу абсурда да спят отделно, но след това си помисли, че може би така е по-добре. Когато го убият, а това със сигурност щеше да стане, за нея щеше да е по-добре да не се е привързала към него, както ще е по-добре да не му роди син, който би могъл да стане крал. Тя не беше сигурна дали би лишила своя син от

трона, който по право му принадлежи. Да, така е по-добре. Докато овдовее тя нямаше да легне с него. По този начин Гералт щеше да стане крал, а тя да се омъжи за Дейр и да му народи куп деца.

Тя стана от леглото.

— Ще пътуваме ли утре, както каза? Роуан бе с гръб към нея.

— Да, ще заминем за земята на вателите, но преди това ще спрем в селищата на ириалите, за да вземем мъже и жени.

— Защо? — попита тя докато събличаше широките панталони.

Роуан се обърна към нея.

— За да ги оженим за... — той замлъкна при вида на полуголото ѝ тяло. Отново се извърна с гръб.

— Легни си — каза той тихо. — И се завий.

Джура се усмихна зад гърба му и се пхна между овчите кожи, които бяха натрупани край прозореца. Наблюдаваше го докато се съблича. Лицето му бе извърнато от нея. Той свали високите си ботуши и тя видя силните му, покрити с руси косъмчета прасци. После съблече бродираната туника, която стигаше до коленете и Джура отново видя мускулестото тяло, накарало я да загуби ума си, да забрави миналото и настоящето през онзи ден, край реката, когато за пръв път го среща.

Усети мускулите на краката си напрегнати до краен предел, а дишането ѝ стана по-бавно и по-дълбоко.

Без да я погледне, той духна свещта до леглото и стаята потъна в мрак.

— Роуан — прошепна тя в тъмнината, обръщайки се към него за пръв път по име.

— Не ми говори — каза той троснато. — И ме наричай „англичанино“! Не споменавай името ми.

Джура стисна зъби и прокле глупавия чужденец. Реши, че с неговия отвратителен характер и неразумност до една седмица някой ще сложи край на живота му. Хубаво избавление, мислеше си тя. За Ланкония ще е по-добре да го няма.

Обърна се по корем и се замисли за Дейр. Щеше да е чудесно, ако запазеше девствеността си за първата брачна нощ с него.

— Ставай!

Джура лениво се завъртя в топлото легло. Все още беше тъмно. Облечен, Роуан стоеше на няколко крачки от нея и я гледаше свирепо.

— Всички ли ириалки са мързеливи като теб? — попита навъсено той. — Каруците долу вече са готови.

— Всички ли англичани са ужасни като теб? — попита на свой ред тя, протягайки се под завивките.

Роуан внимателно я наблюдаваше и бледото му лице сякаш още повече преbledняваше.

— Вземи си нещата и ела долу — отсече той и излезе от стаята.

Обличането не ѝ отне много време. Дворът се оказа пълен с разтъпкващи се коне и викащи мъже. Гералт, облечен в черно и яхнал черен кон, даваше някакви заповеди на мъжете. Дейр, също на кон, стоеше встрани, а близо до него бе Силеан.

Джура се усмихна на приятелката си, но тя демонстративно извърна глава. Усмивката на Джура се стопи, но все пак пое предложените ѝ от сновящия наоколо прислужник хляб и разрежено с вода вино.

Готов за път, Роуан бе сред мъжете и Джура трябваше да признае, че умее да организира бойците, пък и те сякаш усещаха неговата способност да ръководи и му се подчиняваха.

В двора бяха натоварените с храна каруци. В една от тях Джура видя Лора и сина ѝ Филип, седнали до кочияша.

— Джура — извика момчето и тя засмяна тръгна към него. — Добро утро — поздрави Джура, предлагайки му къшей хляб.

— Войниците на Ланкония ядат ли хляб? — сериозно попита детето.

— Винаги — отговори тя също толкова сериозно и се обърна с усмивка към Лора, но англичанката вирна нос и извърна глава. Джура отиде при коня си. Когато поеха, тя застана до Ксанте.

Необходим им бе цял ден, за да достигнат поселището на ириалите. Из земите, през които минаваха, имаше разпръснати, малки селца, но в тях живееха селяни — най-нисшата класа от народа, чиито семейни вражди датираха от столетия. Тези хора нямаха и най-бегла представа дали са ириали, ватели или дори англичани.

На тридесет километра от укрепената столица Ескалон беше главното поселище на ириалите. Когато гвардеец или гвардейка щеше да се жени, то те си избираха партньор сред тези хора. Стражата също се излъчваше от тях и след като ги обучеа ги пращаха обратно в поселището, за да бранят ириалите от нападения. Само по тези места

ириалите се чувстваха сигурни. Тук децата си играеха, а жените пееха. Тук се събираше зърното от реколтата. Пак тук се тъчеше платно, шиеха се и се бродираха дрехи, а болните и старите хора намираха спокойствие и уют. Хиляди воители ириали бяха загинали, бранейки това място.

Почти през целия път Джура яздеше до Ксанте, но когато чу Филип да започва да мърмори и да се оплаква, тя забави ход.

— Искаш ли да пояздиш с мен? — предложи тя на момчето и погледна към Лора за разрешение.

За миг Лора сякаш се бореше със себе си, след което извърна глава и кимна отривисто.

Филип скочи в прегръдките на Джура и тя го постави на седлото пред себе си. През останалата част от пътуването му разказваше истории за древните богове на Ланкония, които са се борили и враждували помежду си и са били по-могъщи отколкото християнския Исус.

— Защо държиш това хлапе? — ядосано попита Гералт, когато я застигна с коня си. — Да не си се разнежила към англичанина.

— Та това е дете — отвърна Джура.

— Момчетата стават мъже.

Джура го погледна с отвращение и пришпори коня си.

— Него харесвам — прошепна Филип.

— Разбира се, че го харесваш. Той ще стане крал на Ланкония и то много добър крал.

— Моят вуйчо Роуан е крал и е най-добрият.

— Ще видим.

Колоната пристигна в селището с настъпването на нощта, разположиха каруците край реката и се погрижиха за конете.

С факли в ръце жителите дойдоха да ги посрещнат и да видят своя крал англичанин.

Мнозина от роднините на Джура се завтекоха към нея, за да я поздравят. Тя се бе издигнала в очите им, откакто спечели Хонориума и се омъжи за краля.

— Как изглежда той? — шепнеха те. — Колкото Дейр ли е хубав? Силен ли е като Тал?

Те замлъкнаха, когато Роуан се приближи и застана зад нея. Джура видя как заблестяха очите на някои от братовчедките й. Всички

затаиха дъх...

Джура се усмихна и се почувства дори мъничко, горда. Засмяна, тя се обърна към Роуан.

— Нека те представя на моето семейство — любезно се обърна тя към него.

По-късно лелята на Джура ги съпроводи до отредената в нейната къща стая за тях. Стаичката бе малка и в нея имаше само едно легло. Никакъв нар до прозореца.

Роуан изглеждаше странно притихнал.

— Умори ли се от пътуването? — попита Джура.

— Не — отвърна той и продължи: — Добре направи като се погрижи за Филип. Убеден съм, че момчето започва да те боготвори.

— Той е приятно и любознателно дете. Може би е повече ланкон, отколкото предполагам — подметна Джура.

Роуан седеше на ръба на леглото и размотаваше ремъците на ботушите. Имаше угрижен вид. На върха на езика ѝ беше да попита какво има, но не го стори. По-добре бе да стои настрана от този мъж, който само временно ѝ беше съпруг.

— Предполагам, че няма да спим заедно — каза тя.

— Какво? А, не, разбира се, че няма. Има достатъчно кожи. Ще си постеля на пода. Ти легни на леглото.

Джура смръщи вежди. Събу ботушите и панталоните и се шмугна в голямото, празно легло. Лежеше с отворени очи, докато Роуан се наместваше между кожите на пода. Напрежението витаеше във въздуха и тя не успяваше да заспи.

— Луната е ясна — прошепна Джура.

Роуан не отговори и тя помисли, че може вече да е заспал.

— Джура — тихо промълви той след време.

— Да? — отвърна тя по същия начин.

— Съмнявала ли си се някога в себе си? Случвало ли ти се е да знаеш, че си права, но някъде дълбоко в тебе да се таи зрънце съмнение?

— Да. Чувствала съм се по този начин.

Той не каза нищо повече и след малко тя долови равномерното му дишане. Дълго време си блъска главата, за да разбере какво имаше предвид с тези думи, но така и не намери отговор.

На другата сутрин всички ириали от поселището станаха в ранни зори. Бяха нетърпеливи да се видят с роднини и приятели, с които от дълго време не се бяха срещали, а и желаеха по-добре да разгледат англичанина, който бе техен крал сега.

Джура стоеше и наблюдаваше Роуан, който си пробиваше път между хората и виждаше как лицата им светваха, когато се обръщаше към тях на родния им език. Нямаше и следа от избухливия му нрав, който така често проявяваше пред нея. Вместо това бе спокоен, кротък, умен, със завладяващо присъствие.

— Той е дяволски сладкодумен — каза Гералт на Джура. — Внимавай да не се увлечеш по него. Все някой трябва да запази ума си, когато глупакът ни въвлече в някоя война.

Джура отпи няколко глътки от горещото ябълково вино.

— Той не иска война, а мир.

— Какво човек желае и какво постига са две различни неща. Ако ще яздим през земите на вателите, пригответи се за бой. Брита ще бъде доволна ако го убие, както неговият баща уби съпруга ѝ.

— Може би Брита вече се е изморила да воюва — отбеляза Джура. — Сигурно и тя желае да види отново сина си.

Гералт бе потресен.

— Готова си да предадеш страната си заради англичанина?

— Разбира се, че не. Той никога няма да успее да обедини когото и да било, но остави го да опита. Кой ще го последва? Та той смята да ожени ириали за ватели. Нали знаеш, че ириалите няма да се съгласят? Той ще бъде спрял преди да започне.

Ксанте стоеше до тях и в отговор на нейните думи каза:

— Погледни го! Заобиколен е от възторжени погледи. Те ще го последват. Тихо! Ще говори.

Джура с интерес наблюдаваше как Роуан се качи на една пейка и се обърна към хората. Цяла сутрин ги бе чувала да си шепнат за Портата на Света Елена, значи хората са разбрали, че я е отворил. Но по лицата им беше изписано и недоверие. Те нямаше да приемат този човек само заради древната легенда.

Гласът на Роуан и превъзходният му ланконски обаче подеждяха хипнотизиращо. Говореше бавно, така че всеки звук се улавяше от насъбралите се. Никой не кашляше, не помръдваше, дори децата стояха кротко и слушаха.

Роуан им описваше една страна, в която царят мир и спокойствие и където мъжете и жените могат да яздят надалеч без да се страхуват от нападенията на други племена. Разказваше за хубави пътища, за разпределение на богатата между племената. Как ириалите ще заменят своите тъкани с накитите на вателите или пък с конете на феарените. Той разказваше как няма повече да умират младите мъже, защото няма да има нужда да се краде от другите племена.

Роуан рисуваше един прекрасен свят, в който ириалите свободно пътуват през земите на вателите и феарените, за да стигнат до поалените, които ще им разкрият тайните на билките и лечението с тях. Когато спомена, че ако билките на поалените са наистина целебни, то тогава ще могат да се преборят и със смъртта, в очите на много хора заблестяха сълзи.

— Ние ще вземем лекарствата от поалените — рече Гералт, но замлъкна, когато хората впериха гневни погледи в него.

Роуан точно казваше, че единственият начин да се изгради този прекрасен свят е да се обединят племената.

— По добре да се бием! — възрази Гералт войнствено.

Хората му изшъткаха и се обърнаха към Роуан, който изчакваше да се смълчат.

— Народът на Ланкония трябва да стане единен — тихо продължи Роуан и хората неволно се приближиха, за да го слушат по-добре.

Той им разказа за плана си да обедини племената чрез женитби. Преди някой да успее да му зададе въпрос, Роуан попита има ли доброволци — храбри мъже и жени, които искат да живеят, а не да умират за своите племена.

Той се усмихна широко и попита кои благородни души са готови да пожертват всичко и да се оженят за някой от тези снажни, красиви, млади и здрави ватели.

Джура и Гералт бяха почти стънкани от доброволците, които се втурнаха напред. Джура стоеше прикована на място, поразена от убедителния начин, по който говореше Роуан.

Гералт обаче не бе впечатлен. Той си проби път през тълпата и застана отпред.

— Ще изпратите ли децата си на масово заколение? — изрева той. — Този англичанин не знае нищо за нас. Той ще ви поведе на

сигурна смърт. Вателите ще избият всички ни.

Джура с ужас видя как тримата рицари на Роуан се нахвърлиха срещу Гералт и го повалиха на земята. Тя, както и Ксанте с още двама гвардейци, се спуснаха натам без да се замислят.

Джура сграбчи Нийл за косата и опря ножа в гърлото му.

— Пуснете го! — заповяда тя и притисна ножа така, че тънка струйка кръв потече по яката му.

Нийл пусна Гералт и започна да се надига. Останалите английски рицари последваха примера му. Тълпата с любопитство наблюдаваше разиграващата се сцена.

Разгневен, Роуан слезе от пейката и застана до Джура.

— Пусни го! — на свой ред заповяда той.

— Но той нападна брат ми. Ще му прережа гърлото. Стиснат в здрава хватка от жена, Нийл се чувстваше ужасно унижен, за да може да каже нещо.

Уотълин се изкопчи от ръцете на Ксанте и се озъби:

— Това, което той каза, е равно на предателство. Роуан стисна здраво ръката на Джура, докато тя пусна Нийл, след което я отведе към каменния заслон, където можеха да останат насаме.

— Защо? — попита той. — Защо ми попречи да кажа каквото трябваше. Хората ме слушаха. Ти си ми съпруга, помощничка. Нима ще пречиш на всеки мой план?

— Аз? — задъхвайки се, попита тя. — Твоите хора нападнаха брат ми. Нима очакваше да стоя настрана и да позволя да го разкъсат?

— Аз съм твой крал и когато ми се противопоставяш това е равносилно на измяна.

— Измяна? — очите ѝ се разшириха. — В Ланкония кралската корона трябва да се заслужи. Тал те посочи за крал, но ние можем да те свалим. Ние не сме като твоите глупави англичани, които приемат сина на краля за свой крал, дори и да е непоправим глупак. Гералт има правото да говори, така както всеки човек; дори по-голямо право, защото и той като теб е син на Тал. Освен това всичко, което той каза, е вярно.

— Ириалите са готови да ме последват — отбеляза Роуан. — Означава ли, че ти и брат ти не искате да продължа? Така ли е? Мислиш, че ако не успея да обединя племената, хората могат да

поискат твоя войнолюбив брат да седне на престола? Затова ли работиш за моя провал?

— Ти си самомнителен, властолюбив глупак — изкрещя тя. — Всички искат да постигнеш целта си, но тези от нас, които са родени тук, знаят, че това е невъзможно. О, да, ириалите те слушат. Ти произнесе чудесна реч. Почти ме накара да пожелаая да се омъжа за вател. Но ако отидем при Брита с тези млади хора, тя ще потрие ръце от удоволствие и ще ни избие до един. Брита страстно желае дотолкова да отслаби ириалите, че да успее да заграби земите им. Тя има въпиеща нужда от житните ни поля.

— Тогава сам ще отида при нея — каза Роуан. — Ще поговорим на четири очи.

— И тя ще те вземе за заложник, а за да те освободи ще поиска богат откуп.

Роуан се приведе напред и почти докосна лицето ѝ.

— Тогава недейте да плащате откупа. Ако ме вземе за заложник, считайте че не заслужавам кралската корона.

— И да допуснем вателите да държат нашия крал? — смая се Джура. — За подобно жестоко поругаване ние ще избием всички ватели. Ще...

Тя не довърши, защото Роуан я целуна. Той не успя да измисли друг начин, за да я накара да млъкне. Джура му отвърна с цялата си енергия, породила се от натрупания към него гняв.

Едрата му ръка обхвана тила ѝ, извърна главата ѝ, за да може по-добре да целува устните ѝ. И Роуан я целуваше силно, жадно.

— Не воювай с мен, Джура — промълви той, притиснал се до бузата ѝ. — Бъди моя жена. Бъди до мен.

Тя го отблъсна.

— Ако това да съм твоя съпруга означава да не се намесвам докато ти водиш народа ми към гибел, то бих предпочела да умра.

Роуан се изправи.

— Моят баща ми възложи задача, която смятам да изпълня. Според теб войната е единственият начин да се разреши проблема, но мога да те уверя, че съществуват и други пътища. Само се надявам тези ириали да случат повече в брака си, отколкото аз. — Рязко се обърна, готов да се отдалечи.

— Не! — спря го тя, хващайки го за ръката. — Не настоявай! Хората ти вярват. Видях очите им. Те ще те последват. Моля те — не ги води на сигурна смърт!

— Има само едно нещо, за което искам да ме помолиш. Преди всичко ти си моя жена. Трябва да ме обграждаш с уют и спокойствие, когато се връщам от битките. Да се грижиш да имам топла храна и може би някой ден да гледаш децата ми. Но запомни — не смятам да управлявам моята страна, следвайки съветите на жена. — Той напусна заслона.

Джура стоеше в мрака. Започна да ѝ става студено. Едва сдържаше гнева си. Този човек трябва да бъде спрян. Тя знаеше, че хората ще тръгнат след него, тъй като те реагираха по същия начин, по който и тя, когато за пръв път го видя край реката. Тогава тя бе готова да го последва накрай света. Но сега вече съзнанието ѝ се бе избистрило и тя можеше да го слуша, без да е заслепена от красотата му.

На всяка цена трябваше да предприеме нещо, за да го спре. Джура се готвеше да тръгне, но някой ѝ препречи пътя.

— Силеан? — изненада се тя, невярваща на очите си.

— Да — отговори Силеан. — Може ли да поговорим?

Джура чуваше шума на тълпата и почувства, че тръпне от нетърпение да се смеси с нея. Може би щеше да успее да възпре хората да последват Роуан.

— Все още ли го ненавиждаш? — попита Силеан. Джура едва сдържа гнева си.

— Смяташ, че толкова много го исках за себе си, че предадох приятелката си ли?

— Не бях права — промълви Силеан. — Просто ревнувах.

Нещо в тона ѝ накара Джура да се успокои.

— Ревнувала си? Да не би да го обичаш?

— Да — протичко отвърна Силеан. — Обикнах го от пръв поглед. Той е с такова добро сърце, Джура. Толкова е мил и разсъдлив, а сега е готов да рискува всичко, за да обедини племената. Роуан знае, че може да бъде убит.

— И затова иска да вземе със себе си няколкостотин ириали? — не се стърпя Джура. — Чудесно хрумване, няма що. Но благородният подтик няма да им спаси живота, когато Брита ги нападне.

— Може би тя няма да го направи. Може Бог да помогне на крал Роуан, както му помогна да отвори портата.

— Какво? — Джура не успя да прикрие изненадата си. — Бог не защитава слабите водачи, той ги убива — и тях, и наследниците им. Силеан, не е възможно напълно да си си загубила ума. Не е възможно да вярваш, че Брита ще позволи на треста ириали да пресекат нейните граници. Нима мислиш, че ще им изпрати приветствие за „добре дошли“? Може, но във вид на стрели.

— Отивам с него — отсече Силеан. — Чух го докато разговаряхте, че ще тръгне сам към Брита. Затова ще го придружа. Знаеш, че прекарах три години в плен при вателите и зная пътя през гората, по който може да се стигне до града на Брита.

— Но това означава сигурна смърт — прошепна Джура.

— Това е шанс, от който трябва да се възползваме. Това, което той иска, е правилно. Джура, добре запомни думите ми. Роуан ще се опита да осъществи плана си, независимо дали ще тръгна с него. Трябваше да го видиш, когато идвахме към Ескалон. Яздеше към трите момчета зерни, сякаш Господ бе наметнал защитен плащ на раменете му. Застана лице в лице срещу Брокаин и поиска сина му. А Брокаин се подчини. О, Джура, трябваше да го видиш!

Джура тръсна глава.

— Виждам го всеки ден и виждам как не прави никакви опити да ни разбере, но настоява ние да го разберем.

— Не е вярно. Той знае нашия език и историята ни. Облича се като нас и...

— Той носи дрехите, които майка ми уши за Тал. Силеан пристъпи напред.

— Джура, моля те, изслушай ме. Дай му шанс. Може да успее да обедини племената. Помисли за това! Помисли колко е хубаво да яздиш спокойно, на воля, без охрана. За обмяната на стоки между племената. — Гласът ѝ се сниши. — Помисли си и за търговията с други страни. Та ни бихме могли да носим рокли от коприна като сестра му Лора.

— Тогава...

— Джура, чуй ме — помоли я Силеан.

— Какво мога да направя, за да помогна? Той ще отиде при Брита, независимо от това, какво ще му кажа. Просто не искам да води

народа ми на заклание.

— Тръгни с нас!

— Какво? — не вярваше Джура. — Да отида някъде, където не искам да стъпи крака ми? Да жертвам живота си заради мечтите на някакъв смахнат англичанин, когото дори не харесвам?

— Да — каза Силеан. — Това е нашата единствена възможност. Ако успеем да издебнем Брита насаме, за да може Роуан да поговори с нея, смятам, че тя ще го изслуша. Той е изключително сладкодумен.

Джура се облегна на каменната стена. Ако тръгне с Роуан, това със сигурност щеше да означава края на живота ѝ.

Никой не може да се промъкне в града на Брита и да стигне до кралицата на вателите, без да бъде заловен и подложен на изтезания.

Но ако успеят? Какво ще стане, ако съдбата е благосклонна и те стигнат невредими до Брита? Ако нещата така се наредят, че този сладкодумен крал има възможност да поговори с нея? Ще може ли Роуан да я убеди да изпраща млади мъже и жени да се женят за ириалите?

— Помисли си колко силен ще стане — говореше Силеан. — Ако обедини дори само ириалите и вателите, ще бъдем два пъти по-силни.

— Не споменавай за това на Гералт — каза Джура и моментално съжали. Прозвуча някак странно, сякаш се опитваше да измами брат си. — Говори ли вече с англичанина? Кой друг освен нас тримата ще пътува?

— Дейр, разбира се. Брита не е виждала сина си от дете. Няма да му стори зло.

— Освен ако не реши, че е повече ириал, отколкото вател. Кой друг?

— Ще сме достатъчно — каза Силеан. — Няма да водим цяла тълпа, я! Колкото по-малко сме, толкова по-безшумно ще се промъкнем. Сега ще съобщим ли на Роуан? Е, ако успеем да го откъснем от жените. Може би е по-добре, че не съм му съпруга. Много щях да ревнувам.

Джура погледна към Роуан. Косите му, с цвят на злато, го правеха лесно различим. Беше заобиколен от хубави млади момичета, които май не можеха да устоят на изкушението да докоснат светлокосия крал. Роуан имаше онова невинно изражение, което мъжете

придобиват, когато искат да изглеждат безпомощни, за да могат после да поискат от жената всичко, което пожелаят.

— Да ревнуваш от такива глупачки? — попита Джура, едва поемайки си въздух. — Трябва да се случи нещо много повече, за да започна да ревнувам. Хайде, ела да го посветим в плана ти, преди да е заговорил отново и да убеди стотици майки да зарежат децата си и да го последват.

Сините очи на Роуан потъмняха.

— По-скоро земята ще се разтвори и мъртвите ще излязат — тихо каза той. — По-скоро от небето ще се изсипят кървави дъждове, дърветата ще изсъхнат и почернеят, камъните ще се превърнат на хляб, отколкото да се промъквам към лагера на две жени и бившия любовник на сън рита, придружен от съпругата си.

Джура погледна Силеан с поглед, с който казваше: „Нали те предупредих?“.

— Роуан, моля те — увещаваеше го Силеан. — Чуй ме! Познавам пътя през гората. Дейр е син на Брита, а Джура е силна и съобразителна и...

— Жена! — кресна той.

Бяха в къщата на лелята на Джура, далеч от любопитните погледи.

— Не знаете ли вие, ланконите, разликата между мъжа и жената? Жените не се бият.

— Позволи да го направя, за да те спечеля! — отвърна му Джура разпалено.

— Внимавай какво говориш — прекъсна я Роуан и премести погледа си към Силеан. — Ще взема рицарите си. Познавам ги добре и те ми се подчиняват. Ти ще ни начертаеш карта. Дейр също може да дойде, ако няма да се наложи непрекъснато да вардя гърба си от ножа му.

— Обвиняваш Дейр, че... — започна Джура, но Силеан я прекъсна.

— Няма да начертая картата. Тя е в главата ми. Да се срещнеш тайно с Брита е единственият ти шанс да я накараш да те изслуша и само аз мога да те заведа. Дейр ще дойде, защото е неин син.

— Но жена ми остава тук — заяви Роуан категорично.

— Не! — възрази Силеан. — Джура идва с мен. Така както ти разчиташ на твоите рицари, така и ние с Джура сме се сработили добре.

Джура се облегна на стената. Знаеше кой ще излезе победител в този словесен двубой. Силеан притежаваше нещо, от което Роуан се нуждаеше, и приятелката ѝ нямаше да го отстъпи даром.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ Джура спа сама в малката спалня. Обръщаше се и се мятеше в леглото. Ослушваше се към вратата, очакваше да влезе Роуан, но той не дойде. Час преди зазоряване тя напусна самотното легло и на пръсти се измъкна от къщата. Вече беше вбесена. Англичанинът може и да си има някаква своя, чуждоземна причина да не спи с нея, но тя щеше да го убие, ако той я бе унижил, докосвайки друга жена.

Спящи тела се търкаляха навсякъде, но тя не успя да намери Роуан между тях. Джура събуди Силеан и двете продължиха да го търсят в различни посоки.

Слънцето бе високо в небето, когато отново се срещнаха. Силеан поклати отрицателно глава. Джура се намръщи и тръгна да дири оръженосеца на Роуан — Монтгомъри. Високото, тъмнокосо момче сплиташе гривата на масивния боен кон на Роуан.

— Къде е той? — попита Джура. Монтгомъри я погледна изненадано.

— Кралят не е ли с теб?

Джура бе обхваната от подозрения.

— Кога го видя за последен път?

— Тъкмо преди да си легна. Той се прозя и каза, че го чака яка езда, та си помислих... — момчето млъкна сконфузено.

— Къде е ездитният му кон? Онзи едрият, дорестият.

— Ами къде?... — Монтгомъри се сепна и зяпна. — Мислех, че е тук някъде. — Монтгомъри се огледа, после се обърна към Джура. — Ако някой е отвлякъл господаря, готов съм да се бия, за да го освободя. Джура отрони въздишка:

— Този глупак е тръгнал сам през земята на вателите. И аз знам къде отива.

Монтгомъри гневно я измери с поглед:

— Моят господар не е глупак!

Джура не обърна внимание на момчешката ярост:

— На мен все още не е доказал, че не е глупак. Заминаването му трябва да остане тайна. Ако нашите хора разберат, че техният крал е тръгнал сам през вражеска територия, те ще препуснат подире му. Трябва да им кажем, че... е отишъл на лов. Да! И ти трябва да си потеглил с него. Той не би могъл да тръгне без оръженосец.

— Аз не мога да лъжа! — тросна се Монтгомъри. Джура изстена:

— Стига вече с тази рицарска чест! Разбира се, че трябва да лъжеш, ако така ще предотвратиш война, по дяволите! Дай ми четири дни. Разбери, ако не го върна до четири дни, няма да има смисъл да пращаш някой да ни спасява. Ще можеш ли да ми дадеш тези четири дни, момче? Достатъчно ли си възмъжал, за да го направиш?

— Достатъчно възмъжал, за да лъжа? — попита Монтгомъри.

— Достатъчно мъж, за да поемеш отговорност. Трябва да се справиш с надменните рицари на мъжа ми, а не съм сигурна дали ще успееш.

— Ще успея да направя каквото трябва.

— Добре — каза Джура. — Действай без много шум. Оседлай коня ми, а аз ще намеря торба с храна. Чакай! Ако те попитат, кажи, че с Роуан сме отишли да се осамотим. Кажи им, че съм побесняла от ревност заради всичките тези жени вчера и Роуан ме е взел със себе си, за да ме утеши. И за да сме сами, не е взел теб. Така ще имаш правдиво обяснение за оставането си тук. Трябва да задържиш нашите хора колкото е нужно.

Докато му говореше, се чувствуваше много по-възрастна, а всъщност беше само с две години по-голяма от него. Той пък притежаваше някакво мрачно, мъжествено излъчване, което толкова й харесваше. Тя повдигна с два пръста брадичката му.

— А и няма да ти се наложи да лъжеш. Господарят ти и аз наистина ще сме отпътували заедно и ти наистина няма да знаеш накъде сме тръгнали.

Монтгомъри изобщо не възприемаше Джура като по-възрастна и за нейна изненада поднесе пръстите й към устните си, целуна връхчетата им.

— Моят господар е щастлив човек. Леко смутена, Джура отдръпна ръката си.

— Внимавай как се държиш с девойките — каза тя.

— Не искам след девет месеца да се пръкнат някакви наполовина английски копелета. А сега, оседлай коня ми и да тръгвам.

Монтгомъри се усмихваше, докато Джура излизаше от конюшната.

— Нахално английско чучело! — мърмореше си тя. Първата задача на Джура бе да успокои Силеан.

Силеан искаше да тръгне с нея и Джура изгуби сума ти ценно време, за да я убеди, че нейното, на Силеан, отсъствие не би могло да бъде обяснено.

— Трябва да тръгна сама. Бързо ми начертай карта, че няма време за губене.

Силеан започна да чертае, като не спираше да спори:

— Как ще го намериш? Той е тръгнал толкова време преди теб.

— Ще се опитам да мисля като русокос англичанин. Смяташ ли, че той е сложил доспехи и развява английския флаг? О, Силеан, моли се за мен. Ако бъде убит, ще избухне война. Ириалите ще величаят паметта му след омайната му вчерашна реч. Ще тръгнат да отмъщават за него.

— Вземи картата — каза Силеан и прегърна силно Джура. — Съжалявам, че се усъмних в теб. Върви и намери този наш побъркан крал. Върни го жив и здрав.

— Силеан се отдръпна от Джура. — Как ще се облечеш?

Джура се усмихна:

— Като ултен. Това ще ме предпазва. В раклите си леля ми има ултенски дрехи. Ще ги взема.

Силеан целуна приятелката си по бузата:

— Върви с Божията помощ и се връщай по-бързо.

Джура предпазливо яздеше през територията на вателите. Старото, дрипаво ултенско облекло вонеше толкова отвратително, че отначало конят подскачаше и се вдигаше на задните си крака. Джура не му се ядоса. Самата тя все още не можеше да свикне с миризмата. Беше задигнала вехтия, някога блестящ костюм от къщата на леля си и след това беше оваляла дрехата в свински тор и пепел, за да добие автентичния аромат и цвят на ултенско облекло. Вдишвайки вонята на дрехите, с които бе облечена, Джура се досети защо единствено людете от племето ултени не се страхуваха свободно да скитат из земите на другите племена.

Под вонящата ултенска дреха Джура бе облякла зелената ловна униформа на женската гвардия. Дрехите прикриваха цял арсенал от оръжия.

Тя яздеше на запад. Промъкваше се по тесни пътеки, където нямаше опасност да срещне пътници или каруци. Просеше храна и вода от хора, живеещи в паянтови колиби сред гората. След като бе пътувала цял ден, тя разбра защо хората на Брита нападаха южните, богати земи на ириалите.

Късно вечерта Джура стигна до някаква страноприемница. Светлина на свещи се процеждаше през плетените от леска и измазани с кал стени на хана. Чуваше се груб смях и звън на оръжие. Джура върза коня си за едно дърво и се отправи към вратата на страноприемницата. Вътре се биеха, а това със сигурност значеше, че е намерила съпруга си. Оставаше да се надява, че е дошла навреме, за да го спаси. Тя бутна вратата и влезе, но никой не ѝ обърна внимание. Всички погледи бяха вперени в двама вателски гвардейци, които се биеха с широки мечове. Биеха се ей така — за забавление — на себе си и на другите. Джура се почувства глупачка, дръпна мръсната качулка, така че да скрива лицето ѝ и седна на свободно място край масата. Всички сътрапезници моментално се озърнаха, ужасени от миризмата. Когато видяха закачулената фигура, отдръпнаха се по-далеч от нея. Някаква мършава жена попита Джура какво ще пие и поиска медна монета в предплата.

Изпод надвисналата качулка Джура огледа малката кръчма, но не откри никой, който да напомня на рус англичанин. Покрай стените стояха няколко ватели, почти толкова мръсни, колкото нея самата.

Докато Джура пиеше бирата си, боят между гвардейците приключи. Заложените за победителя кожи, стоки, дрехи и дребни животни смениха притежателите си.

— Каква е тази воня? — извиси се пьянски глас.

Джура остави чашата и се надигна. Искаше да си тръгне колкото се може по-бързо, но една тежка ръка се стовари върху рамото ѝ.

— Ултенско момче! — изкрещя някой. — Да му дадем урок!

Джура се опита да се махне, но една ръка сграбчи и смъкна качулката ѝ. Лицето ѝ се откри.

— Брей! — удиви се някой. — Момиче!

— Хубавица, при това!

— Хайде да ѝ дадем един малко по-особен урок! — се обади някой, смеейки се.

Двайсетина мъже бавно тръгнаха към Джура. Ръцете ѝ сграбчиха ножовете, скрити под дрехите ѝ.

— Ей, я стойте! — разнесе се гърлен глас. Говореше на ланконски, но с някакъв странен, селски акцент, който Джура не беше чувала.

Между мъжете си пробиваше път едър, прегърбен човек с мазна черна коса и превръзка на едното око. Беше навлечен във всевъзможни дрипи.

— Не закачайте дъщеря ми! — викна той, посягайки към Джура. Тя се отдръпна инстинктивно.

— Върви с мен, иначе ще те убият — прошепна парцаливецът в ухото ѝ.

Джура позна гласа на Роуан.

Беше толкова същисана, че го последва без повече въпроси. Мъжете в кръчмата бяха вече достатъчно пияни, отпуснати и обзети от леност. Бяха се забавлявали достатъчно с боя между гвардейците и оставиха прегърбеният старец да изведе дъщеря си от кръчмата.

— Ти! — възбудено прошепна Джура щом се озоваха навън. — Дойдох, за да те върна обратно жив и здрав.

— Ти да ме върнеш жив и здрав? Току-що спасих честта ти и вероятно — живота ти.

— Можех сама да се защита. Роуан изруга в отговор:

— Имаш ли кон? Трябва да се махнем оттук колкото се може по-бързо. Да не би да си оставила коня си на открито и някой от тези главорези да го е откраднал? Бога ми, страхотно вониш!

— Скрила съм коня си.

— Добре. Яхвай го тогава и тръгвай на североизток. След час спри. Аз ще те настигна.

— Не бива да отиваш в кръчмата. Трябва да се върнеш при ириалите и...

— Тръгвай! — изкомандва той. — Някой идва насам и не искам да те вижда. Аз ще остана — имам още малко работа тук.

Джура потъна в сенките на дърветата, намери коня си, яхна го и се отдалечи. Разумът ѝ не позволяваше да остави Роуан сам, но сърцето ѝ все още се свиваше от страх при спомена за мъжете, които

се нахвърлиха върху ѝ. А и беше толкова изненадана от маскировката на Роуан, от способността му да се слива с тълпата.

След час тя стигна до завой на реката и реши, че това е мястото, където трябваше да изчака Роуан.

Джура нахрани коня и го върза прикрит между храстите. После смъкна вонливата ултенска одежда, качи се на едно дърво и зачака. Не след дълго Роуан се появи. Тя го наблюдаваше как слезе от коня, замря и се огледа. Извърна поглед нагоре, към нейното дърво, макар че не можеше да я забележи в тъмнината.

— Слез — каза той.

Джура се залюля на напречен клон и скочи точно пред него. Превръзката на окото му се бе вдигнала на челото.

— Хайде сега ми кажи защо си тук?

— Казах ти, дойдох да те върна на безопасна територия.

— Ти? Да ме отведеш на безопасна територия? Още утре се връщаш в земите на ириалите!

— А ти какво мислиш да правиш?

— Ще намеря Брита и ще преговарям с нея.

— И как смяташ да я намериш?

— Ако не беше се изтърсила тази вечер, сигурно щях да разбера къде е Брита. Онези двама гвардейци бяха достатъчно пияни и щяха да се разприказват след като се дуелираха, но аз трябваше да спасявам немития ти врат и всичко пропадна. Ти все още воняш, ако и да си смъкнала онези парцали, които носеше в кръчмата.

Джура се подпря на дървото и започна да развързва ремъците на ботушите си.

— Ако ириалите разберат, че си тръгнал сам през земите на вателите, те ще нападнат Вател, за да те спасят.

— Какво правиш?

— Събличам се. Ще се изкъпя. Твоята самотна мисия може да стане причина за война — тя се измъкна от панталоните си.

Роуан се втренчи в нея. Джура виждаше луната, отразена в бялото на широко отворените му очи.

— Не исках да предизвиквам спорове — рязко каза той. — Направих това, което трябваше. Господи! — изтръгна се от него, когато Джура смъкна последните остатъци от дрехите си и застана гола, обляна от лунната светлина, която се плъзгаше по високите ѝ

гърди, гладката ѝ кожа, откроявайки в тъмнината съблазнителната ѝ фигура. — Джура, не ме измъчвай! — прошепна той, ръцете му потърсиха опора в ствола на близкото дърво.

— Аз съм твоя жена — меко каза тя и повдигна глава. — Някой идва! — разтревожи се Джура и притисна тялото си о неговото. — Скрый ме! Не искам да ме виждат!

Встреченият Роуан я прегръщаше и не се сещаше да я покрие с парцаливата си наметка. Той просто стоеше с тяло, долепено до нейното и ръце върху гърба ѝ. Очите им се срещнаха и тя очакваше той да я целуне, но Роуан остана неподвижен и Джура леко докосна устните му със своите. Това бе достатъчно да го отприщи. За нейно огромно удоволствие, ръцете му трескаво обходиха всички кътчета на тялото ѝ. Сякаш Роуан изведнаж се сдоби със стотици устни. Той я целуваше, галеше я и тя се разтапяше в блаженство. Колко е чудесно да се усещаш жена — желана и обожавана, търсена и преследвана. Тя отвърщаше на целувките му с цялата сила на желанието, изпълнило тялото ѝ.

— Помоли ме, Джура! — каза той с молба в гласа. Тя сякаш не го чу.

— Моля те, помоли ме! — повтори той.

Думите му достигнаха до нея и тя го отблъсна. Той бе обезсилен от желание и се огъваше в ръцете ѝ.

— Никога няма да чуеш ириал да моли, англичанино! — сопна му се тя. После се извърна, изтича до реката и се гмурна в студената вода, щастлива, че поне може да разхлади пламтящата си кожа. В себе си обсипваше мъжа с всички ругатни, които знаеше. Що за животно бе той? Какво удоволствие намираше в това да кара една жена да го моли за взаимност? Той трябва да бъде затворен, преди да е наранил някого! Защо Тал избра този идиот за крал?

Тя излезе от реката, подсуши се и се облече. Роуан бе стъкнал малък огън, одрал бе два заека и сега ги печеше на шишове.

— Приготвил съм вечеря — кротко каза той.

— И с какво трябва да заслужи вечерята си? Да падна на колене и да се моля? Или просията е запазена само за брачните удоволствия? Може би трябва да рева като магаре, за да получа храна? Извинявай, но не знам вашите английски правила за брачните отношения.

— Джура — каза той мрачно — моля те, не се огорчавай. Пека ти обясня — аз съм рицар. Дадох обет, глупав обет, който мъчи мен повече отколкото теб, но въпреки това е обет, даден пред Бога, и аз трябва да го спазя. Ако би могла...

— Накъде мислиш да тръгнем утре? — попита Джура. Тя не искаше да му довери колко ужасно се чувства сега — за миг желана и после отблъсната като купчина презрени и вонливи ултенски парцали.

— Ти се връщаш при ириалите. Аз отивам да намеря Брита.

Джура злостно му се усмихна през пламъците на огъня:

— Картата е в мен. Няма да я намериш дори да преодолееш отвращението си и да претърсиш всяка гънка от тялото ми. Защото картата е в главата ми.

Просто я запомних. Идвам с теб. Заедно ще намерим Брита и заедно ще преговаряме с нея.

— Защо не се ожених за сладка и разбрана английска женичка?! — въздъхна Роуан. — Ето! Дръж това! — и той ѝ хвърли заешко краче.

— Не си ли дал никакви свещени, рицарски обети относно заешките крачета?

— Дал съм обет само за една опърничава жена — отвърна той. — Сега яж, че трябва да спим. Утре път ни чака. Ще ставаме рано.

— Ако се събудим — каза Джура и отвърна с мила усмивка на свирепия поглед, който ѝ хвърли Роуан.

Тази нощ тя спа дълбоко, въпреки че на два пъти се събуди, усещайки как Роуан става.

— Събуждай се! — побутна я той преди зазоряване и хвърли отвратителната ултенска носия върху ѝ. — Тези вмирисани дрипи трябва да угасят интереса ми към теб — той ѝ подаде хляб и сирене. — Хапвай и се приготвяй за тръгване.

— Слушам, о, господарю! — подигра му се тя. Бяха яздили два часа, когато Джура му каза да я пропусне напред и да я следва по тясната пътека, предназначена само за пешеходци. Роуан на два пъти трябваше да чупи клони, за да направи проход за конете. По обяд спряха да хапнат от студената баница с месо, която Джура беше донесла.

— Трябва да си сменим дрехите — каза Джура и погледна мазната му коса. — Един ултен и един... просяк не правят впечатление, ако скитат поотделно, но когато са заедно, предизвикват

непреодолимо отвращение. В тези дрехи няма да успеем да стигнем до града на Брита.

— Какво имаш предвид?

— На десет мили оттук е имението на богат сродник на Брита. Струва ми се, че тоя богаташ и жена му няма да тъгуват много, ако им откраднем някоя и друга дреха.

Джура гледаше лицето на Роуан и за своя изненада откри, че тъгува за хубостта му, погубена от изкуствено почернената коса. В момента той се мръщеше, а тя се чудеше дали не се дразни, че трябва да приеме план за действие, предложен от жена.

— Трябва да знам къде си държат дрехите. Съмнявам се, че ще бъде лесно да влезем и да излезем от къщата. Трябва да се закълнеш, че веднага след това ще се върнеш в земята на ириалите.

— Аз не давам клетви така лесно като теб. Силеан е била в тази къща няколко пъти по времето, когато беше пленница във Вател. Тя ми е разказвала за къщата. Ти ще ме следваш и...

— Няма да те следвам — каза той. — Ти ще останеш скрита в гората, докато се върна.

— Ще видим — каза Джура, усмихвайки се.

Каменните зидове на голямата, господарска къща се открояваха като тъмен силует на лунната светлина. Единствените звуци, които се чуваха, бяха тихото, конско цвилене и звънът на оръжия, когато премина нощната стража. Джура даде знак на Роуан да я последва през малка дървена врата, която ги отведе в килера за храна. По гредите висяха пушени гъски и патици, еленови бутове. В тенджерите вдигаха пара току-що сготвени пилета и чакаха заедно с прясно опечените баници да бъдат изядени на утрешната закуска.

Джура внимателно отвори вратата към тесния коридор и крадешком се измъкна през нея. В другия край на коридора се процеждаше светлина, долитаха гласове. Тя тръгна към светлината, но Роуан я дръпна за туниката. Посочи ѝ стръмно, тъмно, виещо се каменно стълбище, на няколко крачки от мястото, където стояха. Роуан се отправи нагоре по стъпалата с насочен напред меч.

Лесно намериха господарската спалня. Наложиха се да се сгушат в сенките до стените на коридора, когато покрай тях мина забързана слугиня. После бързо се шмугнаха в спалнята и отвориха грамадната ракла, подпряна на стената.

Вателите се обличаха като ириалите — с ботуши, стегнати с кръстосани ремъци, и плътни туники до над коляното. Роуан извади от раклата синя туника от лек, вълнен плат.

— Не! — прошепна Джура. — Тази туника ще прави очите ти още по-сини. Те и така са достатъчно привлекателни.

— Охо! — обърна се към нея Роуан, заинтригуван. — Не предполагам, че си забелязала очите ми.

— Случвало се е — промърмори тя.

Той тъкмо щеше да я целуне, когато резето на вратата се повдигна. Джура мълниеносно скочи в голямата ракла. Роуан се вмъкна след нея и затвори капака над главите им. Разгорещените им тела се притискаха едно в друго и на всичко отгоре, оръжията им убиваха. Бойната брадва на Роуан болезнено се впиваше в ребрата на Джура. Тя се боеше да помръдне, за да не вдигне шум и да бъдат открити.

Вцепенена, Джура се вслушваше в стъпките, които пресичаха стаята. „Прислужницата е“ — помисли Джура и затаи дъх. Когато стъпките приближиха раклата, Джура стегна мускули и се приготви за скок.

Прислужницата вдигна капака на голямата дъбова ракла и отвътре изскочиха два страховити демона. Сграбчиха я за гърлото.

Жената кротко припадна.

Роуан и Джура, настръхнали и готови за схватка, погледнаха дребната жена, сгърчена в краката им, и се разсмяха. За пръв път се смееха заедно.

Все още усмихвайки се, Джура започна да измъква дрехи от раклата.

— Ето, вземи това и хайде да я завържем и да я затворим в раклата. Докато я намерят, ние ще сме вече далеч.

Овързаха прислужницата с една от нощниците на господарката, напъхаха чорап в устата ѝ, после Роуан внимателно положи вързоп в раклата. Жената отвори очи и уплашено се вторачи в него.

— Не се безпокой, скъпа — каза той. — Ще имаш достатъчно въздух вътре, а и скоро ще те открият. Ти си толкова хубавичка, че няма начин някой да не усети липсата ти. Просто се отпусни и почивай. В безопасност си — той се наведе и я целуна по челото.

Джура яростно трясна капака на раклата и едва не отнесе главата на Роуан. Той успя да измъкне пръстите си като по чудо.

— Извинявай — каза тя. — Изплъзна ми се от ръката. Готов ли си за тръгване или мислиш да останеш тук като слуга?

— Готов съм — усмихнат каза той. — Ти водиш.

— Най-добрият трябва да води — изсъска тя с презрителна гримаса и тръгна към вратата.

Успяха безпрепятствено да стигнат до килера с храна. На излизане от там Роуан взе две парчета баница. Беше страшно доволен от чисто женския пристъп на ревност у Джура в спалнята. Почти бе изгубил надежда, че тя ще прояви някакъв интерес към него.

Незабелязано се промъкнаха покрай стражата и на прибежки се добраха до гората. Метнаха се на конете и ги смушкаха в галоп. След като яздиха час, Роуан свърна от просеката навътре в гъсталака. Прикриха се в зеленината и зачакаха с ръце върху ноздрите на конете, за да не бъдат издадени от случайно изцвилване. Изчакаха доста докато чуха тропота на множество коне и виковете на преследвачите, които отминаха по пътя през просеката.

Когато шумът от потерята заглъхна, Роуан даде знак на Джура да го следва. Стигнаха до стръмните склонове на някакъв хълм. Спряха в подножието на възвишението.

— Може да спим тук — каза той, слезе от коня и свали постелките, вързани за седлото.

Преди да полегнат и двамата се преоблякоха във вателски дрехи. Конниците, които ги преследваха, щяха да търсят един ултен и един просяк.

— Утре трябва да се изкъпем — каза Роуан, гледайки звездите. — Могат да познаят ултенската ти воня.

— Да беше взел прислужницата със себе си, а мен да беше оставил в раклата. Тя беше хубавка и миришеше сладко.

Роуан широко се усмихна в тъмнината:

— Джура, не е родена жена, по-хубава от теб. Дори когато миришеш както сега, си много по-желана от сто принцеси накуп.

Очите на Джура се разшириха. Тя все още не си даваше сметка защо се е разярила от комплиментите, които Роуан отправи към уплашената прислужница или защо му се бе озъбила като разсърдено момиченце, а сега беше смаяна от това, колко хубаво ѝ става от

комплиментите на Роуан към самата нея. Дейр я хвалеше, когато тя улучваше с дванадесет последователни стрели центъра на мишената. Гералт и Тал никога не ѝ бяха направили комплимент. Е, да, много мъже ѝ бяха казвали, че е хубава, но не по такъв нежен и ласкав начин. Ако някой друг ѝ бе говорил така, сигурно щеше да го спре с нож, опрян до гърлото му, но тази вечер думите на Роуан явно ѝ харесваха. Даже ѝ се искаше той да ѝ говори още и още...

— Ти... ти се държа добре тази нощ — каза тя, като внимателно подбираше думите си. — И успя да се промъкнеш на територията на вателите без да бъдеш разпознат. Добре си направил, че си почернил косата си.

— Мислеше, че няма да се сетя ли? — рязко я прекъсна той и си помисли: „Точно по женски — направиш ѝ комплимент, а тя се чувства окуражена да те обиди.“

Той се обърна с гръб към нея. Омръзнаха му намеците ѝ, че е некадърен. Тази жена се опитваше да се държи като мъж.

— Утре се връщаш при ириалите — подхвърли той през рамо.

Джура изкриви лицето си в гримаса, но не отговори. Този англичанин бе много странен.

На другата сутрин нямаха време за кавги. Джура се събуди нащрек, с усещането, че нещо не е наред. Тя бавно протегна ръка към Роуан, който спеше край нея. Той отвори очи в мига, в който тя го докосна и прочете тревогата в погледа ѝ.

За нейна изненада, Роуан скочи на нозе и завика:

— По дяволите, жено, непрекъснато ми досаждаш, човек не може да се наспи от теб!

Джура забеляза как той грабна мечата си при ставането. Тя също изтегли мечата си и го насочи към гърлото му:

— Аз да ти досаждам?! — викна тя срещу му. — Нима може жена да те пожелае?! Имала съм мъже два пъти по-възрастни от теб и пак са ме любили по-добре!

— Сега ще ти покажа кой е по-добър любовник! — каза той и скочи върху ѝ. — Претърколи се в дясно от мен — прошепна в ухото ѝ. — Скрый се в гората и чакай. Виждам двама от тях.

Когато той се отдръпна, Джура наистина се претърколи на дясно, но веднага скочи на крака и здраво хванала мечата с двете си ръце, зае

позиция зад гърба на Роуан. Тя бе обучена да защитава тила на войните от нападение.

Двама мъже, които изглеждаха като крадци, пристъпиха към Роуан с извадени ножове. Изглеждаха гладни и готови на всякакво престъпление, за да вземат и малкото, което Джура и Роуан носеха със себе си.

— Аз съм вашият крал! — извика Роуан. — Свалете оръжията си и ще споделя с вас това, което имам.

— Няма да им даваш коня ми! — възрази Джура зад гърба му, като наблюдаваше внимателно гората, да не би от там да изскочат още крадци.

— Крал?! — каза единият крадец и дрезгаво се изсмя, преди да нападне.

Джура се вслушваше в шумовете на битката зад гърба си и леко извърна глава, за да може с периферното си зрение да наблюдава дали Роуан има нужда от помощ. Той бе чудесен боец и се справяше много добре. Джура с изненада забеляза, че владее бойните техники на ланконите.

Един от крадците падна и Роуан се нахвърли върху другия, докато Джура зорко пазеше гърба му. Тя бе отлично тренирана и двамата така синхронизираха движенията си, сякаш танцуваха.

Тя чу как вторият крадец извика от болка, но не извърна глава към него, защото се случи точно това, което очакваше — трети крадец изскочи от гората и с вдигнат над главата си меч се насочи към нея. Джура парира удара му. Звънна стомана.

— Бягай, Джура, бягай! — заповядваше ѝ Роуан, а тя го кълнеше мислено, защото я разконцентрираше. Тя бе обучена да изпълнява заповеди, но заповедта на Роуан бе неправилна.

Джура се биеше с всички сили, не се поколеба и когато мечът на противника поряза горната част на мишницата ѝ, близо до рамото. Крадецът ѝ нанасяше яростни удари. Джура ги парираше с меча си. После контраатакува и започна да изтласква противника към гората с яростни, настъпателни удари.

С крайчеца на окото си видя как Роуан, справил се с двамата нападатели, тръгва към нея, но вместо да ѝ помогне, спря и я загледа.

Джура притисна крадеца до едно дърво и са приготви да промуши корема му с меча си.

— Не! — викна Роуан. — Той е ланкон!

— Той е вател! — отвърна Джура, но се поколеба и не уби крадеца.

— Вземи — Роуан подаде на крадеца парче баница с месо. — Вземи храната и се погрижи за приятелите си. Те са само ранени. Помни, че кралят ви е подарил живота — твоя и на приятелите ти. Кралят на всички ланкони!

Крадецът го гледаше сякаш виждаше луд. Джура си мислеше същото. Явно, крадецът искаше да е по-далеч от Роуан. Грабна баницата от кралските ръце и търти да бяга към гората. Другите двама го последваха накуцвайки и стенойки.

Слънцето се вдигаше. Роуан погледна към кървящото рамо на Джура. Накара я да седне на един камък. Донесе ленени превръзки и вода от припасите си. Нежно изми и превърза раната. Разкъсването не беше дълбоко.

— Не бях виждал такова нещо преди — меко каза Роуан. — Искам да кажа, как защитаваеше гърба ми. Фейлан не ми е говорил нищо за жени, които пазят гърбовете на мъжете от нападение.

— Може би Фейлан е мислил, че това се разбира от само себе си. Какво би направила една англичанка? Ако тук не бях аз, а сестра ти — какво би направила тя?

— Лора щеше да се скрие в гората, както аз ти казвах да направиш.

— И щеше да бъде хваната от третият крадец, а и той щеше да те убие в гръб. Ти и аз сме като непревземаема крепост с два чифта очи, които виждат навсякъде.

Роуан се мръщеше:

— Разбирам какво искаш да кажеш, но то не ми харесва. Мъжете трябва да бъдат обучавани да защитават гърба на партньора си.

— Мъжете са по-силните бойци. Много често жената всъщност не се бие, а само пази гърба на мъжа. Чисто разточителство е един як мъж да прикрива гърба на партньора си.

Роуан довърши превръзката все още мръщейки се:

— Благодаря ти, че запази тила ми сега, но следващия път трябва...

Джура го целуна. Това изненада и двамата. Той се отдръпна от нея. Очите му бяха пълни с копнеж.

— Джура! — прошепна той.

Тя знаеше какво ще ѝ поиска — да го помоли. Ядосана, стана и отиде при коня си.

— Ако искаш да намерим Брита, трябва да тръгваме — гневът избиваше в гласа ѝ, в начина, по който се метна на коня и се отдалечи, без да погледне дали той я следва.

Движеха се високо в планината, която ограждаше Ланкония от север. Въздухът бе студен и разреден. Бяха се отклонили от маршрута, който Силеан бе начертала на Джура. Щеше да им отнеме повече време, за да стигнат до укрепения град на Брита.

Роуан яздеше до Джура, но тя не го поглеждаше.

— Как изглежда Брита? — попита той. Джура му отговори с високо вдигната брадичка:

— Не съм я виждала и не съм разпитвала как изглежда. Тя е майка на Дейр, значи е стара. Водила е армиите си срещу Тал и феарените. Когато бях дете чувах, че е нападала дори зерните. Трябва да има белези от бойни рани. Не мисля, че е красива, ако това е, което искаш да знаеш.

— Джура, не можеш ли... — започна Роуан, но тя смушка коня си и се отдалечи от него.

Тя можеше да прости част от странностите му, защото е англичанин, но бе непростимо да флиртува с някаква слугиня, а след това да пренебрегне нея!

По пладне спряха край един поток, за да се нахранят. Джура погледна отражението си в спокойните води на вира. Преди бе загрижена само за овладяването на бойните изкуства, а не за това как изглежда. От мъжките погледи знаеше, че е желана. Защо тогава я отблъсква нейният английски съпруг? Защото не е блондинка като сестра му? Да не би той да харесва само жени с избелена кожа?

Привечер спряха и се подготвиха за нощувка. Не запалиха огън, защото бяха твърде близо до укрепения град на Брита.

— Мога ли да се надявам, че ще ме последваш утре? — попита той с въпросително вдигнати вежди, като търсеше с поглед лицето ѝ в падащия мрак.

— Някой трябва да те прикрива — отговори тя. — Мислех си, че утре ще влезем в града. Надявам се, че никой няма да ни спре. Хубаво е, че говориш нашия език. Ще разберем коя е Брита и при първия

случай щом тя се озове извън градските стени — ще я пленим. На един ден път от града има селска колиба. Можем да скрием Брита там, докато ти преговаряш с нея. Трябва да внимаваме само селяните собственици на колибата да не ни издадат.

— Това ли са всички решения, които си взела? — с нисък глас попита Роуан. — Може би си решила аз да не участвам в изпълнението на твоите планове. Сигурно само ще ти преча.

— Ти си този, който непрекъснато ми казва да се скрия в гората — отвърна тя, без да е разбрала с какво го е разгневila този път. — Имаш ли друг план, който да е по-добър от моя?

— Не! — каза той през зъби. — Същия план замислях и аз. Имах намерение да вляза в града сам, но... — той млъкна.

— Има ли значение дали аз ще изложа плана или ти? Разбираш ли колко е добре, че мислим еднакво?

Роуан ритна камък с върха на ботуша си.

— Ти си жена — промърмори под нос.

— Не достатъчно женствена — прошепна тя, сдържайки дъха си и се извърна. Да спечели един мъж изглеждаше толкова лесно. Трябваше само да пребори, надбяга, надстреля и надскочи петдесетина жени. Какво, за Бога, трябваше да направи, за да задоволи мъжа, който беше спечелила?

Заспаха близо един до друг. През нощта Джура бе разбудена от непрекъснатото въртене на Роуан. Тя се гушна инстинктивно в него. Без да се събужда, той се протегна, привлече я към себе си, притисна я — почувства се изведнаж толкова силен, топъл и добър. Тя се сгуши още по-плътнo в него и заспа.

На сутринта тя се събуди преди него и бързо се търколи настрана. Не можеше да понесе още един разговор за това, че трябва да го помоли за взаимността му.

Влязоха в града на Брита веднага щом се отвориха крепостните врати. Градът не бе богат и бе много по-различен от Ескалон. И тук имаше къщи с малки, тесни магазинчета. Мъже и жени щъкаха навсякъде. Но градът внушаваше някакво натрапчиво усещане за мизерия. Улиците миришеха на фекалии и гниещ, неприбран боклук. Дрипави граждани зяпаха облечените в богатски дрехи Джура и Роуан.

Двамата спряха край улична сергия, за да изпият по чаша сметана.

— Къде живее Брита? — попита Роуан продавача.

— Кралица Брита — допълни Джура, усмихвайки се.

— Търсим я по работа.

— Ето там — човекът посочи каменна къща, долепена до северната страна на крепостната стена, опасваща града.

Къщата бе голяма, но безлична. Бе сякаш по-малка и по-бедна от къщата, където Роуан и Джура откраднаха дрехите, с които бяха облечени.

— Кралицата днес отива на лов — каза продавачът.

— Сигурно ще я видите като мине оттук със своята свита. Ето! Вратата се отваря и гвардейците излизат.

Роуан и Джура кимнаха с благодарност към продавача и се оттеглиха в сянката на къщите, за да изчакат преминаването на кралския кортеж.

Макар че племето ватели нямаше тучни земи, годни да бъдат ниви и пасища, тяхната кралица не се скъпеше, за да придаде пищен вид на своята гвардия. Всичките двайсет мъже, които яздеха с нея, бяха богато облечени. Носеха сини униформи от фин вълнен плат. Оръжията им бяха от първокачествена стомана — Джура знаеше, че такава не се лее в Ланкония. Конете на гвардейците бяха високи, пъргави, красиви. Изглеждаха добре охранени и добре обучени.

А Брита затъмняваше всички мъже. Тя яздеше между тези красиви, стройни момци като слънце, заобиколено от двадесет луни. Брита бе висока, грациозна и невероятно красива. Носеше дълга одежда в английски стил, плътно прилепнала около кръста ѝ. Одеждата бе от бухнала, бяла вълна и подчертаваше гарвановочерния цвят на очите и разкошните ѝ коси.

Докато яздеше през града, всичко замря. Мъже, жени, деца, животни сякаш спряха, за да ѝ се любуват. Тишина владееше над главната улица дълго след като Брита бе излязла през портите.

— Стара, а? — обърна се Роуан към Джура. — Нищо чудно, че мъжете я следват. И аз бих я последвал.

Джура му хвърли гневен поглед, но той се бе обърнал и със занесена усмивка гледаше към портата, през която бе изчезнала преди малко Брита.

— Ще я преследваме ли или не? — изсъска Джура в ухото му.

— Ето, това е задача, която ми харесва! — каза той, глупаво ухилен, без да забелязва ядните погледи на Джура.

Те яхнаха конете си, излязоха от града и изкачиха хребета на нисък хълм. Оттам можеха да наблюдават града и равнината около него. Брита и хората ѝ не се отдалечиха много от градските стени, а навлязоха в близката гора и започнаха лова.

— Ще я проследя и...

— Заедно ще я проследим — прекъсна го Джура. — Ще я отделим от стражата ѝ и ще я пленим. Мога да хвърля наметалото си върху ѝ и...

— Ще ме следваш и ще правиш каквото ти кажа. Хайде, тръгвай. Ще заобиколим гората откъм изток и ще наблюдаваме. Ще отвлечем Брита при първа възможност.

В края на краищата, Джура беше тази, която с действията си направи възможно залавянето на Брита. Кралицата се беше отделила от свитата си и преследваше голям глиган с огромни бивни, придружена само от двама гвардейци. Джура реши, че Брита е смешна — да ходи на лов в тази бяла одежда! Защо ли Роуан гледаше Брита с такъв странен израз на лицето?

— Отвлечи вниманието на мъжете — каза му Джура. — Аз ще подмамям глигана в друга посока. Брита ще го последва.

Лицето на Брита излъчваше възбудата, треската и самозабравата на преследването. Гвардейците изоставаха от нея, оглеждаха се и се заслушваха. Телата им трепнаха, когато чуха някъде далеч, откъм гърба им, крясъкът на мъж, изпаднал в беда. Единият от гвардейците обърна коня си по посока на вика. След кралицата продължи само един гвардеец.

Брита не чуваше нищо, освен бученето на кръвта в ушите си. Тя се носеше устремно след глигана.

Джура взе в ръка копието си и скочи от коня. Брита не изглеждаше на своите четиридесет и няколко години, но Джура знаеше, че възрастната кралица скоро ще се умори и затова гледа побързо да убие глигана. Брита пресече пътя на животното и когато то се опита да премине покрай нея, заби копието си във врата му. Раненият глиган се извърна и хукна в противоположна посока — точно срещу Джура.

Джура подскочи, хвана се за нисък клон и изви нагоре тялото си. Глиганът профуча под нея. След него идваше Брита в безупречно бялата си одежда. Когато кралицата отмина, Джура скочи на коня си и подмами единствения останал гвардеец да я преследва. Скоро тя му избяга и засия, довольна от себе си. Ириалски гвардеец не би могъл да бъде заблуден така лесно. Джура изви коня си в посоката, където бе заправила Брита.

Докато яздеше на юг, тя мярна в далечината Роуан, близо до мястото, където бяха прекарали нощта. Редом с него яздеше Брита в бялата си одежда. Не личеше да се е борила с Роуан, нито пък той я бе вързал.

Мръщейки се, Джура се впусна в галоп след тях. Не след дълго бе забелязана от двама гвардейци на Брита и трябваше дълго да язди из гората, за да ги заблуди и да им се изплъзне. Вече притъмняваше, когато Джура стигна до малката селска колиба. Трепереше от глад и умора. Тревожеше се дали Роуан се е измъкнал незасегнат и дали коварната кралица Брита не е успяла да го прониже с нож.

В колибата горяха две свещи. Джура се приготви за най-лошото. Очакваше да види Роуан повесен на кука от тавана и измъчван от Брита и хората ѝ. Джура се промъкна зад къщата с изваден меч и нож в зъбите. Предпазливо погледна през единствения прозорец.

Не повярва на очите си.

Роуан седеше на стол със старинна лютня в скута си. Косата му отново бе златисторуса. Прелъстителната Брита седеше на пода в краката му, коленете ѝ опираха брадичката ѝ, очите ѝ гледаха Роуан с обожание. Двойката селяни и трите им деца седяха срещу тях и се дивяха на тези прекрасни люде, които изглеждаха като два ангела.

— Извири още една — каза Брита на Роуан и гласът ѝ прозвуча дрезгав и плътен, като пушека, който се издигаше от мангала с въглени в ъгъла на стаята.

Роуан се усмихна към Брита:

— Да, кралице моя, стига да желаеш.

Джура бе толкова същисана от тази сцена, че ножът падна от устата ѝ и издрънча върху каменните плочи.

Роуан мигновено скочи на крака, грабна меча си, подпрян на стената и излезе през вратата. Успя да хване Джура преди тя да яхне коня си.

— Къде беше? — настойчиво попита той.

— Къде съм била?! — кресна му тя в отговор. — Отклонявах двама гвардейци от теб. Пазих теб и своята... своята... — тя се задъха от гняв.

— Брита изпрати заповед до свитата си. Предполагах всички са разбрали, че кралицата желае да остане с мен. Мислех си, че ти си решила да се изкъпеш, преди да се представиш пред кралица Брита — той я огледа от горе до долу. — Всъщност нямаше да е лошо да се изкъпеш, Джура. Потънала си в пот.

Джура вдигна меч си с искреното желание да отсече всяка част от тялото му, която достигне — най-добре — главата!

Той хвана ръцете ѝ:

— Джура, какво ти е? Ако знаех, че си в опасност, щях да ти се притека на помощ. Просто не знаех! Тя изпрати хората си обратно в града. Моля те, не се ядосвай! Брита се съгласи да остане тук с мен за известно време. Ще преговаряме за обединяването на племената. И двамата го искаме. Няма никаква причина да се гневиш. Ела и се представи на Брита. Тя е умна и образована. Намирам, че е изключително приятна компания. Ще ти хареса.

— На теб със сигурност се е харесала — студено каза тя.

— Не е време да ревнуваш. Можеш да проявиш ревност спрямо някаква прислужница, но как ще ме ревнуваш от кралица като Брита? Хайде, ела. Или не — най-добре е първо да се изкъпеш.

Тя отскочи от него.

— Значи, миризмата ми ти е неприятна! — каза тя. — Мириша така, защото пазих живота ти, но ти явно нямаш нужда от защита. Поне не от мечове и стрели. Кажи ми, трябва ли да се кланям на тази стара кралица? Трябва ли да я моля за благосклонност, както трябва да моля теб?

— Джура, изобщо не те разбирам. Ако искаш така воняща да се срещнеш с Брита, аз нямам нищо против. Просто си мислех...

— Ти изобщо не мислиш! — изкрещя му тя и избяга в гората.

Мразеше се за това, че се бе държала така. Мразеше тези нови, непознати чувства, които бушуваха в нея. Тя бе наясно със себе си, докато този англичанин с неговите чуждестранни навици не бе дошъл в Ланкония. Бе наясно с мястото си в живота. Знаеше къде се намира и къде иска да отиде, какво иска да направи. Разбираше и мъжете.

Ланконските мъже ценяха здравите, разумни жени. Тал ѝ бе показвал военни карти и беше искал мнението ѝ относно планираните походи. Ако отговорите ѝ му се стореха детински, той ѝ го бе казвал — даже бе ѝ крещял. Дейр очакваше от нея да бъде силна и безстрашна. Двамата заедно бяха участвали в две битки и тя го бе прикривала, както той очакваше.

Какво искаше от нея този англичанин? Той се ядосваше, когато тя го бранеше. Ядосваше се, когато го целуваше. Не искаше тя да язди редом с него. Не искаше да чуе идеите ѝ за това, как да заловят Брита. Беше казал, че иска тя да се крие в гората, а в същото време ухажваше жена, която бе тероризирала две поколения мъже. Днес Джура също бе измъчила и то не без успех няколко мъже, но всичко, което ѝ каза Роуан, бе, че вони.

Лицето ѝ се изкриви, когато се сети за Брита, в бялата ѝ одежда. Глупавият англичанин бе омагьосан от нея, но Джура добре знаеше каква е Брита. Може тя да му е казала, че е отпратила гвардейците си, но двама от тях бяха преследвали Джура с часове. Какви други лъжи му бе наговорила?

Без съмнение, Брита е наредила на своите хора да съберат войска, да нападнат и убият този неприятелски крал.

Джура излезе от гората и се върна при колибата. Тази нощ тя щеше да стои навън и да пази. Щеше да успее да предупреди глупавия англичанин, преди вателите да нападнат.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джура се събуди стресната, щом усети, че тялото ѝ пада напред. Бе задрямала, подпряна на едно дърво. Успя да бодърства през по-голямата част от нощта, но умората надделя няколко часа преди зазоряване.

— Добре ли си? — чу глас близо до себе си.

Тя се обърна удивена към Роуан. Той се бе излегнал на земята до нея и сякаш току-що се събуждаше.

— От кога си тук? — сопна се тя, търкайки очи.

— Когато заспа, се преместих близо до теб.

Тя се протегна, опитвайки се да прогони болката в гръбнака си.

— Гледай — каза той и кимна към колибата, от където излизаше пълничката селянка, като се протягаше и почесваше. — Вече са будни и никой не ни е нападал тази нощ. Казах ти, че трябва да ми вярваш. Брита наистина се интересува от моя план за обединяване на племената. Разговаряхме с часове миналата нощ.

Тя го погледна. Утринната светлина се отразяваше в златистите къдри на косата му. Очите му бяха сини като езерна вода.

— Измил си мръсотията от косата си, за да можеш да разговаряш с кралицата? Разбра ли какво иска Брита, та не се поддава на изкушението да убие двама ириали?

Гримаса изкриви лицето на Роуан:

— Джура, моля те, срещни се с нея. Тя е умна жена и сигурно ще ти хареса.

Джура разбра, че се държи детински — в края на краищата Брита бе майка на Дейр. Джура винаги бе харесвала Дейр — може би щеше да хареса и майка му.

Тя разкърши рамене:

— Ще се срещна с нея.

Роуан се изправи и се усмихна.

— Няма да съжаляваш — каза той окуражаващо. Джура беше изпънала раменете си, когато влезе в колибата. Брита седеше на нисък

стол в ъгъла, близо до мангала. Когато Джура влезе, Брита вдигна поглед към нея.

Джура мигновено усети що за жена има пред себе си. Брита винаги бе живяла в света на мъжете. Джура бе чувала житейската история на Брита и се бе чудила, как една жена се е възцарила над цяло племе и на всичко отгоре бе успяла да запази властта си. Сега, когато видя блестящите, черни очи на Брита, Джура разбра. Тя усети силата и амбицията в този поглед. Някога бе попитала Дейр защо майка му не воюва с Тал, за да си върне сина. Сега ѝ стана ясно, че Брита не би допуснала никой да застраши царуването ѝ. Никой — дори собственият ѝ син!

И Джура усети, че Брита я смята за враг. Замисли се какво ли цели сега тази красива кралица и косата ѝ настръхна.

— Е — каза Брита с нейния дрезгав глас, — ти си жената, която заряза сина ми пред брачния олтар, за да спечели един крал англичанин.

Първата реакция на Джура бе да се защити, да обясни, но бързо овладя порива си.

— Да! — отвърна тя. — По-добре е да съм кралица на ириалите, отколкото на гладните ватели.

Джура чу как Роуан изстена зад гърба ѝ, но не свали погледа си от Брита. Двете се разбраха — бяха във война!

— Кралица дева, както чувам — невинно каза Брита и измери Джура с поглед, като се усмихваше.

Джура бе облечена в тъмносинята униформа на вателската женска гвардия — туника, панталон, лък и колчан стрели, праметнати на гърба. Облеклото ѝ остро контрастираше с красивата, бяла одежда на Брита. Златна огърлица с едри смарагди съблазнително се спускаше от шията към високата гърд на кралицата.

— Може би твоят съпруг не желае толкова мъжествена съпруга. Сигурно ще се чувства по-добре с истинска жена — спокойно продължи Брита.

„Ясно — помисли си Джура — тя иска Роуан.“

— Той бе лесно спечелен и може да бъде лесно загубен — каза Джура гласно и се обърна да излезе.

Роуан стоеше до вратата и тя трябваше да го изблъска, за да мине.

Джура извървя около миля през гората и стигна до малък поток. Смъкна омразните вателски дрехи и се гмурна в студената вода, за да отмие мръсотията и миризмата от тялото си. Не се бе чувствала по-нещастна през целия си живот. Даже когато и двамата ѝ родители починаха толкова бързо един след друг, не се бе усещала толкова изоставена. Тогава до нея беше Дейр — той винаги се бе грижил за нея. Не и сега. В живота ѝ бе влязъл този англичанин и я бе направил нещастна. Той се оплакваше от всяко нейно действие. Когато му спаси живота, бранейки тила му, той ѝ каза, че би направила по-добре, ако се скрие в гората.

Караше я да се чувства непривлекателна и нежелана.

Тя излезе от водата и още мокра навлече вателските дрехи.

— Ето те и теб — чу се гласът на Роуан, но Джура не погледна към него, а продължи да връзва ремъците на ботушите си.

— Опитях се да я уговоря — каза той мрачно, — но ти явно си права — тази жена иска вателите и ириалите да се обединят, но не така, както аз си го представям. Тя иска да се омъжи за мен. Исква да те отстрани и да се ожени за нея. Ако направя това, тя ще разреши на вателите да се женят за ириали. — Той се намръщи. — Не биваше да се отдалечаваш толкова от колибата. В гората е опасно.

— А в колибата е безопасно? — усъмни се тя. — Мисля, че ти също си прав — аз нямам работа в земята на вателите. Не биваше да идвам. Връщам се в Ириал веднага щом се нахраня. — Тя тръгна в посока към колибата, но Роуан сграбчи рамото ѝ.

— Не можеш да пътуваш сама през земята на вателите! — Всеки мъж, който те забележи, ще те нападне.

— Защо?! — изкрещя му тя. — Защо ще ме напада мъж?! Аз съм дева — нали помниш! Всички знаят, че съм нежелана! — тя освободи рамото си. — Върни се при Брита. Кажи ѝ, че ще се ожениш за нея. Оставям те свободен и ириалите ще бъдат щастливи да видят как племената се обединяват с кралска сватба. Ти каза, че сватбата е най-добрият начин за обединяване на племената. Можеш пръв да дадеш пример!

Той изопваше лице при всяка нейна дума.

— А ти ще имаш Дейр — каза Роуан безизразно. — Той е мъжът, когото винаги си желала.

— Да, Дейр! — каза Джура и звукът на познатото име, любовта и спокойствието, което то носеше, докараха сълзи в очите ѝ. Тя извърна глава. — Върни се при нея. Кажи ѝ, че ще получи това, което иска. Тя ще има своя рус крал на ириалите, а ти ще започнеш да обединяваш племената.

— Ти плачеш за него! — прошепна Роуан. — Лееш сълзи за този мъж — за Дейр!

— Защо не! — изкрещя Джура в лицето му. — Винаги съм го обичала! Никога няма да обичам теб! Ти ми говориш за обети и молби. Не разбираш какво е обучена да прави една жена гвардеец. Иди при нея. Може би тя ще успее да те направи мъж!

Роуан стисна челюсти:

— Може би тя ще успее. Да, ти си права. Бракът ми с Брита ще бъде добър за Ланкония. В самото начало трябваше да помисля за това, вместо да свиквам Хонориум, надявайки се да... — той спря и я погледна. — Позволих на сърцето си да ме води. Дотук! Кралят на ириалите ще се ожени за кралицата на вателите! — очите му се присвиха. — Чудя се, дали принцът на вателите не трябва да се ожени за принцеса от друго племе, а не просто да вземе осиновената дъщеря на един мъртъв крал?

Когато Джура го зашлеви, той не спря ръката ѝ. Тя бе силна и плесницата отекна в гората, но Роуан дори не извърна лице. Един дълъг миг двамата стояха и се гледаха.

— Тръгваме утре — каза той. — Брита ще събере млади вателски мъже и жени. От другата страна на границата ще докараме млади ириали. Сватбите ще станат там — на границата между земите на двете племена.

— И тогава аз ще взема Дейр — женена или не — каза тя. — И няма вече да съм дева!

Той се втренчи в нея за миг, лявата страна на лицето му още гореше от плесницата ѝ, после се извърна и тръгна към колибата.

— Не тръгвай сама — каза ѝ през рамо. — Ще те преследвам и ще те хвана!

И той си отиде.

Роуан не се отдалечи много — само толкова, колкото да се скрие от погледа ѝ. Подпря се на едно дърво. Разтърка горящата си страна. И на него му се плачеше. Сякаш от момента на раждането си знаеше, че

съдбата му е да бъде крал. Той винаги, съзнателно бе пренасял всичко в жертва на бъдещата си кралска власт. Правото да избере съпругата си бе единственото кътче от неговия свят, който той държеше да запази за себе си, въпреки настояванията на Фейлан. Роуан се досещаше, че единствено любимата жена можеше да компенсира разочарованията, които животът щеше да му поднесе. За това рискува с Хонориума. Не искаше да обижда народа на Ланкония, но повече от всичко искаше Джура. Освен в кратките мигове, когато изглеждаше, че Мела ще надделее, по време на състезанието Роуан бе сигурен, че Джура ще победи. Защото бе сигурен, че Джура го иска не по-малко, отколкото той — нея.

Очевидно това не е било така. Тя въобще не го е пожелала. Искаше му се да умре през нощта, когато разбра това.

Оттогава нещата тръгнаха от лошо, към по-лошо. Той изобщо не я разбираше. Разяряваше я всеки негов опит да я защити. Нима, за да ѝ докаже любовта си, трябваше да ѝ връчи меч и да я накара да рискува живота си, прикривайки гърба му? Това беше безумие! Тя скачаше от опасност към опасност и съвсем не виждаше, че Роуан се побърква от безпокойство за нея и не може да се съсредоточи върху задачите, стоварени на плещите му. Тя крещеше срещу му всеки път, когато той се опитваше да осигури безопасността ѝ. Нищо не можеше да я зарадва.

А сега искаше той да се ожени за друга, за да може тя да се омъжи за Дейр!

Беше ядосан на Джура заради държанието ѝ към Брита. Кралицата бе очарователна и бе заповядала на стражите си да се върнат в града. Бе доверила живота си в ръцете на Роуан. Той бе невероятно поласкан от доверието, което му бе оказала, и бе готов да оправдае това доверие с цената на живота си.

После бе дошла Джура и отново му бе обяснила, че е глупак и бе отказала дори да се срещне с Брита. Джура се бе втурнала в тъмната гора, като че ли е неуязвима за нападение и може да разбие цяла армия, ако се наложи. Той бе принуден да се извинява на Брита и да търси предлог да излезе, и се увери, че Джура е в безопасност.

Вироглавата малка котка бе бодърствала цяла нощ, пазейки колибата. Той бе разкъсван между благодарността към Джура и подозрението, че тя е просто глупачка. Ами ако тя беше права и

сговорчивостта на Брита бе само фарс, а вателсите бойци са се готвели да нападнат колибата през нощта? Когато се развиделяваше и Джура задрямва, Роуан реши, че не се е лъгал в добрите намерения на Брита. Вателската кралица желаше мира не по-малко от него. Роуан отхвърли подозренията на Джура относно Брита. Той се ядосваше, че Джура не се довери на неговата преценка. Тя не му вярваше, винаги се съмняваше в него и го възприемаше по-скоро като англичанин, отколкото като ланкон.

И тази ужасна сцена в колибата — словесната битка между двете жени. Той се ужаси, че това може завинаги да провали преговорите между двете племена. Този път не последва Джура, когато тя избяга в гората. Остана с Брита, за да се домогне до нейното разбиране и прошка. Той искаше да обясни, че Джура е млада и темпераментна, но още преди да отвори уста, Брита изгони селяните от стаята и двамата останаха сами. Тя плъзна ръка по бедрото му.

Роуан някак успя да се съвземе от шока. Брита бе хубава, за Бога, зашеметяващо хубава и сигурно много опитна в любовта, но не го възбуждаше. Беше му се случвало в Англия — жени да му се предлагат. Чувстваше се приятно, бе поласкан от женското внимание, но никога не бе изпитвал желание да грабне натрапницата, да я отвлече и люби до обезумяване.

Само Джура го бе докарвала до екстаз. Само тя го бе подлудявала от копнеж по нея.

Брита бе шепнала лъстиво в ухото му, че ще се омъжи за него и ще обединят племената. Двамата заедно ще управляват Ланкония и ще прекарват заедно нощите си в наслади. Тя дори му описа някои от тях, за които Роуан дори не беше чувал.

Но не успя да го съблазни. Роуан продължаваше да си мисли за Джура — че не я вижда, че не е близо до нея, че не чува присмеха ѝ. Той гледаше Брита и нейната красота го оставяше безчувствен. Чудеше се дали изобщо би успял да се люби с нея, камо ли да прекара цяла любовна нощ.

Беше оставил Брита и потърсил Джура, за да ѝ каже, че тя е била правата, относно вателската кралица. И тъкмо тогава тя му каза, че иска да разтрогне техния брак. Джура, неговата войнствена Джура, се бе разплакала само при споменаване името на човека, когото някога бе обичала. Роуан ясно си спомняше как се бе почувствал през нощта,

когато тя му каза, че се надява той никога да не я докосне. Той бе дал обета си пред Бога, бе се усамотил и бе тъгувал цели седмици.

Но колчем я видеше отново, мигом се поддаваше на чара ѝ. Искаше да я докосва, да я целува, гали, прегръща. А тя бе толкова студена с него, никога не му се доверяваше, винаги му се противопоставяше. И той лежеше буден по цели нощи и я гледаше.

Сега тя искаше да разбие крехкия им брак. Искаше напълно да скъса с него.

„Така да бъде!“ — мислеше си ядосан той. Нямахте насила да я задържа. Ако искаше да отиде при друг мъж, не Роуан ще бъде този, който ще я спре. Той ще се ожени за Брита и някак ще се примири.

Отдръпна се от дървото и тръгна към колибата. Трябваше да каже на Брита, че ще се ожени за нея.

— Ти си един глупав англичанин! — съскаше Джура. — Ти нищо не знаеш за нашите обичаи.

— Нищо друго ли не можеш да ми кажеш? — студено попита Роуан, хвърляйки ѝ гневен поглед.

Бяха сред дърветата пред колибата. Оседлаваха конете си и се готвеха да тръгнат към ириалската граница. Зад тях стояха стователски гвардейци, които гледаха на Роуан и Джура като на отровни змии. Зад стражата чакаха сто и петдесет млади мъже и жени. Брита не си бе дала труда да се обърне с убедителен призив към народа си, а бе заповядала на гвардейците си да хванат и докарат подходящи за женене мъже и жени. Много от избраниците бяха със синини от побой, а по лицата на жените имаше следи от сълзи.

— Брита няма намерение да ти помага в обединяването на племената — каза Джура. — Тя се надява, че съюзявайки се с ириалите, ще завоюва цяла Ланкония и когато това стане, ще разбие ириалите. Казвам ти, че тя мрази нашето племе. Тал уби съпруга ѝ.

— Вече ще си има нов съпруг — хладно вметна Роуан. — Страстен съпруг, който ще разсее спомените за предишния.

— Освен ако не те разсърди с нещо и ти не дадеш обет пред Бога — парира Джура. — Хвалиш се с любовния си плам, но аз не съм го забелязвала. Може би трябва да съжалявам Брита, но много повече съм обезпокоена от нещастията, които ти ще докараш на страната ни. Твърде много хора ти вярват, а ти си толкова глупав, че вярваш на нея.

— Може би просто ревнуваш? — отвърна той.

— Защо да ревнувам? Била съм твоя жена и знам колко е самотен бракът с теб. Би трябвало да предупредя Брита, че си безполов. — Тя се метна на седлото и погледна от високо към него. — Сега ти си й полезен и си в безопасност. Когато тя реши, че вече не й трябваш, гърбът ти ще усети ножа й.

Джура препусна до края на просеката, обърна се и се втренчи във вателите. Те също я наблюдаваха. Брита излезе от селската колиба и се качи на коня си. Този път бе облечена в одежда от жълта вълна. На главата си носеше обсипана с рубини диадема. Роуан изравни коня си с нейния и тя му протегна ръка, хвърляйки триумфален поглед на Джура.

Джура се извърна и смушка коня си. Страхуваше се от дългото пътуване към къщи. Страхуваше се от израженията по хорските лица, когато Роуан щеше да обяви разтрогването на брака им. Щеше да му бъде лесно. Достатъчно бе да каже, че му е неприятна. Щяха да я подложат на преглед и след като установят, че е девствена, бракът им щеше да бъде разтрогнат.

Тя знаеше, че ако Роуан я напусне, Дейр няма да може да се ожени за нея. Изоставената Джура можеше да се омъжи само за някой не особено високопоставен мъж. Не можеше да се омъжи за принц като Дейр, защото бе стока втора употреба. Но тя нямаше да каже това на Роуан. Искаше да съхрани гордостта си. Щом той иска да я напусне, нека поне си мисли, че някой друг мъж я желае.

Роуан яздеше редом с Брита. Джура се движеше зад тях, заобиколена от вателски гвардейци. Утихналите, примирени вателски мъже и жени се влачеха в края на колоната.

Брита жадно опипваше с очи Роуан. Той се изнервяше от хищния й поглед.

— Как е успял старият, грозен Тал да направи син като теб? — каза тя изкусително, съзерцавайки златистата му коса.

— В родът на майка ми всички са руси — припряно отвърна той. — Синът ти, Дейр, несъмнено ще дойде на брачните празненства. Сигурно очакваш с нетърпение да го видиш.

— Очаквам с нетърпение да видя празненствата. Нали това ще бъде и нашата брачна нощ.

— И брачната нощ на Джура и Дейр — каза Роуан задавено.

Брита се разсмя:

— Няма да ѝ бъде разрешено да се омъжи за Дейр. Синът ми е принц. Ако се окаже достатъчно силен, ще ме наследи. Той не може да сложи до себе си на трона жена, която е била отхвърлена от крал. След като тази жена е толкова непривлекателна, че не може да примами в леглото си страстен мъж като теб, значи не заслужава никакво внимание.

Роуан отвори уста да защити Джура, но се овладя в последния момент. Усмихна се на Брита:

— Но Дейр я обича, а и тя го обича. Те са заедно от деца и винаги са вярвали, че са обречени един на друг. — Роуан се опитваше да прикрие враждебността в гласа си.

Брита внимателно го погледна:

— Какво те интересува тази жена, която не приемаш в леглото си? Според закона на ириалите, а и според законите на цяла Ланкония, жена, която е изоставена от съпруга си, защото не го задоволява, не може за се омъжи за мъж с високо потекло. Моят син е принц и никога не е бил женен. Джура не може да стане негова жена.

— Джура не знае това — каза Роуан. Брита се изсмя:

— Разбира се, че знае. — Лицето ѝ се промени. — Да не би да искаш да кажеш, че разваляш нашата сделка?

Брита рязко спря коня си. Разнесоха се викове, настъпи суматоха, докато спираше цялото шествие след нея.

— Ако искаш да запазиш тази жена, кажи ми го още сега! — каза Брита със святкащи от омраза очи. — Нямам намерение да хвърлям хората си в краката на някакъв английски крал и неговата ириалска невеста! Или ще бъда кралица на цяла Ланкония, или още сега се връщам в моя град!

В този миг Роуан разбра, че Джура бе права. Брита искаше да управлява цяла Ланкония. Искаше да я управлява сама! Жена, която бе оставила собствения си син в ръцете на врага, нямаше да се колебае да убие съпруга си, ако той станеше пречка към целта ѝ.

Той се усмихна лъчезарно на Брита, протегна се, взе ръката ѝ, целуна дланта ѝ. Погледна я с премрежен поглед и каза с нисък глас:

— Да пожелае дете, когато мога да имам жена? — той усети как Брита се успокои и схвана колко е суетна. Джура бе два пъти по-млада от Брита и в очите на Роуан — два пъти по-хубава, но Брита бе готова да повярва, че един мъж би я предпочел пред Джура. Вероятно

опитността на Брита и нейната власт бяха привлекателни за някои мъже, но, според Роуан, вателската кралица съвсем не можеше да съперничи на неговата Джура. Брита се усмихна и пришпори коня си напред:

— Ти и аз ще бъдем хубава двойка. Може и да не чакаме чак до брачната нощ, за да се насладим един на друг.

Роуан се усмихна в отговор само с устни. Очите му останаха безизразни:

— Каж ми, как толкова красива жена като теб стана повелителка на вателите?

Беше преценил правилно, че тя обожава да говори за себе си. Обсипа го със стотици истории за живота си и му даде време да мисли:

„Така! Джура не може да се омъжи за Дейр и тя много добре го е знаела.“

— Великолепно! — подхвърляше той към Брита. „Ако Джура не може да се омъжи за Дейр, то тя иска разтрогването на брака си с него по друга причина. Или за да му върне свободата, или защото наистина го мрази. Той не можеше да повярва, че Джура го мрази. Тя не би отговаряла така на неговото докосване, ако го мразеше.“

— Ти си толкова умна, колкото и красива — каза той на Брита.

„Да не би причината да е обетът му пред Бога? Джура сигурно разбира какво означава рицарската клетва. Всяка англичанка разбираше това. Английските жени искаха рицарите да им дават обети.

Но Джура не беше англичанка.“

Роуан почти спря коня си, когато се размисли за това.

„Ако Джура не разбира смисъла на неговия обет, защо според нея той не я люби?“

Брита сложи ръката си на рамото му:

— Колко си силен! — прошепна тя. — Ще се любим страхотно! Нали на теб нищо ти няма? Можеш да любиш жена, нали? Само тази твоя съпруга не ти харесва, а не жените въобще?

Роуан премигна срещу Брита:

— Мога да любя жена — отговори й.

— Нямах ли белези от бойни рани? Макар и само от вашите английски турнири?

— Нямам — тихо отвърна Роуан. — Нямам белези от рани.

Искаше му се да ѝ каже, както казваше на всички, че е ланкон, но изведнаж се почувства повече англичанин, отколкото ланкон. Бе дал английски обет да не докосва ланконска жена, ако тя не го помоли за това.

Брита продължаваше да говори, но Роуан не я слушаше. Повече от всичко на света той искаше да отиде при Джура и да приказва с нея, но не желаше да обиди Брита. Той и Джура бяха двама ириали сред стотици ватели и Роуан не бе толкова глупав, та да разгневи кралицата им.

По обяд спряха за почивка и храна. Младите вателски мъже и жени получиха клисав хляб и вода. Някои от жените още плачеха. Обядът на Брита и Роуан бе сервиран върху бяла покривка. Роуан едвам преглъщаше. Оглеждаше се за Джура, но не я видя никъде.

След обяда той се извини и каза, че трябва да се усамоти в гората. След като влезе достатъчно навътре между дърветата, Роуан падна на колене и започна да се моли.

— Помагал си ми, Господи! — каза той в полушепот. — И сега пак се нуждая от твоята помощ! Моля за твоята прошка, Господи, аз съм просто човек, глупав човек, който прави глупави грешки. Заклех ти се, че няма да докосна своята съпруга, ако тя не ме помоли. Но преди това ти се заклех, че ще я обичам, почитам и ще се грижа за нея до смъртта си. Не мога да бъда верен и на двете си клетви, Господи, и те моля да ме освободиш от едната — тази, глупавата — че няма да я докосна, ако не ме помоли. Тя беше изречена от разсърдено момче, а не от мъж, който трябва да бъде крал. Господи, умолявам те! Ще се покая и ще приема епитимия. Ще управлявам тази страна колкото мога по-добре. Ще покръстя ултените в християнската вяра. Само, моля те, освободи ме от този детински обет!

Когато Роуан довърши молитвата си и отвори очи, гората му се стори неестествено притихнала, сякаш той бе останал сам в целия свят. И изведнаж чу пукот от счупване на клон някъде откъм дясната си страна. Роуан се втурна по посока на звука.

Там бе Джура — посрещна го с изваден нож.

— О, това си ти — каза тя и избърса окървавения си нож в тревата.

— Какво правиш тук? — попита я той с усмивка. Беше ужасно щастлив, че я вижда. Кървавият нож в ръката ѝ изглеждаше много по-

безобиден от святкащите очи на Брита и нейните безкрайни разкази за кралските ѝ приключения.

— Убих шест заека и ще ги подхвърля тайно на вателските люде — тя се изправи и го погледна в упор. — Ще донесеш ли на Брита за злодейството ми? Тези гори са нейни и тя има обичай да беси браконьерите.

— Няма да ѝ кажа — каза той, все още усмихнат, докато Джура пъхаше убитите зайци в чантата си.

— Защо се усмихваш? Тръпнеш от предчувствие за бъдещите брачни наслади с Брита?

Роуан я сграбчи и я притисна до себе си. От известно време се боеше да я прегръща. Тя твърде силно го възбуждаше и той се страхуваше, че ако я прегърне, ще забрави за обета си.

— Ти си отговорът на моята молба към Бога! — каза той. — Помолих Господ да ме освободи от обета ми и ето те теб — сама, тук при мен! Ти си отговорът на моята молитва!

Тя го отблъсна:

— Ти си луд. И очевидно в доста интимни връзки с Господа. Сигурно го чуваш в съня си как ти говори с хиляди малки гласчета. Или даже го виждаш от време на време?

Роуан се засмя и я привлече към себе си:

— Освободен съм от обета си, Джура! Вече можем да бъдем мъж и жена!

Тя се сгуши в обятията му и изви глава, за да го вижда по-добре:

— Ти ще се ожениш за Брита, а аз ще се омъжа за Дейр.

— Не можеш да се омъжиш за Дейр — знаеш закона така добре, както и аз вече го знам. Надяваше се да помогнеш на Ланкония като ме освободиш от брачните ми задължения към теб, или просто искаше да разтрогнеш брака ни? — той започна да я целува по врата.

— Остави ме! Не мога да мисля когато...

— Когато те докосвам? Когато те любя? — ръцете му се разхождаха нагоре-надолу по тялото ѝ — прекрасното тяло, за което мечтаеше. По време на Хонориума той бе мислил само за това — как ще я прегръща и гали. Искаше с целувки да заличи раните ѝ.

Джура отпусна главата си назад и затвори очи:

— Остави ме и върви при Брита — дрезгаво прошепна тя.

— Не искам Брита! Никога не съм я желал. Винаги съм искал теб, само теб! Тази нощ, Джура! Тази нощ ще дойда при теб. Утре вече няма да си девойка! И най-важното — ще останеш моя жена! — той с усилие се отдръпна от нея. Тялото му жадуваше за нейното. Устните ѝ бяха меки, очите ѝ — дълбоки...

— Подиграваш ли ми се, англичанино? — спокойно попита тя. — Ще изгубиш Брита, ако дойдеш при мен.

— Никога не съм я пожелавал! Повярвай ми, Джура! Искам само теб!

— Не знам дали мога да ти вярвам.

— Можеш! Кълна ти се, че можеш да ми довериш живота си! Сега иди да раздадеш зайците. Внимателно! Не искам да предизвикваш Брита и нейната армия, за да не ни убият, преди да е настъпила вечерта. Върви, любима!

По хубавото лице на Джура бе изписано объркване, но тя послушно грабна чантата със зайците и се отдалечи.

Роуан стоеше със замесена усмивка и си мислеше за приближаващата нощ, когато го стресна шум от близки стъпки. Той светкавично се прикри зад едно дърво и се огледа. Мярна му се само крайчеца на жълта одежда между зеленината. Нищо друго.

„Брита!“ — помисли си той и се облегна на дървото. Тя го бе проследила и го бе видяла с Джура. Нямаше никакво съмнение. Докато прегръщаше Джура, сетивата му не бяха нащрек и не бе усетил Брита — промъкваща се през гората, за да ги шпионира. Тя очевидно е била твърде далеч, за да ги чуе, но със сигурност ги е видяла.

Внезапно страх обзе Роуан. Какво би сторила властолюбива жена като Брита на дете като Джура, което случайно е застанало на пътя ѝ?

Колкото се може по-безшумно той последва Брита. Промъкваше се край стволите на дърветата, прокрадваше се неусетно, като се прикриваше. Видя как тя говори нещо доверително на един свой гвардеец. Воинът се поклони и изчезна между дърветата. Брита се отправи обратно към стана.

Роуан последва гвардееца. Воинът се провираше между дърветата около стана и наблюдаваше приготвящите се да обядват хора. По едно време мъжът спря и приклекна. Роуан го доближи, за да види това, което предизвика интереса му. Воинът следеше с поглед Джура, която се движеше между вателите. Роуан видя с ужас как

гвардеецът сложи стрела на лъка си, обтегна тетивата и се прицели в Джура. Роуан нямаше време да мисли за последиците от действията си — трябваше да бърза. Той извади ножа си, хвърли го и острието потъна във врата на гвардееца.

Вателският воин падна мъртъв, без да издаде звук. Роуан трябваше час по-скоро да скрие трупа на боеца. Той измъкна ножа си от врата му, вдигна тялото, метна го на раменете си и затича към близкия поток. Успя да скрие трупа под гниещ ствол на паднало дърво. След като се увери, че няма неприкрита част от тялото на мъртвеца, Роуан се върна в стана.

Брита го чакаше. Устните ѝ бяха разтегнати в усмивка, но очите ѝ хвърляха гневни отблясъци:

— Къде се изгуби толкова време? Той се ухили момчешки:

— Видях се с жена си — отвърна той, опитвайки се чистосърдечно да я обезоръжи, казвайки истината. — Трябваше да я успокоя.

— И как я успокоих?

Той се доближи плътно до Брита.

— Така, както съм свикнал да успокоявам жените. С ръцете си и очите си. Ти би ли искала така да бъдеш успокоявана? Кажи ми, за да знам, когато се оженим.

— Ще се женим ли? Ако продължаваш да прекарваш времето си с жена си...

Роуан се наведе и я целуна. Почувствува възбудата на жената. Би могъл да бъде поласкан, ако не знаеше, че тя го иска като крал, не като мъж.

— Джура е сестра на мъж, който би могъл да бъде крал. Ако тя се разгневи или, още по-лошо — ако бъде наранена по някакъв начин, Гералт ще вдигне на крак цяла армия. Не искам да бъдем убити, преди още да сме се опитали да обединим племената.

Брита се намръщи:

— И така да е — каза тя, — но няма да те делия с никого след като станеш мой! — Изведнаж тя тръсна глава. — Трябва да видя нещо — и бързо се отдалечи.

Роуан затвори за миг очи. Сигурно тя отиваше да разбере дали нейният гвардеец е убил Джура — както му бе заповядала. Роуан се зачуди какво ли ще си помисли Брита, когато види, че Джура е жива, а

от гвардееца няма и следа. Вероятно тя ще разбере точно какво се е случило — в най-добрия случай — ще се усъмни.

„Колко права беше Джура!“ — мислеше си Роуан и стомахът му се свиваше от ужас. Тя го бе предупредила още от самото начало за двуличието на Брита, но той бе тръгнал сам през земята на вателите. Сега животът му и животът на Джура бяха в опасност. Бяха заобиколени от врагове. Водеха враговете към нищо неподозиращите ириали. Джура бе права — Роуан бе докарал нещата дотук със своята самомнителност и високомерие.

Сега той трябваше да измъкне всички от кашата, която беше забъркал. Трябваше да приспива подозренията на Брита поне докато стигнеха близо до ириалските земи, където Джура и той можеха лесно да избягат. Ще успее ли да залъгва Брита дори до момента, в който ириалските и вателските мъже и жени се оженят помежду си? Най-важното бе да убеди Брита, че я желае. Само така можеше да запази живота на Джура.

Стомахът му се сви. Нима ще трябва да се откаже от срещата си с Джура тази вечер? Да не прекара нощта с нея? Не бива да изчезва от погледа на Брита или да я изпуска от поглед, защото тя е способна да изпрати някой друг със заповед да убие Джура.

Роуан уморено възседна коня си. Бе време за път.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Вечерта, след като се увери, че само Роуан я наблюдава, Джура напусна стана. Не се отдалечи много навътре в гората, но той не я последва толкова бързо, колкото на нея ѝ се искаше. Тя си избра място, откъдето можеше да наблюдава палатката на Брита. Роуан бе влязъл при кралицата, но не бързаше да излезе.

Джура се опитваше да потисне яростта си. Убеждаваше се, че не се е надявала Роуан да сдържи обещанието си. Но това не я успокояваше. На зазоряване очите ѝ бяха зачервени, а сърцето ѝ се бе втвърдило като камък.

Тя се върна в стана, яхна коня си и тръгна заедно с цялата кавалкада. На два пъти почувства погледа на Роуан върху себе си, но не вдигна очи към него.

По време на обяда видя как той ухажваше Брита — слагаше залъчета хляб в устата ѝ. Когато Роуан хвърли поглед към Джура, тя извърна глава в друга посока.

Тази нощ бе последната, преди да достигнат земите на Ириал. Джура се опитваше да изгони натрапчивите мисли от главата си. Напъха се в постелките и се опита да заспи. Бе събудена посред нощ от една ръка, която запуши устата ѝ. Друга ръка сграбчи дясната длан на Джура, която неизменно почиваше върху ножа ѝ.

— Аз съм — прошепна Роуан в ухото ѝ.

Джура гневно се опитваше да се освободи от хватката му и се зарадва, когато усети, че Роуан се задъхва от усилие. В следващия миг загуби съзнание от удара, който Роуан стовари в челюстта ѝ.

Свести се простряна край брега на поток. Роуан притискаше мокра кърпа към лицето ѝ. Джура се опита да стане, но Роуан я прилепи към земята.

— Джура, моля те, пази тишина! Боли ли те главата?

— От твоето пухкаво шамарче ли? — храбро излъга тя, усещайки болезнени пулсации в главата си. — Какво си намислил да

правиш сега? Да се отървеш окончателно от мен? Сигурно любимата ти Брита е решила, че е твърде рисковано да живея.

— Да — кротко потвърди Роуан. — Тя ни вида вчера заедно и изпрати един от гвардейците си да те проследи. Той бе прицелил стрелата си в теб, когато аз забих ножа си във врата му.

Джура премигваше насреща му в тъмнината.

— Не можех да дойда при тебе миналата нощ — продължи той.
— Брита бе наредила да ме следят.

— За това остана при нея — хранеше я, целуваше я... Роуан запуши с целувка устата ѝ. Ръката му се спусна към гърдите ѝ.

— Имам план — промълви той. Устните му докосваха шията ѝ.
— Ще отведе Брита при Брокаин. Може би ще се харесат.

Той бе разкопчал колана ѝ — измъкваше туниката през главата ѝ.

— Армиите на Брита и Брокаин воюваха преди време. Брита победи — говореше Джура и не чуваше думите си. — Неправи това с мен! — умоляваше тя.

— Джура — шепнеше той, — не разбираш ли, че те обичам?

— Обичаш ме?! — възкликна тя. — Ако това е любов — по-добре ме мрази!

Роуан изхлузи туниката през главата ѝ, започна да целува гърдите ѝ. Знаеше, че отсъствието му може да бъде забелязано всеки момент. Брита можеше да се събуди и да види, че леглото му, поставено близо до нейното, е празно. Тя щеше да изпрати стражи да го търсят. Но точно сега страстта към Джура надделяваше над страховете му.

Джура извика от болка, когато той проникна в нея за първи път. Тя бе девствена и гневът ѝ пречеше да се отпусне. Смъкнатият около глезените панталон блокираше движението на краката ѝ. Тя се дърпаше и го отблъскваше, но Роуан не обръщаше внимание на болката ѝ.

В очите ѝ избиха сълзи, когато най-накрая тялото му се сгърчи върху нейното.

— Махай се от мен! — пъдеше го тя, блъскайки раменете му.

Той се отдръпна, претъркули се встрани от нея, започна да пристяга дрехите си. Джура ядосано навличаше своите.

— Джура — каза той, — следващият път ще бъде по-добре.

— По-зле не би могло и да бъде! — озъби се тя. Гласът ѝ трепереше. Долната половина на тялото ѝ бе разкъсвана от болка. — Ако знаех, че е толкова болезнено да ме любиш, щях доброволно да те отстъпя на Брита.

— Върви по дяволите! — ядно каза той и се изправи. — Рискувах живота и на двама ни, за да дойда тук и да ти отнема девствеността. Ти вече не си девица и аз няма да се ожения за Брита — той се наведе и хвана брадичката ѝ. — Кълна се, че ще те накарам да ме обикнеш, Джура! Ако трябва ще те привържа с вериги към себе си, но ще те накарам да ме обикнеш и да се наслаждаваш на това, което правихме тази нощ!

— Никога! — отвърна тя като гледаше нагоре към него със святкащи от ярост очи.

Млъкнаха. Джура оправи дрехите си и се върна в стана. Не след дълго Роуан я последва. Тя почти не мигна през остатъка от нощта и на следващия ден се чувствуваше разбита, едва стоеше от болка на седлото. Наблюдаваше Роуан и Брита, но не усещаше безпокойството от предишния ден.

Късно следобед стигнаха до реката, която разделяше земите на ириалите и вателите. Джура спря и изчака сред вателските конници Роуан да се приближи към нея.

— Ще прекосим реката само двамата. Вателите ще почакаат тук — каза той с хладен тон, без обичайната нежност, с която се обръщаше към нея.

Джура му отговори по подобен начин — само със сдържано кимване. После смушка коня си, за да го последва. Те яздеха безмълвно един до друг докато преминаваха реката. Когато се озоваха на южния бряг, бяха заобиколени от възбудени ириали, готови да накажат мъжа и жената във вателски дрехи, които бяха нарушили границата. Когато ириалите забелязаха златистите коси на Роуан, тутакси го познаха, вдигнаха мечове за поздрав и тръгнаха заедно с краля си към близкото поселище.

Вече бе нощ, когато навлязоха в селото. Уморената Джура едвам се смъкна от седлото.

— Ела с мен — каза Роуан и хвана ръката ѝ.

— Гладна съм и...

— Ще ядем по-късно. Сега трябва да се срещна с моите рицари.

— Твоите англичани сигурно вече са заспали.

— Имах предвид моите ланконски рицари — подчерта Роуан, повличайки я със себе си.

Дейр тъкмо излизаше от една каменна къща. Беше гол до кръста, открояваше се широкият му, мускулест гръден кош. Джура щеше да изтича към него, ако Роуан не бе сграбчил така яко ръката ѝ.

— Ела с мен! — заповяда Роуан на Дейр и продължи пътя си, уверен, че заповедта му ще бъде изпълнена. Когато вида Силеан, също ѝ нареди да го следва. Отведе ги в къщата на лелята на Джура.

Поселището бе започнало да се събужда, но Роуан нареди роднините на Джура да не напускат леглата си. Той запали свещ в най-отдалечената стая на каменната къща, покани Джура, Силеан и Дейр да седнат.

— Брита, заедно със свита и още сто и петдесет ватели, чака отвъд реката — започна Роуан. — Доведох ги тук, за да се оженят за ириали. Брита се съгласи нашите две племена да сключват бракове помежду си, но само при условие че тя се омъжи за краля на Ириал.

Силеан погледна Джура с широко отворени очи. Джура внимателно изучаваше кръстосаните в скута си ръце.

Дейр скочи:

— Аз ще взема Джура! Ще царувам над вателите и тя ще бъде моя кралица!

Джура му се усмихна с благодарност. Роуан застана между двамата и погледна Дейр в очите:

— Аз няма да се оженя за Брита. Няма да напусна Джура! — веждите на Роуан се сключиха. — Джура вече не е дева и аз няма да я изгоня.

Дейр седна на стола до Силеан. Изглеждаше дълбоко разочарован.

Роуан се отдръпна:

— Ще измисля как да залъгвам Брита докато започнат сватбите между племената. След това ще я отведе при Брокаин. Може да се харесат и да се вземат.

— Искаш да омъжиш майка ми за този див, покрит с белези старец?! — сопна се Дейр на Роуан.

Силеан сложи ръка върху рамото на Дейр:

— Брокаин има съпруга. И миналата година тя навърши дванадесет години. Той не би се отказал от това свежо дете заради жена на годините на Брита. — Силеан се замисли за миг. — Яин няма жена — каза тя, имайки предвид владетеля на феарените.

— Яин трябва да е много здрав и много страстен, за да задоволи жена като Брита — вметна Роуан.

— Майка ми е кралица — каза Дейр. — Не можеш да й заповядаш да се омъжи за някакво феаренско джудже!

— Твоята майка заповяда да убият Джура — каза Роуан, стискайки челюсти, като видя яростта в очите на Дейр. Овладея се и бавно извърна поглед от лицето му. — Ще заведе Брита при владетеля на Феарен и за това ми трябва помощта ви.

Джура се изненада от неочаквания обрат на нещата. Това ли беше същият Роуан, който тръгна сам през земята на вателите?

— Ако трябва, ще заведе Брита при феарените насила! Все пак трябва да направим така, че това да изглежда като нейно желание. Не мога да започна война заради тази жена. Властта ѝ е твърде силна и трябва да бъде отслабена.

— Тя може да се съюзи с Яин срещу нас, ириалите — каза Силеан.

— Надявам се преди това да смеся вателите и ириалите чрез бракове — уморено каза Роуан. — Тogaва тя няма да успее да събере голяма армия. Брита е тук с гвардейците си. Дано някои кадетки от нашата женска гвардия успеят да се омъжат за тях. Един съпруг би се побоял да разсърди съпругата си — аз най-добре зная това. — Роуан разтри с длани очите си. — Дейр, искам ти и Силеан да дойдете с Джура и с мен, когато отвеждаме Брита във Феарен.

Силеан погледна към Джура, после към Роуан:

— Защо ти е да вземаш и двете ни със себе си?

— Дейр и аз искаме да сме сигурни, че гърбовете ни ще бъдат защитени — рязко каза Роуан.

Силеан му се усмихна:

— Да, разбирам. Ще дойда с теб, но дали Яин ще ни приеме? Дали да не му се явим предрешени?

— Ще му изпратя вестител. Някой поален или ултен. Ще известя Яин, че му вода кралска невеста.

Преди някой да каже нещо, вратата с трясък се отвори и в стаята нахлу Дора. Изглеждаше красива в гранатовочервената си кадифена роба, с коси пръснати по гърба.

— Роуан! — извика тя, спусна се към него, обви ръце около шията му. — Толкова се тревожех за теб! Монтгомъри-мъри каза, че си се впуснал в любовно пътешествие, но аз си знаех, че не е така. Какво си направил? Ранен ли си?

Роуан нежно ѝ се усмихваше, гладеше косата ѝ, целуна я по бузата.

— Отидох в земята на вателите и се върнах с Брита и нейни поданици, които да оженя за ириалски мъже и жени. Не биваше да се тревожиш.

— Но се тревожех! Защо направи всичко това сам, без да има кой да ти помогне и на всичко отгоре с жена до себе си, която да защитаваш.

Джура се надигна от мястото си при тези думи, но Роуан я изпревари:

— Джура не беше пречка — каза той като притисна Лора към себе си, като в същото време хвърли поглед на Джура. — Тя дори ми помагаше понякога.

— Чичо Роуан!

Всички в стаята се обърнаха към сънения Филип, застанал на вратата триейки очите си, облечен в бяла нощница.

— Ти се върна вкъщи — каза момчето.

Роуан пусна сестра си, коленичи и разтвори обятия за племенника си.

Филип тръгна към вуйчо си, но когато вида седящата встрани Джура, отправи се към нея с усмивка на уста. Тя вдигна детето и го залюля в прегръдките си. Филип продължи да се усмихва и неусетно заспа.

— На всичко отгоре... — започна Лора, но Роуан я пресече:

— Вземи детето — каза той. — Аз и без това искам да си легна. Ще решим какво да правим сутринта. — Роуан посегна да поеме племенника си от Джура, но тя гушна момчето към себе си.

— Той ще остане с мен тази нощ — каза припряно Джура, сякаш се боеше, че Роуан ще оспори желанието ѝ.

Гняв се появи в очите на Роуан, защото разбра, че Джура не желае да бъде с него тази нощ. Той се овладя и напусна стаята, повличайки Лора със себе си.

Силеан се обърна към Джура:

— Виждам, че отношенията ви не са се променили особено. Надявах се, че...

— Няма смисъл да се надяваш. Той е англичанин и никога няма да разбере нашите нрави.

— Ами! — оспори Силеан. — Преди да тръгне при вателите, той не искаше никаква жена със себе си, а сега иска две, за да пазят гърбовете на мъжете. Изглежда, че е научил нещо за нашите обичаи.

Джура стана, като внимаваше да не разбуди Филип.

— Кажи ми къде да преспя с детето? Всички трябва да съберем силите си за утрешното посрещане на Брита.

Силеан кимна и отведе приятелката си в друга къща, настани я в удобно легло.

На сутринта Роуан грубо разтърси Джура, за да я събуди:

— Тръгвам да посрещна Брита и вателите. Като моя съпруга ти трябва да си с мен, когато започнат сватбите.

— За да съм свидетелка как започва нещастният живот на новобрачните — промърмори Джура, повдигайки Филип, който започваше да се разбужда.

Роуан я остави да се облече на спокойствие. Дойде Лора да си вземе Филип и не й каза нито дума.

Веднага щом излезе от каменната къща, Джура усети напрежението във въздуха. Наоколо не се виждаше жива душа. Селото беше странно опустяло — сякаш Господ бе решил да отведе всичките му жители със себе си на небето. Джура взе парче хляб, търкалящо се на една маса, и го изяде докато вървеше към реката.

Там завари странна гледка. Ириалите, свежо умити и облечени в чисти дрехи, бяха подредени край брега. Никой не проговаряше. Даже детски рев или кучешки лай не нарушаваха тишината. Всички наблюдаваха пристигането на вателските мъже и жени.

Вателите прекосяваха реката но двама на кон, или качени на фургони и каруци. Предишните дни Джура ги бе виждала тъжни и разплакани от мисълта, че трябва да се свържат с ириали. Сега нямаше и следа от сълзи. Те също бяха скоро изкърпани, дрехите им все още

влажнееха от прането. Мокрите им, току-що измити коси бяха грижливо пригладени назад. Седяха изправени на конете и в каруците, оглеждаха с интерес подредените край брега ириали.

Джура се приближи плътно до посрещачите...

— Я го виж тоя, в третата каруца — шепнеше жена близо до Джура. — Ако трябваше да избирам — него щях да си взема.

— Не него — шепнеше в отговор по-млада жена. — Този, който аз искам, е ей там, на черния кон. Погледни му прасците. Колко е як!

Джура се разтърпка покрай хората, усмихвайки се. Вече всички оживено си говореха. Разговорите се въртяха все около бъдещите женитби.

Джура си помисли, че денят е станал по-горещ от обикновено. Малки капчици пот избиха по тила ѝ, по горната ѝ устна. Кой знае защо, много живо си припомни деня, в който срещна Роуан. Тогава тя носеше само лека туника, а той — само препаска около бедрата. Тя бе седяла върху торса му и ръцете му се плъзгаха по бедрата и гърдите ѝ. А устните му...

— Джура! Тя се отърси от видението и се обърна към Силеан.

— Беше някъде далеч — меко каза Силеан. — Ти кой би избрала?

Джура погледна пресичащите реката хора.

Роуан яздеше до Брита. Преди седмица Джура мразеше русата коса и бялата му кожа, а сега ѝ се струваше, че те го открояват като единствена звезда на мрачен небосклон. Той бе не само по-светъл от ланконите, но и по-набит, по-масивен. Едно време ѝ се струваше дебел и тромав, но сега знаеше, че тялото му е оформено от дългогодишни упражнения за развиване на мускулите и в него няма грам тлъстина. Тя знаеше как реагира кожата му на допира на нейните пръсти.

Стресна я смехът на Силеан.

— Може и да ти е противен в някои отношения, но не може да ти е неприятен в леглото — каза Силеан с тон на познавачка.

Джура се извърна:

— Той е тромав дебелак — каза тя и усети, че я избива пот. — Приготвена ли е храна за тези хора? Те идват отдалеч, изморени са и са гладни.

— Да — каза Силеан, смеейки се. — Изглеждат толкова изгладнели за любов, колкото и нашите хора! Роуан каза, че хората от

двете племена трябва да прекарат деня заедно, а по залез слънце и те, и ние ще трябва да сме избрали брачните си партньори.

— Ние? — удиви се Джура. — И ти ли ще се омъжиш тази вечер?

— Ако видя човек, който ми харесва. Има някои интересни вателски гвардейци, но искам да отида с Роуан при Яин, а не бих желала да изоставям новия си съпруг. Хайде да накараме тези хора да се хванат за работа. Огньовете са разпалени от сутринта. Джура се зарадва, че ще има занимание, което да я откъсне от мислите ѝ. Тя не искаше Роуан да забележи, че не сваля очи от него. Когато той мина с коня си покрай нея, тя усърдно насочваше хората от реката към селото.

Това бе особен ден. Никога преди ватели и ириали не бяха прекарвали мирно времето си заедно. Владетелите на двете племена бяха преговаряли, даже веднаж, преди няколко поколения, се бяха съюзили, за да дадат отпор на хуните. В края на победоносната битка срещу нашествениците синът на феаренския крал бе убил брата на вателския крал и победата се изроди в кървава война между ланконските племена. Омразата помежду им избуя с нова сила.

Сега две племена пируваха заедно в ириалско село. Отначало всички се чувстваха неловко. Вателите се бяха скупчили заедно и се оглеждаха малко уплашено, без да знаят какво да правят. Ириалските жени започнаха да готвят, а мъжете ириали обикаляха около тях и ги пазеха.

— Трябва да сложим край на всичко това — Джура чу Лора да нарежда.

Както обикновено, Лора бе близо до Роуан.

— Роуан, трябва да ми превеждаш. Моят ланконски не е достатъчно добър. Трябва да накараме тези хора да общуват помежду си.

Роуан се огледа и срещна погледа на Джура. Сините му очи бяха потъмнели зад натежалите клепки и тя отново усети горещи вълни по тялото си.

— Джура ще ти превежда — каза Роуан. Лора направи гримаса:

— Може би Ксанте ще ми...

— Джура щети превежда! — натърти Роуан.

На Джура хич не ѝ хареса да бъде в услуга на снаха си, но пред себе си призна, че Лора е права и нещо трябваше да се направи, за да

се отпуснат хората. Джура се съмняваше, че безполезно мекотело като Лора може да се справи с подобно положение, но се надяваше, че самата тя може да измисли нещо.

Час по-късно Джура вече бе променила мнението си за Лора. Снаха ѝ се впусна да организира и разпределя хората властно и безпощадно, като гвардейски капитан. Тя изпрати вателски жени да помагат на ириалските жени при готвенето. Изпрати вателски и ириалски жени заедно да съберат дърва за огньовете. И когато Лора видя, че млад вателски момък и кръшна ириалска девойка си хвърлят разпалени погледи, тя ги изпрати и двамата да ловят риба — без да им връчи въдици и мрежи.

— А как ще уловят рибата? — попита Джура.

Лора дяволито погледна снаха си. Джура се разсмя, наклони се към Лора и заговорнически ѝ каза:

— Онова наше момиче, с червения кант на туниката, която толкова усърдно се сражаваше за ръката на Роуан, май харесва този вателски гвардеец, който е най-близо до Брита.

— Аха — каза Лора — онзи широкоплещестият, с яките крака.

— И по-яки съм виждала — похвали се Джура. — Знам, че има много сладки къпини на около три часа път, нагоре в планината. Нека ги изпратим да ги оберат.

Джура се засмя щастливо, когато вида малката, гъвкава ириалка да се отдалечава с хубавия вателски гвардеец.

Лора и Джура започнаха да се отпускат една пред друга. Животът на двете бе толкова различен. Джура бе прекарвала времето си сред мъже, овладявайки мъжки сръчности. Тя знаеше как да наточи като бръснач острието на копие, но не знаеше да готви, да домакинства. От своя страна, Лора бе живяла лекия живот на знатна дама и когато братовчедите ѝ я тормозеха, тя търсеше защита при Роуан. Джура би смъкнала кожата на всеки мъж, който би се опитал да я измъчва.

Липсата на женски умения у Джура просто плашеше Лора. Джура пък презираше Лора, защото я смяташе за безполезна. Тъкмо днес, всяка една от тях започна да забелязва и цени уменията на другата. Свърза ги, естествено, общата нужда на всички жени по света да говорят една с друга.

Докато двете се разпореждаха заедно, Джура започна да се забавлява. Старият Тал би се намръщил презрително, ако Джура му бе заговорила за любовни истории, а Лора сякаш разцъфтяваше в атмосферата на любовен унес, която цареше наоколо. Тя бе страстно отдадена на ролята си на сватовница.

— Погледни ги тези двамата — сочеше Лора. — Създадени са един за друг, нали?

— Тя е тъкачка — отвърна Джура. — Ще ги изпратим да разгледат стана ѝ.

— Ами да! — съгласи се Лора. — Знаеш ли, Джура, страхотно се сещаш за тези неща! Направо не бих си и помислила, че си такава сватовница. Тази нощ небето ще бъде ясно, а луната — пълна. Всичките тези новобрачни ще си държат ръцете, ще се разхождат покрай реката... Напомня ми за моята сватба.

Джура гледаше безизразно в пространството и си мислеше, че сигурно е хубаво да бъдеш ухажвана от мъж. Дейр ѝ бе подарил двадесет нови стрели, когато я бе помолил да се ожени за него. В този момент Джура би предпочела да бяха цветя, вместо стрели.

— Тази вечер ще накараме Роуан да свири на лютня и да пее — каза Лора. — Той знае някои много хубави песни.

— Да свири? Да пее? — подскочи Джура. — А, да, чувала съм го да свири на Брита.

Лора косо погледна снаха си:

— Той не ти ли е свирил с лютнята си? Не ти ли е пял любовни песни на лунна светлина?

— Веднаж ми каза, че съм по-хубава от една слугиня, която бяхме видели преди това.

Лора замълча. Известно време изучаваше с поглед Джура.

— Сигурно съм грешила по отношение на теб. Защо не искаше да се омъжиш за брат ми?

— Силеан бе предназначена за кралица. Тя ще бъде много по-добра кралица от мен.

— Не съм уверена в това — каза Лора и сложи ръка на рамото ѝ.

Двете не усетиха приближаването на Роуан.

— Изглежда вие, момичета, се забавлявате — каза той с онзи типичен тон на превъзходство, което мъжете възприемат, когато искат да се шегуват за сметка на жените.

Лора рязко се обърна срещу него:

— Жена ти рискува живота си, за да те спечели, а ти дори не си й свирил с лютнята си! — сопна се тя на брат си. — А на Брита си свирил! Виж я тази кучка! Седи си, обкръжена от тълпа красиви мъже, а ти я ухажваш, като че ли ще се жениш за нея. Трябва да помолиш Джура за прошка! Хайде, Джура, имаме работа да вършим.

Джура се остави да бъде откъсната от Лора. Чувстваше се добре, о, колко добре! Тази Лора също владееше някои оръжия. Просто оръжията на англичанката не бяха направени от стомана. Джура хвърли на Лора поглед, изпълнен с уважение.

Късно следобед започна пир. Подредени бяха дълги маси в центъра на селището. Цареше възбуда и веселие. Всички бяха обзети от предчувствието за любовни радости. И децата усещаха, че нещо се случва — крещяха и се смееха възбудено, гонеха се и лудуваха. Никой не им обръщаше внимание. Пазеха ги само да не паднат в казаните със супа. Възрастните ириали гледаха с умиление как младите си разменяха погледи и се заливаха от смях, ако случайно се докоснеха.

Сума ти и докосвания имаше този ден. Момичетата се надвесваха над младежите така, че гърдите им докосваха мъжките рамене. Те пък се протягаха за какво ли не, така че лактите им уж случайно да допрат девича гръд. Всички един през друг изпускаха каквото им попаднеше, за да се наведат и да го вдигнат заедно — или само единият се навеждаше и докато се изправеше, бе вече хубаво огледал тялото на другия. Имаше закачки и смях, шеговити бориčkания и докато гощавката свърши, всички бяха вече много прегряли — не само от слънцето.

— Свободна ли си? — обърна се към Джура изключително красив вателски гвардеец. — Ако нашата кралица се ожени за вашия крал, ти ще бъдеш свободна — той се наклони плътно към нея, за да може да й шепне. Дъхът му пареше шията й. — Ще те накарам да забравиш този англичанин!

Джура не се усмихваше. Устните й бяха близо до неговите, но преди да успее да отговори, ръката на Роуан се стовари върху рамото й и я отдръпна.

— Какво правиш тук? Мислех, че си с Лора.

— А ти беше с Брита. Подготвихте ли си брачната церемония? Той стискаше рамото й и я изтикваше към къщата на леля й.

— Трябва да говорим.

Когато останаха сами, Роуан се обърна към нея:

— Казах на Брита, че не мога да те изгоня преди масовите сватби довечера. Бог ми е свидетел, че мразя да лъжа! Ще се подложам на епитимия за това. Мисля, че имам временно решение на нашия проблем — твой брат.

— Гералт? Какво общо има той с това?

— Докато ти шеташе и сватосваше възбудените млади, аз се оглеждах наоколо и наблюдавах. Брат ти е омагьосан от Брита. Не знам дали от красотата ѝ или от властта ѝ. Ясно е само, че иска да се съюзи с нея, за да ме унищожи. Не! Не възразявай! Това е логиката на връзката им. Иначе защо ще се захване с него жена с интересите и апетитите на Брита?

На Джура ѝ трябваше време, за да схване какво искаше да я попита Роуан.

— Искаш да знаеш дали брат ми е мъж? — попита тя през зъби. — Дали може да задоволи жена? Много повече от теб! — почти изкрещя тя. — Брат ми е имал много жени и нито една от тях не се е оплакала.

Роуан изглеждаше шокиран.

— Джура, защо... — започна той, спря и се втренчи в нея. След няколко мига извърна погледа си. — Нека поне веднаж не се караме. Казах на Брита, че няма да легна с нея тази нощ, но жената си иска своето. Мисля, че ще сторя добре, ако ѝ осигуря някой страстен, млад мъж.

— Твърде добре се владееш, англичанино — каза Джура.

Той отново я погледна.

— Сигурно успявам да овладеея държавата, но не мисля, че владея жена си. Тази нощ ще има... въздухът ще бъде зареден със страст. Ще има толкова много двойки, които ще празнуват първата си брачна нощ. Брита може да ни създаде грижи, ако остане без мъж в леглото — той спря за миг. — Това е моя грижа. Ще отида да намеря брат ти.

Той бе излязъл от стаята, когато Джура се отпусна на един стол в най-тъмния ъгъл. Защо всичко между нея и Роуан бе започнало толкова добре край реката, а бяха стигнали до сегашната неприязън?

Вратата се отвори, но тя дори не погледна натам.

— Джура! — повика я Лора, но Джура остана неподвижна.

Лора бе обхваната от разкаяние, като гледаше гордата Джура, отпусната и смачкана като вързоп в ъгъла. Лора не бе приела тази жена като съпруга на Роуан, не се бе опитала да разбере нейния ланконски нрав. Докато Роуан и Джура бяха заминали, Лора се сближи със Силеан и разбра истината за това, което се бе случило на Хонориума. Джура се бе опитала да направи така, че Силеан да победи, но Силеан бе припаднала и победата спечели Джура.

Лора бе намерила Дейр и го бе разпитала за Гералт и Джура. Тя разбра защо Джура бе убедена, че Роуан не бива да стане крал. Джура не знаеше, че Роуан цял живот е бил обучаван да изпълнява бъдещите си кралски обязанности.

Лора бе измъкнала от Силеан истината за това, къде са отишли Джура и Роуан. Бе се притеснявала и безпокояла всяка минута по време на тяхното отсъствие, бе вбесена, че Джура е само пречка за Роуан. Когато и двамата се завърнаха живи и здрави и Роуан дори каза, че Джура му е помагала, Лора се успокои. Дори го принуди да ѝ разкаже как Джура е осигурявала тила му.

Отношението на Лора към Джура започна да се променя. Не на последно място и заради обожанието, с което Филип я преследваше. Момчето вървеше непрекъснато подир Джура и не се уморяваше да ѝ задава въпроси. Тя пък не се уморяваше да му отговаря, без да покаже някаква досада.

След като Роуан я принуди да прекара целия ден с Джура, Лора установи, че харесва снаха си. Джура не проявяваше ревност заради дреболии — нещо толкова присъщо на жените в Англия. Не обръщаше внимание на това, че Роуан се върти около Брита, усмихва ѝ се, оглежда вателските и ириалските жени.

Докато двете с Джура сватосваха двойките и търсеха поводи да ги изпратят някъде насаме, Лора си мислеше как да свърже Роуан с Джура. Те, разбира се, бяха женени, но изобщо не личеше да са си разменяли някакви интимности и тайни. Бяха заминали заедно отчуждени и се върнаха отчуждени.

Денят преваляше. Двойките бяха вече сватосани и се готвеха за масовата сватбена церемония. Лора видя как Роуан ядно дръпна Джура настрана от тълпата. Това не беше жест на любовник, а на ядосан баща към опърничаво, непослушно дете.

Сватовническите умения на Лора се развихриха. Тя намери Ксанте и му каза да разпъне походната палатка на Роуан край брега на реката, далеч от празненството в центъра на селището — на тихо и закътано място. След това изчака Роуан да изскочне от каменната къща и влезе вътре да намери Джура. Сърцето ѝ се сви като видя тази горда жена така самотна и изоставена.

Лора реши да не губи време:

— Ела с мен! — заповяда тя на Джура.

— Какво? — попита Джура, примигвайки... — Ела с мен.

— Какво става? Бият ли се? Има ли нужда от мен?

— Да. Съпругът ти има нужда от теб. Ланкония има нужда от кралица. Ти имаш нужда от свои деца, преди окончателно да си ми отнела моето. И за да постигнеш тези неща, имаш нужда от това, което ще ти предложи — каза Лора.

— Не разбирам.

— Ще разбереш. Хайде, идвай. Работа ни чака. Джура позволи да бъде изведена от стаята. Лора я отведе в къщата, където бе настанена. Сестрата на Роуан бе избрала обикновен селски каменен дом и го бе изпълнила с множество сандъци и ракли. Те бяха струпани покрай стените на камари, които стигаха до тавана. Лора викна на младия Монтгомъри да спре да флиртува и да дойде, за да пререди някои сандъци.

— Ще те облека по английската мода — каза Лора. Джура тръгна към вратата:

— Няма да сложа някоя от вашите вталени в кръста одежди — каза тя. — Ако ме нападнат докато съм така облечена, няма да мога да се бия.

— Единственият, който ще те нападне тази нощ, е твоят съпруг — отвърна Лора и се обърна към Монтгомъри, който бе промърморил нещо. — Явно не съм те натоварила с достатъчно работа, та си тръгнал да подслушваш женски разговори. — После Лора се приближи до Джура и тихо попита: — Дейр ти е предлагал да се ожени за теб. Какво го накара да го стори? Джура се усмихна с топлота на спомена си:

— Победих го на състезание по стрелба с лък. Лора и Монтгомъри зяпнаха.

Лора първа се съвзе:

— Има голяма разлика между английското и ланконското ухажване — меко каза тя. — Едва ли англичанин ще помоли жена, която го превъзхожда в бойните, умения, да се омъжи за него.

— Жената трябва да бъде силна.

— Понякога е необходимо да бъде слаба и нежна — внимателно обясни Лора. — Тази вечер ти ще бъдеш; нежна. Монтгомъри! — сопна се тя. — Още ли не си измъкнал онзи сандък?

Момчето, очевидно впечатлено от женския разговор, отвори капака на дъбов сандък, обкован с желязо.

Лора се зарови в него, докато не измъкна неземно хубава одежда от сапфирен брокат:

— Това е най-дългата ми дреха и вярвам, че ще ти стои чудесно!

Джура се отдръпна от дрехата като че ли бе отровна и точно тогава лъчите на залязващото слънце докоснаха кадифето. Очарована, Джура се приближи. Тя не бе виждала подобна материя и женското в нея болезнено пожела да я усети върху кожата си.

— Не мога да нося... — започна Джура, но се поколеба, после погледна към Лора. — Твоят брат ще ме хареса ли в тази рокля повече, отколкото ако ме беше видял как побеждавам в състезание по стрелба с лък?

— Джура — започна Лора сериозно и внушително, — когато те приготвя, моят брат ще падне на колене пред теб и ще те помоли да му простиш за всяка лоша дума, която ти е казал.

Джура издърпа дрехата от ръцете на Лора:

— Да започваме! Лора изгони Монтгомъри от стаята и започна да облича Джура.

Джура бе свикнала с широката туника и панталоните, които носеше като жена гвардеец. Тя бе обличала рокли по време на церемонии, но никога не бе слагала нещо подобно на тази английска дреха. Първата част на одеждата бе извайваща тялото тъмnozлатиста туника с дантели по краищата. Лора нарече материята „италиански брокат“. Върху туниката се обличаше робата от тежко, тъмносино кадифе. Робата бе изрязана от двете страни и откриваше дълбоките извивки на кръста и бедрата.

Лора разплете тъмната коса на Джура и тя падна на тежки къдри до кръста ѝ. Върху челото ѝ сложи изящна диадема от чисто злато. Смъкна тежките ботуши от краката ѝ и ги obu в леки кожени пантофи.

После се изправи и огледа критично снаха си.

— Да — мърмореше си Лора, — дп...

— Аз... Добре ли изглеждам? — попита Джура. — Хубава ли съм колкото Брита?

Лора се изсмя. Джура нямаше представа за собствената си красота и за силата, която тя ѝ придаваше. За нея силата означаваше да стреляш добре, да яздиш добре, да се биеш мъжки в сражение. Сега щеше да разбере силата на красотата си.

— В сравнение с теб Брита е грозна и незабележима като нощно гърне — каза Лора, карайки Джура да се усмихне. Искам сега да излезеш и да отидеш право при съпруга си. Не бързай. Нека всички те разгледат и когато стигнеш до Роуан, кажи му, че ще го очакваш в палатката му след сватбената церемония. Не му казвай къде е палатката — нека сам я намери. Не казвай нищо, освен че ще го чакаш в палатката му. Ако той се опита да ти разправя какво е добро за Ланкония или какво трябва да бъде направено с тази вателска кралица, просто му кажи да си донесе лютнята, и се отдалечи. Разбра ли ме, Джура? Не му позволявай да се отнася с теб като с мъж!

— Като с мъж? — прошепна Джура. — Струва ми се, че не разбирам какво става в английския му мозък.

— А той не разбира какво става в главата на ланконска жена гвардеец. Не знам как сте се срещнали преди Хонориума, но мога да се закълна, че това не е станало, когато си побеждавала мъже във войнишки състезания.

Споменът извика усмивка върху устните на Джура:

— Не, не беше на състезание.

— Сега излез и се покажи на брат ми. Помни, че си красива. Тръгвай! — заповяда Лора, избутвайки Джура. — Скоро ще започнат сватбите и Роуан трябва да ръководи ритуала. Ксанте ще те заведе до палатката на Роуан. Брат ми ще изприпка при теб веднага щом претупа на две на три церемонията.

— И после какво? — попита Джура. Искаше да отлага излизането си от къщата колкото се може по-дълго. Чувстваше се странно в тясната дреха, която стигаше до нозете ѝ. Страхуваше се, че ще се препъва. Усещаше се почти гола без оръжията си. Нямаше го ножът, притиснат до бедрото ѝ, на гърба ѝ не висеше колчан със стрели. В ръцете ѝ не тежаха меч, щит или копие.

— Ще изпратя вечеря в палатката. Ти ще седиш на стол, а Роуан ще седи в краката ти и ще свири и пее за теб. Джура, защо изглеждаш така уплашена? Не отиваш на война.

Джура слабо се усмихна:

— По-лесно ще ми е да се сражавам с четирима зерни.

— Тръгвай! — изкомандва Лора и я блъсна напред. Джура преглътна тежко и напусна каменната къща.

Знаеше, че ще намери Роуан някъде около Брита. Кралицата на вателите седеше върху резбован стол в източния край на площада. Можеше да наблюдава всичко и да бъде видяна от всички.

Краят на площада ѝ се струваше толкова далече — Джура тръгна право натам с преднамерено бавна походка.

Хората започнаха да спират и да се заглеждат в нея. Отначало Джура си помисли, че я намират смешна, но когато се вгледа в очите им, изведнаж придоби увереност. Жените се мръщеха недоволно, когато Джура; минаваше край тях, мръщеха се дори най-красивите, заобиколени от тълпа поклонници. Докато мъжете... Мъжете бяха направо втрещени!

— Това е Джура! — понесе се шепот наоколо, като че ли не бяха я виждали дотогава.

Джура разкърши рамене, на устните ѝ се появи усмивка. Хубаво е, когато я гледат така — мислеше си тя, докато бавно се приближаваше към мястото, където трябваше да срещне съпруга си.

Роуан бе недалеч от Брита, но поне не я ухажваше, както обикновено. Вместо него до Брита седеше Гералт и я изяждаше с поглед. Гералт погледна сестра си, но не забеляза никакви промени в нейния вид и бързо се извърна отново към Брита. А Брита се обърна към Джура, огледа я с преценяващ поглед, оцени я като опасен враг. Погледът на кралицата проследи как Джура се приближава към Роуан.

Роуан се бе заприказвал с Дейр и не забеляза суматохата, която Джура предизвика с пристигането си. Дейр вдигна поглед, видя Джура, после се обърна към Роуан. Изразът на лицето на Дейр се бе променил. Той бавно извърна глава обратно към Джура и се втренчи в нея. Не беше я гледал така дори когато го бе победила на състезанието по стрелба с лък. Тогава той бе горд с нея, а сега погледът му караше Джура да се чувства особено поласкана.

Недоволен от разсеяността на Дейр, Роуан проследи погледа му.

Неувереността на Джура мигом изчезна, когато видя промяната в лицето на Роуан. Очите му щяха да изскочат от орбитите, челюстта му увисна, оставяйки устата му широко отворена. Гледаше като парализиран как Джура се приближава към него.

За своя изненада Джура усети, че не върви с обичайната си, стегната походка. Сега вървеше плавно, изнасяйки бедрата си, сякаш плуваше. Изведнаж долови прилив на сили — никога в живота си не се бе чувствала толкова неотразима. Много по-силна, отколкото ако имаше копие и бойна брадва в ръце.

Устата на Роуан все така зееше, докато тя се приближаваше към него. Колко ласкателно!

— Ще те чакам в палатката ти след церемонията — каза тя с нисък, дрезгав глас.

Той кимна. Тя се усмихна, обърна се и тръгна.

— Джура — извика той — къде е палатката?

Тя го погледна през рамо и подхвърли без да спира: — Намери я. И си донеси лютнята. Може и да ми се прииска да ми посвириш.

Тя вървеше и усещаше как сърцето се блъска в гърдите ѝ. Но се усмихваше. Чувстваше как зад гърба ѝ Брита се опитва да привлече вниманието отново върху себе си. Напразно. Джура знаеше, че е победила! Оставаше само да се придържа към новата си роля до края на нощта.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Палатката на Роуан бе разкошна отвътре, със стени от копринен брокат и постлани на земята килими от далечните свети земи. Мебелировката бе английска — два стола, малка маса, свещници, легло. Джура се изчерви, когато се улови да разглежда дебелия, пухен дюшек, покрит с бродирана кувертюра.

Тя чакаше да дойде съпругът ѝ. Влязоха слуги, оставиха вечерята на масата и на излизане ѝ хвърлиха окуражителни погледи.

— Как върви церемонията? — попита тя.

— Креватите и храстите са пълни с любовници — отговори един слуга, намигайки. — А принц Гералт се настани в леглото на вателската кралица.

Слугите се изнизаха и тя отново остана сама. Безпокоеше се, че темпераментният ѝ брат попада под влиянието на толкова коварна жена като Брита. Никой мъж не бе успял да я опитоми. Всъщност Роуан се справяше с нея доста добре. Тя бе казала, че няма да позволи на вателите да се женят с ириали докато Роуан не се бракосъчетае с нея, но хората ѝ вече празнуваха сватбите си, а тя все още не бе жена на ириалския крал.

Джура така се бе размислила, че не чу как Роуан влезе в палатката, а и той сигурно бе оставил коня си някъде далеч.

— Тази усмивка за мен ли е? — нежно попита той. Тя погледна към него и се усмихна още по-широко:

— Ти постигна каквото искаше. Ириалите и вателите се женят помежду си, а в леглото на Брита има само принц. Може би от теб наистина ще стане добър крал.

Роуан се разсмя:

— Твърде много трябваше да рискувам, за да заслужа този комплимент. — Той отиде до масичката с храната. — Да ти наля ли чаша вино? Донесъл съм го от френските земи.

Тя пое от него високата златна чаша с инкрустирани необработени рубини. Опита се да я вдигне не принудено и да се държи

като английска аристократка.

— Нормално ли протече церемонията? — попита Джура.

— Да — усмихна се той. — Нищо, че някои от двойките бяха вече консумирали брачните удоволствия, благодарение на твоите и на Лора усилия да ги отпратите заедно в уединение.

Роуан седна на килима и се облегна на един от, краката на леглото. Палатката не бе много просторна. Всичко бе на разстояние една протегната ръка — твърде близко, твърде интимно.

Джура дълбоко пое дъх. Не знаеше как да се държи приятелски с този човек — непрекъснато се караха, от мига, в който се бяха срещнали.

— Когато ние, жените от гвардията, се преуморим от тренировки, взаимно си масажирате раменете. Може би тъкмо сега имаш нужда да те масажiram? — предпазливо предложи тя, страхувайки се, че може да бъде отблъсната.

Роуан топло ѝ се усмихна, в очите му се четеше благодарност. Той се излегна и протегна ръката си. Тя коленичи край него, хвана ръката му и надникна в синевината на очите му. За първи път от много време насам усещаше, че той я привлича. Ланкония, Дейр, Силеан, правото на брат ѝ върху трона — всичко това бе сякаш далечен сън. Каdifето се димпеше около тялото ѝ при всяко нейно движение. Светлината на свещите се отразяваше в златистите коси на Роуан.

— Свали си туниката и легни по корем — каза тя, опитвайки се да овладее трепета на гласа си.

В очите му лумнаха пламъци. Клепачите му се присвиха, когато премести погледа си от очите към устните ѝ. Остави чашата с вино, разкопча колана и съблече туниката си през главата. Не носеше нищо отдолу. Светлината на свещите хвърляше отблясъци и сенки, които открояваха мощните мускули на торса му. На едното му рамо имаше белег и тя леко го докосна с връхчетата на пръстите си. Роуан ѝ се усмихна:

— Фейлан бе недоволен, че не му отдавам цялото си внимание и ми даде урок — той хвана пръстите ѝ, поднесе ги към устните си. — Красива си, Джура — каза той, целувайки ги, после пое палеца в топлатата си, влажна уста и прокара езика си върху му. Покри с малки, гъделичкащи целувки дланта ѝ, продължи към лакътя, като пътем

запретваше ръкава ѝ. — Знам, че си красива от първия миг, в който те видях, но днес...

— Красива като англичанка? — прошепна тя, без да сваля поглед от него. — Красива като жената, за която е трябвало да се ожениш?

Той се засмя дълбоко, гърлено.

— Някоя англичанка не може да се сравни с теб! — Роуан постави ръката ѝ в нейния скут и внимателно я погледна. — По-добре е да свалиш част от дрехите си, ако искаш да масажираш раменете ми.

Джура усети как кръвта нахлува в лицето ѝ. Беше се събличала пред него, но сега, в меката светлина на свещите, всичко изглеждаше някак различно. Освен това тя знаеше, че щом се съблече, ще последва нещо болезнено и неприятно — като миналия път. Не че се боеше — просто изведнаж я обзе познатото усещане за възбуда преди битка.

Пое дълбоко въздух, за да се успокои и свали презглава кадифената роба. Остана само по впитата в тялото ѝ копринена туника. Многогодишните тренировки бяха развили мускулите, които моделираха бедрата, открояваха талията и поддържаха гърдите високи и твърди.

Роуан ѝ се любуваше. Възхитата му избухна в толкова дълбоко стенание, че Джура се разсмя. Забавляваше я начинът, по който този англичанин се възхищава на физическата красота и я кара да се чувства странно и приятно. Даже ѝ се струваше, че вече няма значение дали може да мята копие или не.

— Джура! — прошепна той и разтвори подканващо обятия.

Тя откликна и това бе най-естественото нещо на света. Да го отблъсне бе все едно да откаже чаша вода на умиращ от жажда човек.

Той нежно целуна устните ѝ — не силно, не яростно, а спокойно, сякаш щеше да прави това до деня на Страшния съд. Играеше си с устните ѝ, докосваше ги с върха на езика си. Когато отдели устни от нейните, тялото ѝ бе омекнало като восък и той можеше да го моделира според желанията си. Тя се отпусна в ръцете му със затворени очи.

Джура бавно отвори очи и го погледна. Клепките почти закриваха очите му, устните му изглеждаха омекнали от целувките. Не бе виждала мъж в такова състояние, особено този англичанин, който непрекъснато се мръщеше недоволен. Сега очите му бяха пълни с нежност и желание. И обреченост — не искаше да бъде никъде

другаде освен тук и сега — с нея! Сърцето на Джура заби ускорено. Този англичанин казваше, че я обича! Вярно ли беше това? Любов ли бе отпечатана на лицето му?

Той погали лицето ѝ с върховете на пръстите си, после с цяла ръка — дланта му се плъзгаше по бузите ѝ, пръстите му ровеха в косата ѝ. После целуна ъгълчетата на устните ѝ, клепките...

Джура лежеше неподвижна в прегръдките му, приемаше нежните му милувки, а сърцето ѝ биеше все по-силно. Кой би повярвал, че този едър мъж, който бушуваше, ругаеше и се биеше, може да е толкова нежен, когато докосва жена.

Той отново целуна устните ѝ. Този път тя му отвърна. Сключи ръце около врата му и притисна обвитите си с коприна гърди към топлата, гладка кожа на торса му.

— Джура, любов моя! — прошепна той, парещите му устни изгаряха кожата на шията ѝ.

Сърцето ѝ биеше до задушаване. Пръстите му докоснаха дантелите край страничните връзки на копринената ѝ туника. Внимателно и виртуозно, сякаш свиреше на инструмент, той отвърза възелчетата и разхлаби туниката.

Тя се задави, когато големите му, горещи и твърди ръце се плъзнаха под коприната и докоснаха гърдите ѝ.

Той ги стисна здраво в шепи. За своя изненада Джура се чу да се кикоти от удоволствие като онези най-празноглави момичета, кандидатки за гвардията, които неизменно биваха отхвърляни. Вместо да се отврати от смеха на Джура — както подобава на ланконски воин — Роуан се усмихваше широко и в очите му блещукаше веселие.

— Джура има гъдел! — смееше се той. — Великият воин Джура има гъдел!

Тя опита да се освободи, но не можеше да се измъкне от ръцете му, плътно сключени около кръста ѝ. Пръстите му пробягваха по кожата ѝ. Тя се смееше като безумна. Блъскаше го, за да охлаби хватката му, но все едно опитваше да изкорени дъб. Пръстите мъчители се разхождаха под дрехата ѝ. Джура продължаваше да се кикоти. Изнемощала и безпомощна, се търкулна на килима.

Чу как дрехата ѝ се разпаря и се опита да протестира, но виковете ѝ не прозвучаха убедително, а и ръцете на Роуан продължаваха да я гъделичкат.

Изведнаж той престана и се загледа в нея. Джура бе гола или почти гола — туниката ѝ бе разцепена от шията до петите. Гърдите ѝ, дори когато бе легнала по гръб, стърчаха, настръхнали от желание. Роуан, коленичил, разтваряше бедрата ѝ.

Лицето му бе загубило закачливия си израз. Сините му очи бяха потъмнели, вените на слепоочията му се издуваха и пулсираха. Мускулите на гърдите му се втвърдиха и напрегнаха. Ноздрите Му леко трепереха, докато я гледаше. Той гъвкаво се наведе, повдигна я, съдра остатъците от туниката и отнесе Джура до леглото.

Тялото ѝ бе чувствително както никога досега. Беше само малко изплашена.

— Сестра ти няма да прежали скъсаната си дреха — прошепна тя.

Той не отговори, остави я в леглото, застана над нея и се загледа в тялото ѝ. Погледът му бавно се преместваше от палеца, нагоре по крака ѝ към гърдите — до лицето ѝ. Докато погледът му бавно опипваше тялото ѝ, сърцето на Джура заби до пръсване. Гой седна на леглото, извърнал широкия си, блестящ и мускулест гръб към нея. Започна да се съблича. Не личеше да бърза — по-скоро имаше вид на човек, който цял живот е чакал този момент и има намерение да му се наслади докрай.

Роуан положи масивното си голо тяло редом с нейното. Косматите му крака се притиснаха до нейните, ръцете му обвиха тялото ѝ, привлякоха го, галеха гърба ѝ, спуснаха се надолу към хълбоците.

— Първия път не се представих добре, но сега ще се реванширам — прошепна той, преди да целуне отново устните ѝ.

Тази целувка бе различна — не толкова нежна, а заредена с повече копнеж и жар. Кожата на Джура се сгорещи като от треска. Не искаше тялото му да се отлепя от нейното. Устните му тръгнаха надолу — от шията към раменете ѝ, мишниците, свивката на лакътя — после зъбите му одраскаха дланта ѝ. Тялото на Джура се сгърчи от удоволствие. Устните му отново се изкачиха до основата на шията ѝ. Езикът му се пхна във вдлъбнатината между ключиците. Ръцете му хванаха нейните и ги притиснаха от двете страни на тялото ѝ, докато устните му галеха гърдите ѝ.

Джура застена, главата ѝ се мятеше във всички възможни посоки. Усещаше как по кожата ѝ избива пот — тялото ѝ се опитваше да се освободи от горещината, която я изгаряше отвътре.

Устните му слизаха все по-надолу. Влажният му език се залута по корема ѝ, обходи мускулите му, засмука изпъкналите кокалчета на таза.

Роуан пусна ръцете ѝ, пхна своите под ханша ѝ, повдигна го и езикът му потъна между бедрата ѝ. Джура ахна, очите ѝ широко се разтвориха.

— Роуан! — изстена тя.

— Да, любов моя! — отвърна той и вдигна устните си към нейните.

Бедрата ѝ се разтвориха да го поемат и той влезе в нея леко, без болка. Обзе я божествена наслада. Изпълнена от екстаза на новото усещане, Джура изви тялото си в дъга. Главата ѝ се мятеше по постелята. Той бавно излезе от нея — Джура впи пръсти в кожата на плешките му от страх, че може да го загуби, но той отново проникна в нея — бавно и сладостно. У Джура отвори очи и го погледна. Изразът на лицето му накара кожата ѝ да настръхне. Сърцето ѝ се разсумтя при вида на върховната, всепоглъщаща наслада, отпечатана върху чертите му.

Джура бързо разви усет за ритъма на новите, любовни усещания. Тя вдигна високо колена, за да улесни дълбоко проникващите му постъпателни движения. Навътре и навън! Отново и отново! Бавно, плавно, нежно!

Бяха изтекли само няколко мига или няколко дни, когато Джура усети, че има нужда от нещо друго или просто от нещо повече. Не знаеше какво е то. И не искаше да знае.

— Роуан? — прошепна тя въпросително.

Той отвори очи и огънат, спотаен там, стопли сърцето ѝ.

Роуан се промени. В миг от олицетворение на нежността се превърна в диво животно. Грубо сграбчи крака ѝ — обвини го около кръста си. Джура сама качи другия си крак на рамото му и повдигна ханша си, а неговите движения станаха бързи и яростни. Тя посрещаше проникванията му с насрещни тласъци. Влагаше цялата сила и енергия, придобити от дългогодишните физически упражнения.

Телата им мощно се сблъскваха едно в друго — яростта на желанието им необуздано нарастваше.

Страстта ѝ избухна, пръскайки звезди в тъмнината зад стиснатите ѝ клепачи. Ревящ прилив бучеше в ушите ѝ. Тя крещеше като безумна, а ръцете и краката ѝ се впираха в тялото му — вкопчени с невероятна сила — като в единствено спасение сред морето на самотата.

Тя се притисна още по-плътнo до него, когато той се разтресе и тялото му се сгърчи в спазми.

Лежаха известно време, вкопчени един в друг със силата на две здрави, първични същества. Телата им бяха окъпани в пот, крайниците — преплетени.

Роуан пръв отдръпна главата си назад, за да я вижда.

— Болеше ли те? — попита той с дяволита усмивка.

Джура не се подразни. Тялото ѝ бе изпълнено с жегата и всичките думи на света не биха могли да го обезпокоят.

— Не знаех! — прошепна тя. — Не знаех, че е толкова хубаво!

Той целуна бузата ѝ.

— Честно казано, и аз не знаех. Нищо чудно, че мъжете... — той не продължи.

— Какво мъжете? — интересува се Джура и веждите ѝ се извиха в очакване.

— Затова мъжете скачат от едно легло в друго. Такава наслада е... — той затвори очи. — Такава наслада...

— Можеш да изпиташ само с мен! — студено довърши фразата му Джура.

Роуан я погледна изненадан, засмя се и я привлече към себе си.

Те разплетоха ръце и крака, но притиснаха влажните си тела още по-плътнo едно към друго.

Джура никога не се бе чувствала така. Сякаш някаква празнота, която винаги я бе тревожила, сега бе запълнена. Тя леко отдръпна глава, за да може да вижда профила му, очертан от светлината на свещите. Не Роуан „англичанинът“, а Роуан нейният съпруг. Мъж, когото всички почитат. Тя протегна ръка и докосна бузата му. Той целуна връхчетата на пръстите ѝ. Очите му останаха затворени, тялото му — спокойно и отпуснато.

— Разкажи ми за живота си в Англия — нежно го помоли тя. Не беше се интересувала от това как са протекли дните му или от мислите, които са го вълнували, а сега искаше да научи повече неща за него.

Той се вгледа в нея изучаващо. Усмихна ѝ се. От тази усмивка нещо вътре в нея сякаш омекна и се разтопи, но това не бе страстта на желанието.

— Чака ни вече изстинала вечеря — каза Роуан. — Ще хапваме ли, докато си говорим.

Роуан обви бедрата си със своята рицарска препаска, а Джура се прикри с широката му бродирана туника. Дългите ѝ крака останаха голи и когато забеляза, че Роуан не откъсва поглед от тях, Джура реши, че трябва да ги показва при всяка възможност. Широката туника се смъкваше по рамената и откриваше гърдите ѝ, но Джура не си даде труд да я пристегне.

Храната наистина бе изстинала, но на Джура ѝ се стори, че не е хапвала нещо по-вкусно. Разпръснаха чиниите по килимите, виното искреше, очите на Роуан грееха, шемет обземаше Джура. Опиваше я гласът му — нежните нотки, които не бе чувала досега.

Той ѝ разказваше как всякога е носил отговорностите на бъдещ крал — колко трудно е било да завоюва одобрението на стария Фейлан или на баща си.

— Безпокоил си се, че Тал не е доволен от теб? — възкликна Джура. — Та той говореше за теб, като че ли си самият Господ! Синът, който му роди моята майка, не значеше нищо за Тал. Той непрекъснато унижаваше Гералт като те даваше за пример.

— Но изпращаше инструкции на Фейлан да изисква от мен все повече и повече. Веднъж, когато бях шестнадесетгодишен, излязохме с Фейлан — както си мислех — на лов. Изневиделица ме нападнаха четирима ланкони едновременно. Трябваше да се сражавам с тях часове наред, а Фейлан стоеше отстрани и наблюдаваше.

— Но те не те убиха, нито пък ти си убил някого от тях.

Гримаса изкриви лицето на Роуан:

— По-късно разбрах, че нападателите са си играели с мен и същевременно взаимно са се пазели. Аз им нанесох няколко рани, а те само ме контузиха. Само! — поклати глава той. — Куцах седмици след

това и бях толкова сърдит на Фейлан, че почти не му говорих. Беше корав и безсърдечен старец.

— Но той те хвалеше пред Тал — възрази Джура. — Тал все те даваше за пример на Гералт.

— Затова Гералт сега ме мрази.

— Има всички основания. Той е ланконски принц, докато ти си... — тя не довърши, защото Роуан запуши устата ѝ с парче хляб.

— Една нощ, Джура! — гледаше я като изгубено кутре, което моли да го занесат вкъщи. — Поне една нощ да не се караме, моля те!

Тя не можеше да не се изсмее. Отхапа половината от хляба и пхна другата половина в устата му.

— Добре — каза тя с усмивка. — Тази нощ ще бъдеш крал, но утре трябва да ми докажеш, че си годен да управляваш.

— Годен да управлявам? — попита той и очите му потъмняха. — Сега ще ти покажа кой е годен да управлява! — той запълзя към нея на четири крака, като огромно, хищно животно.

Тя се разсмя и тогава препаската му се разхлаби и падна, откривайки недвусмислените му намерения. Устата на Джура в миг пресъхна, но този път — не от страх. Тя смъкна туниката от тялото си, разтвори приканващо обятия и забеляза как на лицето му се изписа изненада. Джура не разбра с какво я е предизвикала. Тя не бе възпитана в престорена свенливост, не можеше да прикрива истинските си чувства с двулична игра. Тя го желаше не по-малко отколкото той нея и не виждаше защо трябва да не показва това.

Роуан се усмихна, щастлив от нейното нетърпение, след като се съвзе от първоначалния си шок. Страстта му към Джура го изгаряше — вече не бе нужно да е внимателен и сдържан. Беше гледал голите ѝ крака в продължение на два часа и сега не мислеше за нищо друго, освен да се намери между тях. Беше се сдържал, защото англичанките, които познаваше, обичаха да се правят на девственици преди всяко поредно сношение.

Джура не бе англичанка. Тя казваше това, което мислеше, действаше според убежденията си и вземаше това, което пожелаеше. Роуан можеше да не се тревожи, че тя ще го измами. Джура щеше да му каже в лицето дали намира постъпките му за добри или лоши.

Гой глупашки бе провалил първата им любовна нощ и след това се боеше, че тя вече никога няма да поиска да се люби с него. Стана

ясно, че страховете му са били неоснователни.

— Малката ми нетърпеливка, нека те науча на някои неща — каза той с усмивка. После я повдигна и бавно проникна в нея докрай. Изненадата и благодарността за неочакваното усещане озариха лицето ѝ, което го изпълни със задоволство. Най-после се намери нещо, заради което да не бъде наречен от нея „глупак“. В тази област той бе с опит, а тя бе пълен невежа. Но и това се промени само след секунди. Джура бе силна, умна и страстна — въображението ѝ откриваше извори на наслади, които Роуан не бе подозирал дори в сънищата си. Срещите му с жени бяха твърде спорадични. Старият Фейлан се придържаше към убеждението, че бойните умения са: по-необходими от любовните. Повечето жени, които се бяха отдали на Роуан, бяха движени предимно от суета — искаха да се похвалят, че са се любили с чаровен принц. Те просто бяха оставяли на Роуан да извърши необходимите движения.

— Джура! — трескаво шепнеше той, ръцете му галеха твърдите ѝ, дълги бедра, докато ханшът ѝ се повдигаше и спускаше върху скута му. Струваше му се, че ще умре от екстаза, до който го докарваше утробата ѝ.

Не издържаше вече и без да излиза от нея я простря върху килима и свърши с няколко яростни, дълбоки прониквания. Тялото му се разтресе от спазми, изригнаха сякаш от дълбините на душата му. Притисна Джура толкова отчаяно, че тя закрещя.

— Ще ме прекършиш! — опитваше се Джура да отхлаби хватката му.

Той се разсмя.

— Ще те сгъна и ще те пхна в джоба си. Ще те вадя само когато си добра с мен като в онзи първи миг — край реката.

— Аз съм си винаги същата Джура от реката — каза тя, намествайки тялото си по-близо до неговото.

Той широко се прозина.

— Ти може да си свикнала да спиш на земята, но аз предпочитам леглото — Роуан вдигна Джура като малко дете и въпреки протестите ѝ я отнесе в леглото. Намести се до нея, взе я в прегръдките си, дръпна завивката върху им и тутакси заспа.

Но не и Джура. Умът и тялото ѝ бяха твърде изпълнени с нови усещания. Когато Роуан задиша дълбоко и тялото му се отпусна, тя се

изхлузи от леглото, взе туниката му от земята, навлече я презглава и напусна палатката.

Нощният въздух охлади лицето и голите ѝ крака. Тя се загледа в луната, усмихна се, обви ръце около тялото си. Най-сетне наистина бе загубила девствеността си. Така се чувстваше първия път, когато бе срещнала Роуан след като бе плувала в реката. Никога не бе изпитвала същото към Дейр. Ако само можеше да се усеца и с Роуан толкова спокойна и защитена, колкото с Дейр.

Студеният вятър я прониза, побиха я тръпки и тя се върна в палатката. Загледа Роуан на светлината на свещите — спеше спокойно като бебе, с обърнати нагоре длани. Изглежда бе предизвикала някакъв шум, защото Роуан се размърда, ръцете му се протегнаха опипом, сякаш търсеха някого.

„Мене“ — помисли си тя, духна свещите и се пхна в леглото при него.

Събуди я нещо, което гъделичкаше носа ѝ. Тя се стресна, отвори очи и видя надвесеният над нея Роуан, който гъделичкаше носа ѝ с кичур от собствената ѝ коса. За миг бе изненадана от присъствието на мъж в леглото ѝ, после си спомни изминалата нощ и се изчерви.

Роуан се усмихна разбиращо.

— Добро утро, съпруго — каза той и нежно я целуна. — С какво ще ме забавляваш днес? Обзалагам се, че няма да е по-хубаво от вчера, когато облечена в тази кадифена одежда ме отвлече в това райско кътче. Ако знаех, че толкова ще ревнуваш от Брита, щях да я поканя да присъства на нашата любовна игра.

Джура не бе свикнала да се шегуват с нея.

— Не аз измислих всичко това! — рече тя презрително. — Сестра ти каза, че ще е добре ако се опитам да изглеждам като англичанка, за да... за да... — тя вдигна поглед към него и безпомощно се усмихна.

— За какво? — невинно попита той.

— Брита нямаше нищо общо с това. Ако искаш да припкаш като кученце около тази стара жена, това си е твоя работа — тя се отдръпна от него и понечи да стане от леглото, но той я задържа.

— Брита не е стара. Тя е красива, властна жена и нейната сила привлича мъжете, особено царствените мъже като мен. — Аз съм по-красива от нея! — почти извика Джура и разбра по израза на лицето

му, че той не ѝ се присмива. Заговори по-тихо. — Истината е, че Брита спечели — снощи я спасих от отегчителна вечер. — Джура се прозя.

— Сигурно си е намерила горещ ланконски любовник — някой красив и страстен като Дейр.

— Дейр! — ахна Роуан. — Ще ти счупя мършавата, грозна, малка... — той спря, разбрал, че тя просто му връща шегата. — О, знам как да те накажа за това! — каза той с ядосан вид. В следващия миг се нахвърли върху нея и започна да я гъделичка.

Джура избухна в истеричен кикот, гърчейки се между краката му. Нейното извиващо се тяло го накара да забрави, че я „наказваше“ и след миг те жадно се целуваха, сякаш не бяха се виждали цяла година. Последва продължителна любовна игра, след която и двамата заспаха дълбоко.

Събуди ги усещане за глад.

— Не искам да си тръгвам оттук! — каза ѝ той, притискайки я към себе си. — Отвън бушува животът. Сигурно Брита вече е обявила война на Ириал и аз съм виновен за това, защото я изоставих.

Тонът му бе толкова мрачен, че тя го целуна по носа. После се послуша.

— Някой идва.

Мигом Роуан скочи от леглото, метна одеяло върху раменете си, за да прикрие голото си тяло и грабна своя меч.

— Стой тук! — заповяда на Джура. — Наистина!

Той излезе от палатката, за да посрещне приближаващия се конник. Като видя Роуан, конникът ускори ход.

Това бе Ксанте, който с любопитство огледа Роуан — гол, наметнат само с одеяло и с изваден меч.

— Добре че не съм враг! — засмя се Ксанте. — Твърде късно ме чу.

— Какво се е случило? — тревожно попита Роуан, без да обръща внимание на доброто настроение на Ксанте. — Има ли нужда от мен?

Ксанте се замисли преди да отговори.

— Няма нужда да напускаш палатката. Сестра ти праща храна и дрехи за Джура. — Ксанте повдигна вежди и се захили към Роуан. — Сестра ти е убедена, че облеклото на Джура не е оцеляло тази нощ. — Той гръмогласно се засмя на червенината, пропълзляла по лицето на Роуан.

Роуан прокле бледата си кожа и прямотата на ланконите докато поемаше кошницата с храна от Ксанте.

— Как е Брита? Не е ли разгневена, че не бях с нея снощи?

— Младият Гералт влезе в палатката ѝ снощи и още не е излязъл. Ние ланконите сме много издържливи на някои неща, шурей.

— Шурей? — учуди се Роуан.

Лицето на Ксанте се вкамени. Той се приготви да приеме неодобрението на Роуан.

— Снощи се ожених за сестра ти — каза той, почти оправдавайки се.

Роуан изведнаж се усмихна широко.

— Явно и нас, англичаните, ни бива за някои неща. Лора вече те праща да разнасяш като неин куриер храна и вести още в утрото след първата ви брачна нощ. Не успя ли да я задържиш в леглото тази сутрин?

Сега бе ред на Ксанте да се почувства глупашки, но бързо се съвзе и се усмихна.

— Тук имате храна за два дни и няма нужда да напускате палатката. Всички са... обзети от интерес един към друг. След девет месеца ще се родят много бебета. Пожелавам ви приятен ден и тръгвам да създавам собствените си деца! — той махна за поздрав с ръка, смушка коня си и се отдалечи.

Джура излезе от палатката, облечена в туниката на Роуан и с малък нож за хранене в ръка.

— Сега вече капитанът на гвардията е на твоя страна — каза тя замислено. — Чудя се дали Гералт знае за това?

Роуан постави два пръста върху устните ѝ.

— Нека не се караме известно време, а? Моля те, не говори за брат си днес! Нека да ядем, да се любим и да плуваме!

Джура се усмихна на тази перспектива.

— Наистина ли можем да си позволим да правим каквото си искаме днес? Без да се налага да обединяваме племена или други подобни държавни работи.

— Ще бъдем само любовници и ще правим само това, което правят любовниците. Искаш ли да ти свиря на лютня и да ти пея?

— По-скоро искам да ми покажеш какъв трик правиш, когато хвърляш нож. Когато аз хвърлям, не успявам да извия китката си като

теб. Ако мога да хвърля нож и да убия врага още отдалеч, точно, чисто и бързо, това ще ми бъде от голяма полза в боя. Бих могла...

Роуан пак сложи пръстите си върху устните ѝ.

— Един час ще хвърляме нож, после един час ще пеем, а останалото време ще се любим — категорично отрязва той.

Джура се замисли:

— Разпределението ми изглежда добро каза тя със сериозен вид и блеснали очи. — Ще ядем ли първо или ще се къпем?

— Ще ядем! — каза той и се протегна към нея.

Тя смеешком се изплъзна от прегръдката му и грабна кошницата с храната. Когато одеялото се изхлузи и падна от раменете му, тя видя, че Роуан има нужда от нещо повече от храна, но не обърна внимание на зова на страстта му, а седна на тревата и започна да яде. Докато се хранеше, тя често разтваряше бедра и се навеждаше силно напред, за да може той свободно да разглежда това, което туниката трябваше да прикрива.

И за двамата денят бе направо божествен! Първият ден, който прекарваха заедно без да се карат. Роуан без много ентусиазъм показва на Джура техниката за хвърляне на нож. Той бързо разбра, че Джура има естествена склонност да борави с оръжия и след като се бе упражнявала около час, тя хвърляше ножа не по-зле от него.

— Трябва да обучиш и моите рицари — каза той заядливо.

— Не и Нийл! — сопна се тя. — Не ми харесва този човек!

Роуан понечи да ѝ възрази, но си замълча. Сигурно Нийл не се харесваше и на други ланкони, не само на Джура.

Стори им се, че денят отлетя твърде бързо. Бяха женени от няколко седмици, а не знаеха почти нищо един за друг. Между тях се бе натрупал толкова гняв, че за установяването на доверие бе необходимо време. И двамата бяха възпитавани и обучавани като воители. Лора бе приучила Роуан на някои по-деликатни маниери по отношение на дамите и той си бе създал някаква представа за мястото на жената в живота на мъжа, но Джура нямаше понятие за това, което Роуан очаква от нея.

През целия ден всеки от тях се стараеше да достави удоволствие на другия, без да знае какво очаква от него брачният му партньор. Джура поиска да се състезават в стрелба с лък — на времето това бе накарало Дейр да поиска ръката ѝ. Но Роуан не одобри тази идея. Той

искаше да покаже на Джура как свири на лютня, да я научи на няколко английски песни. Джура си знаеше, че няма никакъв музикален слух и не желаше да разкрие този си недостатък пред Роуан. Нито един от двамата не искаше да прави нещо, в което другият бе по-добър.

Оставаше им да ядат, да се любят и да разговарят. Роуан с удивление научи историята на нейното детство. Първоначално той не можеше да възприеме съществуването на женска гвардия, но сега слушаше с разбиране обясненията на Джура за нейното военно обучение — Роуан си спомняше как тя бе защищавала тила му.

— Но кога танкувахте, кога играехте? Не яздехте ли, ей така, безцелно през поляните, за да се любувате на пролетните цветя?

— Ами ти кога си танкувал и играл? — отвърна тя. Отново се любиха през нощта и заспаха прегърнати.

Още не беше се развиделило, когато се събудиха от тропота на галопиращ кон. Роуан и Джура заедно се изтъркулиха от леглото, навлякоха туниките си и се спуснаха към входа на палатката. Роуан нареди на Джура да остане зад него, но тя не се подчини.

Застана редом с него, с меч в ръка, в очакване на конника.

Беше Гералт — мургавото му лице бе почерняло от ярост. През седлото на коня му бе метната Брита — с вързани ръце и крака и затъкната уста.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво си направил, глупако? — избухна Роуан преди още Гералт да е отворил уста.

Роуан хвана юздите и спря коня, после взе Брита в обятията си. Очите на вателската кралица пламтяха от ярост.

— Какво е извършила? — попита Джура брат си.

— Няма значение какво е извършила! — кресна Роуан. — Погубил си всички ни с детските си сръдни!

Гералт скочи от коня и се хвана за меч. Джура застана между съпруга си и брат си.

— Няма да се биете сега! — викна им тя. — Ще поговорим и ще решим какво да правим.

Роуан все още държеше Брита на ръце. Яростта и обидата, излъчващи се от лицето ѝ, разбиваха всичките му мечти за обединена Ланкония. И всичко това, заради детинския ум на неговия природен брат. Гералт искаше властта заради самата власт, а не защото имаше намерение да извърши нещо полезно с нея.

— Чух я как заговорничи да нападне ириалите! — каза Гералт, а гласът му бе изпълнен с омраза към Роуан. — Измъкна се от леглото, което споделяхме тази нощ — глупачката си мислеше, че съм заспал — той гневно изгледа Брита. — Стара жена като теб не може да ме изтощи и омае достатъчно, за да заспя — злобно излая Гералт в лицето на Брита. — Проследих я. Тя отиде при един от своите гвардейци и му заповяда да намери палатката ти и да убие теб и Джура. Убих гвардееца и когато тази усойница заспа, завързах я и я докарах тук.

Джура погледна към Роуан.

— Брат ми е спасил живота ти, моя също. Не биваше да се съмняваш в него.

Роуан беше поразен:

— Той предизвика война, защото не можа да задържи една жена в леглото си и ти искаш аз да му имам доверие!

— Ти!... — извика Гералт и пристъпи към Роуан с изваден меч.

Роуан понечи да остави Брита на земята, за да изтегли меча си, но Джура отново застана между тях.

— Трябва да предотвратим войната! — викна им тя. — Ако вателите открият, че кралицата им е изчезнала, ще изколят спящите ириали. Трябва да намерим изход от положението, и то веднага!

Роуан стоеше с Брита на ръце, без да обръща внимание на напъните и да се освободи и на звуците, които се изтръгваха от запушената ѝ уста. Роуан бе гневно втренчен в своя природен брат. Всичките му мечти и надежди рухнаха заради това момче, което просто не можеше да сдържа чувствата си. Без съмнение Гералт се бе ядосал, че Брита е напуснала леглото му и по този начин е пренебрегнала неговата мъжественост.

— Роуан! — извика го Джура, опитвайки се да привлече вниманието му, защото ѝ се стори, че съпругът ѝ е парализиран и неспособен да извърши каквото и да било, освен ядно да се взира в Гералт. — Трябва нещо да измислим!

Гневът душеше Роуан и той не можеше да мисли за каквото и да било. Той бавно се обърна и погледна Джура.

— На негова страна ли си?

— Тук няма различни страни. Гералт е искал да спаси живота ти и го е сторил. — Джура се обърна към своя брат. — Какво направи с тялото на гвардееца?

— Хвърлих го от Форанската скала.

— Намери го! — заповяда тя, но Гералт не се помръдна. — Върви намери тялото и го привържи към седлото на кон. Ще отведем кралицата обратно в селото и тя ще каже на хората си, че ще отиде заедно с нас при Яин.

— Ха! — измуча Брита през запушената си уста.

— Върви! — викна Джура към Гералт. — Трябва да действаме бързо, преди някой да е заподозрял каквото и да било!

Гералт се отдалечи към селото. Джура мина край Роуан и тръгна към палатката.

— Трябва да се облечем — подхвърли тя през рамо. — И да я развържем.

Роуан, с Брита на ръце, я последва.

— Дявол да те вземе, Джура, пак ли започваш да командваш?

Тя кръстосваше ремъците около ботушите си:

— Трябваше да ви оставя да се сбиете заради нея! — погледна тя към Роуан. — Хубаво ли ти е да я носиш?

Роуан хвърли овързаната Брита на леглото и сложи ръцете си върху раменете на Джура:

— Ще престанем ли някога да се караме, а? Защо винаги се съюзяваш с другите срещу мен?

— Казах ти, че не се съюзявам с никого. Станалото — станало. Сега трябва да намерим изход. Не бива да позволяваме на вателите да разберат, че кралицата им е наша пленница. — Джура развърза краката на Брита.

Роуан се замисли:

— Добре! Ще я отведа в селото и тя ще каже на хората си, че тръгва с нас към поселището на феарените. Ние ще се върнем с феарени, които ще се оженят за ватели и ириали.

Брита отново измуча в несъгласие. Джура се наведе към лицето на Брита и й каза с леден глас:

— Срещу теб ще бъдат насочени стрели и ако не кажеш това, което искаме да кажеш, и дори някакси се измъкнеш, аз ще те преследвам и някой ден, както си спиш в собствената спалня, ще се промъкна и ще ти отрежа носа. Повече никога няма да можеш да очароваш хубави, млади принцове. — Джура се усмихна студено на Брита и докосна носа ѝ с върха на показалеца си.

Роуан вдигна отчаяно ръце:

— Иди намери Дейр — каза на Джура. — Вателите ще повярват, че тя язди свободна сред нас, ако синът ѝ е до нея. Ще кажем, че Яин се е съгласил да ни приеме и след два часа трябва да тръгнем за земята на феарените. И да ни помага Бог!

Джура дотъкми облеклото си, излезе и тръгна към коня. Роуан я настигна и хвана рамото ѝ.

— Май не продължи много дълго — нашето сдобряване имам предвид.

— Брат ми, по всяка вероятност, спаси живота ти — каза тя. — Той забавляваше твоята зла и лъжлива кралица, за да не забележи тя, че ти я лъжеш и няма да се ожениш за нея. Гералт уби вателския гвардеец, изпратен за да те убие. Ако някой бе видял как убива гвардееца, Гералт щеше да е вече мъртъв. Ние сигурно също щяхме да

сме мъртви, а войната щеше да е започнала. Той рискува толкова много заради теб, а ти го нахока.

— Ти приемаш убийството като единствено решение. Вие, ланконите; прекарвате живота си подготвяйки се да убивате. Чудя се дали можете да живеете в мир? Вие толкова заговорничите един срещу друг, че...

— Ако толкова ни презираш, защо не се върнеш в своята мирна и подредена Англия? — рязко му възрази тя. — Няма нужда да ни казваш непрекъснато колко сме грешни и как всичко, което направим, е в разрез с високите ти, рицарски очаквания. Ние сме оцелели векове без теб и ще продължим да оцеляваме.

— Това е всичко, което правите — оцелявате — ядосано каза той. — Всяко ланконско племе живее в собствения си затвор. Нямайте пътища, нито търговци, които да разменят стоки между племената и даже с други страни. Нямайте нищо освен оръжие и войска. И непрекъснато ми се противопоставяте — на мене — вашия крал! Тъкмо постигнахме два дни мир и ето я на — вателската кралица вързана и със запушена уста.

— Гералт трябваше да остави гвардеецът да те убие! — каза тя с очи, потъмнели от гняв. Този мъж бе англичанин — той мислеше като англичанин, говореше като англичанин и действаше като англичанин.

Роуан отстъпи крачка назад.

— Какво искаш да кажеш?! — прошепна той.

— Чуй ме, англичанино: аз винаги ще предпочета да жертвам живота си, но да помогна на своята страна. И сега съм готова да умра за земята си. Моят брат, който ти обиди, ще направи същото. Ти зае трона, който трябваше да е негов, но той уби, за да спаси живота ти, защото и той иска да настъпи мир между племената. Ние виждаме подалеч, отколкото можеш да си представиш — знаем колко е невъзможен мирът между ланконияните, но рискуваме живота си, помагайки ти да го постигнеш, а ти ни презираш за това.

— Презирам избухливостта ви! — сопна се в отговор Роуан. — Вие мислите с бойна брадва в ръце. Гералт се разгневи, защото вателската кралица заплаши живота на един ириал. Гералт мисли само за доброто на ириалите, а не за доброто на цяла Ланкония. Той може да бъде добър крал на едно племе, но никога няма да види себе си и своето племе като част от цялата страна. Вместо да убива гвардееца и

да отвлича кралицата, трябваше да дойде при мен и да ме предупреди. Като отвлече кралицата, Гералт ни изправи на ръба на войната. — Роуан се наведе към Джура. — А може би брат ти просто не желае мир между вателите и Ириал? Ириалите ще ме убият, ако вателите, които аз доведох, ги нападнат. Тогава Гералт ще стане крал.

Тя замахна да го удари, но той хвана ръката ѝ:

— Върви! — каза той. — Доведи Дейр и Силеан. Ще тръгнем за Феарен колкото се може по-скоро.

Роуан я гледаше докато се отдалечи, после влезе в палатката. Брита лежеше на леглото и го наблюдаваше как отива до масичката с храната. Той изпи няколко големи глътки вино, за да овладее вълнението си. Глупостта на Гералт не му даваше мира. Роуан наистина искаше да убеди Брита за пътуването до Феарен. Той чакаше своя пратеник да се върне с вестта, че Яин е готов да приеме новия крал на Ириал.

Сега Гералт бе принудил Роуан да ускори плановете си и обстоятелствата се бяха стекли така, че Роуан трябваше да убеждава една обидена и разярена кралица. На всичко отгоре, заради бъркотиите на Гералт, жена му отново го бе намразила и това бе най-тъжното за Роуан. Той не бе успял нищо да ѝ докаже, не бе успял да я накара да прозре начина му на мислене. Джура все още бе убедена, че това, което прави нейният егоистичен брат, е добро за Ланкония, а съпругът ѝ е просто чужденец, който нищо не разбира.

Роуан остави празната винена чаша и изруга. Ще трябва да вземе Гералт със себе си във Феарен. Джура можеше и да вярва, че брат ѝ мисли за доброто на Ланкония, но Роуан не му вярваше. Имаше нещо повече от гняв в очите на Гералт тази сутрин. Някаква отблъскваща алчност светеше в тях. Роуан инстинктивно усети, че Гералт иска мирът между ватели и ириали да бъде нарушен. Той се чудеше дали в стремежа си да го свали Гералт не се е опитал да привлече Брита като съюзник, а тя му е отказала. Брита никога не би се свързала с един принц-дете. Тя би се съюзила само с крал — равен по власт на нея самата. Ако подозренията му спрямо Гералт са основателни, това означава, че не може да си позволи да замине и да остави Гералт сред смесилите се ватели и ириали. Роуан се надяваше да прекара в това село поне един месец и да заздравя мирния съюз между хората от

двете племена, да укрепи собствения си брак, а сега трябваше да замине и да остави хората да се оправят сами както могат.

— Дявол да го вземе! — изруга Роуан. Не стига че Гералт бе съсипал всичко, а сега се налагаше това невъздържано момче да му досажда и по пътя за Феарен. През цялото време на пътуването Роуан трябваше да се пази от удар в гърба, ако вярно бе преценил намеренията на Гералт.

При мисълта за удар в гърба, лицето на Роуан се изкриви. Джура никога не би защитила гърба на съпруга си от стрелите на собствения си брат...

Той се обърна към Брита:

— Време е да тръгваме. Извади парцала от устата ѝ. Брита изригна в лицето му:

— Гвардейците ми ще те убият за това, което ми стори! Няма да дойда с теб и моите хора никога няма да повярват на сина ми, израснал в Ириал. Той бе достатъчно глупав и се остави да бъде пленен от Тал! Не искам да имам нищо общо със страхливци като него!

— Доколкото знам, Дейр е бил съвсем дете, когато е бил пленен. Нападнал го е самият Тал.

— Дете или не — загубил е битката — каза тя. — Не се е държал като син на баща си. Съпругът ми бе царствен мъж. Вател! Не някакъв си ириал, като непохватното момче, което изпрати в леглото ми.

Роуан развързваше ръцете ѝ: — Независимо какво мислиш за нас, ще трябва да ни помогнеш.

— Мислиш, че съм се уплашила от заканите на онази нищожна проститутка, за която си се оженил?

Роуан сграбчи яката на дрехата ѝ:

— В сравнение с нея — ти си нищожество! — процеди през зъби той. — Щом нейните закани не те плашат — чуй мен: ако не излъжеш убедително хората си и не ги накараш да повярват, че ти самата искаш да дойдеш с нас при Яин, аз ще ти отрежа нещо повече от носа. Ще ти отрежа главата!

Тя го гледаше ядно и не спря да го заплашва, докато той развързваше ръцете ѝ. Вече освободена, внезапно се успокои и запита:

— Какво общо имам аз с Яин?

— Искам да се омъжиш за него — отговори Роуан и я дръпна от леглото, за да я изправи.

Брита се разсмя:

— Ти си по-глупав, отколкото предполагах. Да се омъжа за онзи разбойник? Тогава ще стана владетелка и на феарените, и на вателите — ще те унищожа!

Роуан я изблъска извън палатката към оседлания си кон:

— Може би Яин си мисли, че той ще владее вателите.

— Ще го убия, ако се опита да посегне на моите владения — убедено заяви тя.

Роуан я вдигна и я сложи на седлото:

— Докато вие с Яин се борите за върховенство във властта, аз ще съм печелившият. Чувам, че Яин има хубава дъщеря, която може да се омъжи за Дейр.

— Копеле!

Той се намести на седлото зад нея и пое юздите:

— „Копеле“ не е подходящо определение за мен — произходът ми е добре документиран. По-добре ми викай „глупак“. Сигурно съм такъв!

Той смушка коня си, надявайки се, че Брита не чува тревожното биене на сърцето му. Ако тази жена направеше една погрешна стъпка, той трябваше да я убие. Тогава всичките му надежди за мир бяха изгубени.

Джура го посрещна заедно с Дейр и Силеан.

— Готови сме — студено каза тя.

— Къде е Гералт? — попита Роуан.

Джура посочи към склона, издигащ се зад гърбовете им. Там имаше двама конници. Единият бе Гералт. Редом с него стоеше вателски гвардеец — мъртъв гвардеец, който от далеч изглеждаше като жив.

Съобщението на Брита, че тя тръгва с Роуан към земята на феарените бе посрещнато от вателските гвардейци с недоверие и протести. Точно тези протести спасиха Роуан. Брита се ядоса, че нейните гвардейци я смятат неспособна да се грижи сама за себе си и своята безопасност.

— Аз те научих да се биеш — каза тя на двайсетгодишен гвардеец. — Не смей да ми казваш, че не знаеш как да си служиш с оръжието!

— Ти си наша кралица и ние сме загрижени за теб! — отвърна младият мъж. — Твърде дълъг е пътят до поселището на Яин.

— Искаш да кажеш, че съм твърде стара за такова дълго пътуване? — изсъска Брита в полушепот. — Аз — твърде стара.

— Прости ми, кралице! Аз не исках да кажа...

Брита се обърна към Роуан:

— Тръгваме веднага. Ще се срещна с този Яин и тогава всички ще разберат кой е стар и кой не е! — тя се обърна и ядно напусна сборището, оставяйки своите гвардейци зяпнали в недоумение.

Яздеха един след друг по тясна камениста планинска пътека. Джура бе трета в колоната. Роуан бе пръв, Брита — след него. Гералт яздеше след Джура. След него идваше Силеан. Дейр завършваше колоната. Джура пазеше гърба на Роуан. Внимаваше да не би Брита да направи застрашително движение. Бяха изминали само няколко часа откакто Гералт бе довел овързаната вателска кралица в палатката.

Джура се усмихна на спомена за палатката и за двете нощи, които бяха прекарвали там. Бързо изтри усмивката от лицето си — не биваше да позволи споменът за насладата да помрачава ясения ум, с който трябваше да взема решения, отнасящи се до безопасността на страната ѝ. Гералт бе действал прибързано и необмислено, отвличайки Брита, но Джура не виждаше какво друго би могъл да направи освен, както бе казал Роуан, първо да го предупреди. Джура разтърси глава, за да проясни мислите си. Не знаеше кому да вярва. Все пак Гералт бе ланкон, а Роуан — не.

Яздеха с часове, искаха да се отдалечат колкото се може повече от селото, където се бяха събрали ватели и ириали. Не разговаряха, защото яздеха един след друг по тясната пътека. Трябваше да пътуват два дни през земите на вателите преди да стигнат феаренска територия. Движеха се по заобиколим пътеки, за да не бъдат забелязани, защото всички, освен Брита, бяха облечени в ириалски дрехи. Людете от южните краища на Вател сигурно още не бяха разбрали за сключения мир с ириалите и Роуан не искаше да рискува да бъдат нападнати като нарушители на границата.

Спряха чак на свечеряване. Само Брита изглеждаше изморена. През последните години бе живяла безгрижно, в удобства и това сега проличаваше.

Брита тръгна някъде сама в тъмнината, но Роуан веднага скочи и хвана рамото ѝ:

— Няма да изчезваш от погледа ми!

— Аз съм кралица и... — внезапно гневният израз на лицето ѝ се смени с прелъстителен.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Той пусна рамото ѝ, обърна се към Джура:

— Джура, върви с нея. Не ѝ позволявай да избяга! Джура остави неразседлания си кон и потъна заедно с Брита в тъмнината.

— Той няма да ме даде на Яин! — изсъска ѝ Брита в мрака, когато се скриха от погледите на останалите. — Той винаги ще предпочете да има кралица до себе си, докато ти си...

— Млада, здрава и способна да му роди деца — уморено я прекъсна Джура. — Опитай се да прелъстиш някой друг. Ако моят съпруг те бе пожелал, щеше да те вземе. Не виждаш ли, че той иска преди всичко мир за Ланкония.

Брита не отговори веднага, преценявайки опонентката си:

— Да властва над цяла Ланкония?... Даже аз не съм мечтала за това. Как смята да убие всички нас, които царуваме над племената?

— Той не смята да убива никого доколкото знам. У този мъж има някакво неестествено отвращение от смъртта. Той не убива дори зерните!

Тази новина толкова впечатли Брита, че от интонацията ѝ изчезна истеричната заядливост:

— Той мисли, че може да ни обедини — мен и Яин — без да се пролива кръв?

За миг Джура усети близост с Брита:

— Той е англичанин, дебелоглав англичанин. Главата му е сякаш от гранит. Освен това вярва, че Господ говори с него. Самата аз изобщо не го разбирам, но Тал го направи крал и Роуан ще властвува докато... докато...

— Докато някой го убие. Той не е за тоя свят — довърши Брита. — Добре че не се омъжих за него.

Джура отново я усети като врат:

— Той съвсем не е искал да се жени за теб. А сега, да се връщаме. Тази нощ ще си под наблюдение и ако моят мъж не обича да убива, а моят брат е склонен само да връзва жените, то аз съм

нетърпелива да опитам една техника за хвърляне на нож, която наскоро усвоих. Ще те убия, ако се опиташ да избягаш!

Брита не отговори и двете се върнаха в стана. Брита седна малко настрана от другите, запали огън и започна да си приготвя лека вечеря. Тя наблюдаваше Роуан, който се наричаше крал на Ланония, а беше само крал на Ириал. Той непрекъснато зяпаше Джура и Брита окончателно се увери, че е глупак. Бе се влюбил в момичето и по този начин бе станал уязвим. Не бива да обичаш, ако искаш да си на власт! Брита бе научила това твърде добре. Урокът ѝ бе даден от бащата на Дейр. Тя се бе влюбила в един младеж. Обичаше го с цялото си сърце.

Бащата на Дейр заповяда да убият младежа. Това, което вбеси Брита най-много, бе че мъжът ѝ не ревнуваше. Той просто ѝ даде урок. Когато някой обича, силите му отслабват. Брита бе усвоила добре урока. Тя никога вече не се влюби. Никого не обикна — даже съпруга си и сина си, който ѝ бе отнет.

Сега, докато наблюдаваше как Роуан не сваля поглед от Джура, Брита разбра къде е неговата слабост. Този мъж никога нямаше да постигне целта си, защото имаше слабо място.

Тя огледа другите от групата. Изключи от сметките си Силеан. Тя бе „добра“ жена — открита, мила, обичлива — седна дума — безполезна. Джура бе източник на конфликти. Тя все още не бе осъзнала, че обича Роуан и по тази причина умът ѝ бе бистър. И не се притесняваше да убива. Бе обучавана да убива. Брита знаеше, че трябва да се пази от Джура.

Брита дълго разглежда сина си Дейр. Бе хубав млад мъж и в него личаха някои от чертите на баща му, но Брита не виждаше в сина си характера на някогашния си съпруг. У Дейр нямаше и следа от амбициите на майка му. Брита не се надяваше, че Дейр ще бъде на нейна страна в битката с английския узурпатор. Не — Дейр бе колкото вател, толкова и ириал.

Накрая погледът ѝ спря върху Гералт и там тя откри каквото търсеше. Той бе пълен с омраза. Брита трябваше да потисне усмивката си, когато се сети за наивността на момчето — защото Гералт бе момче. Бе дошъл при Брита в нощта на брачната церемония. Имаше вид на кученце, умоляващо да бъде харесано. Беше се перчил и хвалил, но не можеше да прикрие страха си да не бъде отхвърлен. Отначало Брита бе вбесена, че Роуан ѝ праща това момче, сякаш тя бе разгонена

кобила, за която всеки жребец бе добре дошъл. После огледа Гералт, забеляза страстта в очите му и реши, че може да го ползва като източник на информация. Тя му позволи да се заблуждава, че я е съблазнил. Той бе неопитен, но енергичен любовник и Брита установи, че Гералт има нужда не от жена, а от майка. Той започна да ѝ разкрива душата си, когато тя го гушна и приласка. Гералт ѝ разказа как бе намразил Роуан, защото Тал винаги му го бе давал за пример.

— А никога не беше го виждал! — крещеше Гералт. — Той ме сравняваше с момче, което не беше виждал! Този Роуан му изглеждаше по-добър от мен заради изнежената си английска майка. Истината е, че аз съм пълноправният крал на Ланкония и щях да бъда избран, ако не... — Гералт млъкна и погледна встрани.

— Пийни още вино — каза му Брита. — Защо бе избран англичанинът вместо теб?

Брита с нещо подобно на благоговение изслуша историята как Роуан отворил портата на Света Елена.

Гералт ѝ бе говорил през по-голямата част от нощта, докато най-после заспа. Брита бе слушала с половин ухо брътвежа му, защото други мисли се рояха в главата ѝ. Ако Роуан загинеше, това момче щеше да стане крал на ириалите. Щеше да е лесно да се омъжи за него — да стане негова кралица. Щеше да бъде кралица на ватели те и ириалите, щеше да разбие зерните и феарените и да завладее земите им. Постепенно щеше да изтика от владенията им другите две племена — поалените и ултените — и щеше да стане кралица на цяла Ланкония!

Но момчето се бе събудило, бе я проследило и бе убило един от най-добрите ѝ гвардейци. Бе съсипало планове! Гералт бе трогателен в гнева си докато я връзваше. Ако ѝ бе позволил да говори, тя щеше да го убеди да застане на нейна страна, но той просто реагираше като малко момче, разсърдено на майка си. Само дето момчето бе голямо и силно като истински мъж.

Гералт сгреша, когато я предаде на Роуан. По дяволите Роуан! Може да е твърдоглав и да си мисли, че говори с Господа, но е наистина умен. Брита бе обмислила начин да съобщи на гвардейците си, че е отвлечена, но собствената ѝ суетност ѝ изигра лоша шега. Когато се върнеше, щеше да покаже на онзи млад гвардеец какво значи да си стар. Тя се усмихна, предвкушайки разправата.

Сега трябваше да привлече отново принц Гералт на своя страна. Ако успееше да му каже необходимите думи, може би те двамата щяха да управляват Ланкония заедно. Вероятно старият Яин щеше да ги подкрепи?

Или щеше да се наложи тя да се омъжи за Яин, да обсеби властта му, да напълни земите му с ватели и накрая — да ликвидира стареца.

Първо ѝ трябваше помощ да ликвидира Роуан и тази проклета Джура. Помощта трябваше да дойде от Гералт.

Джура се събуди преди зазоряване. Кимна на Силеан, която бдеше на пост, и внимателно заслиза надолу по стръмния склон към потока. Искаше да измие тялото си от прахта на пътуването преди започването на новия ден. В дрезгавината на утрото Джура се съблече и изкъпа във вира. Тъкмо бе облякла туниката си, когато чу шум зад себе си. Инстинктивно хвана ножа.

— Не го хвърляй, моля те — чу се гласът на Роуан от сумрака и тя усети нежността в гласа му.

Топлина плъзна по кожата ѝ. Тя пусна ножа си и се обърна към Роуан, който ставаше от един камък до брега. Очевидно бе стоял там от доста време и бе я гледал как се къпе. Странно защо, мисълта за това я възбуди.

Роуан пристъпи към нея бавно и величествено като лъв — с масивното си тяло и тъмнорусата си коса. Тя бе слушала за лъвовете, тези екзотични животни, от един пътешественик, който бе бродил на юг. Докато Роуан се приближаваше към нея, мускулите на мощните му рамена играеха. Очите му бяха потъмнели, но отразяваха отблясъците на първата дневна светлина. Джура чуваше дъха си, мускулите ѝ се отпускаха.

Когато той се приближи на една ръка разстояние от нея, Джура разтвори обятия и Роуан я прегърна. Ръцете му се спуснаха към голия ѝ ханш, обхванаха го и я повдигнаха. Краката ѝ се обвиха около кръста му. Тя се притисна към него и той я понесе, докато гърбът ѝ не опря ствола на едно дърво. Той я повдигна малко по-високо и влезе в нея.

Заради позата, в която се намираше, тя нямаше особена свобода на движенията. Движеше я той, подмяташе я като кукла. Ръцете му я повдигаха нагоре и я спускаха надолу. Гърбът ѝ се триеше в кората на дървото. Главата ѝ се мятеше наляво и надясно. Ръцете ѝ бяха сграбчили раменете му, пръстите вкопчени в плътта му. Любеха се

яростно. Той мощно проникваше в нея. Тя му отвърщаше с жар и страст — силните ѝ бедра, обвили кръста му, пулсираха с цялата гъвкавост на тренираните си мускули.

Когато и двамата едновременно свършиха, тялото му се сгърчи около нейното и го притисна към ствола на дървото. Тя не усети болката, а още по-силно се вкопчи в него.

След няколко мига той вдигна главата си, прислонена на рамото ѝ, погледна я и нежно целуна устните ѝ.

— Добро утро! — прошепна той. Тя му се усмихна:

— Добро утро! Той продължаваше да я подpira на дървото, ръцете му галеха голите ѝ бедра.

— Гледаше ме как се къпя ли? — попита го тя. — Не те усетих. Ако беше...

Той я прекъсна с целувка.

— Не бях. Казах на Силеан да не пуска никой извън стана, освен ако не идва тук, където мога да го наблюдавам.

— Аз можех да се защита без... — започна тя, но той отново я целуна.

— Да се изкъпем ли пак? Искаш ли да се изкъпем заедно?

Джура усети, че се изчервява. Странно бе, че е толкова интимна с този чужденец. Когато той я отлепи от дървото, тя отпусна краката си от кръста му, но той не я пусна, а продължи още някое време да гали тялото ѝ под туниката. После Роуан отметна глава назад и се усмихна. Усмивката му сякаш бе по-интимна от лудото им любене преди малко.

— Дългът ни зове — тъжно каза той. — Другите скоро ще се събудят — той внимателно я пусна на земята и леко я тласна към потока.

Тя съблече туниката си и влезе във водата. Замря от удоволствие, когато чу любовния стон на Роуан зад гърба си. Той влезе във водата и се гмурна, за да намокри главата си.

Слънцето се показва на хоризонта и първите му лъчи позлатиха косата на Роуан.

— Ти... — плахо започна Джура. — Ти изглежда знаеш много начини... за съединяване на мъжа и жената. Сигурно си имал много учители.

Роуан се ухили блажено насреща ѝ, щастлив, че тя говори за нещо различно от война и политика.

— Имал съм няколко — неопределено отговори той.

— Един принц, дори принц от такава загубена страна като Ланкония, е обект на интерес в Англия.

— Аха, жените те пожелават, защото си принц.

— Пожелавах! — поправи я той. — Сега съм крал. А жените ме пожелават заради мен самия.

— Разбирам. Възхищават се на бойните ти умения. И при нас е така. Дейр е чудесен боец.

— Не! — каза той с обида в гласа. — Жените ме харесват защото... — той се поколеба.

— Защо? — настоя тя.

— Защото съм хубав — бързо отвърна той. — Джура, някои жени изпитват удоволствие да ме гледат.

— Ти си висок като ланкон, но с бледнината на кожата ти трудно се свиква. Може би всички англичани са така безцветни.

— Не съм безцветен! — сопна се той и поклати глава.

— Джура, ти винаги ли ще ме караш да се чувствам непълноценен? Ти постоянно намираш, че другите мъже са по-хубави, сражават се по-добре и са по-умни от мен. Няма ли някога да ме последваш без да ми задаваш въпроси, просто защото ми вярваш?

— Едва ли — отвърна тя след като се замисли за миг. — Човек винаги трябва да мисли самостоятелно. Ние, ириалите, сме приучени да мислим самостоятелно. Ти ще ме последваш ли без да се замислиш? До сега не си го правил.

— Разбира се, че няма да те последвам без да мисля, но ти си жена! — ядосано възрази той.

— Като съм жена да не би да имам по-малко ум от теб? — сопна се тя. — Аз ще те следвам, когато съм уверена, че си прав. Няма да вървя подире ти само защото слънцето се отразява красиво в косата ти.

Роуан сякаш се канеше да ѝ отговори остро, но изведнаж изражението му се промени и той се усмихна.

— И все пак, намираш ли ме за красив? — подкупващо попита той.

— Това, че си хубав, няма значение — отвърна тя.

— Нима? Защо тогава ми позволи да те галя още в мига, когато се срещнахме? Не мисля, че дотогава бе позволявала на друг мъж да те докосва така. Даже на твоя скъпоценен Дейр. Виждам го как те гледа

— той явно те е избрал, защото владееш оръжието по-добре от всяка друга жена.

— Затова те спечелих — каза тя и тръгна към брега. Той я настигна, хвана ръката ѝ. Застанаха голи един срещу друг на брега.

— Боиш се да си разрешиш да ме обичаш, нали Джура? — нежно попита той.

Тя се опита да се освободи.

— Всичко това е нелепо. По-добре да се връщаме в стана. Другите вече са станали. Трябва да тръгваме.

Той продължаваше да държи ръката ѝ.

— Защо се боиш да ме обичаш? Страхуваш се, че ще изгубиш себе си, ако ми отдадеш любовта си?

Тя го погледна право в очите.

— Колко романтични са мислите ти, англичанино? Това част от твоето рицарско обучение ли е? В едно си прав: не искам да те обичам, но то е само защото няма да живееш дълго. Ти се заплиташ в бъркотии, които твоят английски ум не разбира. Досега те спасяваше твоята наивност или може би Господ, но това няма да продължи дълго. Ако Яин не те убие, сигурно някой друг ще го стори, и то твърде скоро.

Роуан гледаше така, сякаш тя му бе ударила плесница, но скоро се овладя и се усмихна.

— Надали ще свикна с прямата ти реч — той пусна ръката ѝ, за да може тя да се облече. — За твоя изненада, Джура, аз ще живея. Не само ще живея, но ще постигна това, което съм започнал. Преди да умра ще съм обединил племената на Ланкония.

Тя тъкмо бе нахлузила туниката през главата си, когато той я прегърна.

— Може да се отричаш от чувствата си към мен, но това са празни заклинания — каза той. — Тялото ти винаги ми е откликвало като на желан партньор. Жалко, че умът ти не е мъдър като твоето тяло — той започна да я целува, ръцете му галеха гърба ѝ. — Щеше да се омъжиш за твоя Дейр, който цениш толкова много, но аз се съмнявам, че неговите целувки са те карали да се чувствуваш така влудена, както от моите целувки. И умът ти ще ми се отдаде, Джура! Просто е въпрос на време.

Тя извърна глава, за да избяга от целувките му, но не бе достатъчно силна да се изтръгне от прегръдките му.

— Не трябваше да ставаш крал! — прошепна тя. — Ти си само наполовина ланкон. Не те разбирам. Никой от нас не те разбира. Ти трябва да се върнеш в своята страна преди да си събудил духовете на войната.

— И да те взема със себе си в Англия? — попита той. — Там, където ценят жената заради уменията ѝ в домакинството, а не заради способността ѝ да пребори останалите жени?

Джура силно се отблъсна от него:

— Аз ще остана тук! Аз съм ланкон! — докато го казваше, почувствува внезапна болка. Никога да не го види, да не види усмивката му, изразът му, който ѝ казваше, че е направила нещо, което той не разбира. Никога вече да не усети ръцете му, обгръщащи тялото ѝ!

Тя го погледна. Беше само с ленената рицарска препаска около бедрата. Гледката на масивното му, мускулесто тяло, покрито с рижи косъмчета, събуди у нея желанието да го докосне. Тя силно се отърси от това усещане. Трябваше да се овладее. Умът да управлява тялото ѝ. Тя бе гвардеец, а не някаква глупава крава, която се влюбва в първия плещест самец, който се мерне пред очите ѝ. Не можеше да си позволи сляпо да следва този мъж. Ставаше дума не само за нея, а за страната ѝ. Това, което тя, Силеан, Дейр и Гералт щяха да извършат по време на това пътуване, можеше да се окаже съдбовно за цяла Ланкония. Ако действаха глупаво или прибързано, можеха да докарат смърт за много хора.

Каквото и да става с нея, тя трябваше да запази разсъдък си ясен. Може и да обича Роуан, но не със сляпата любов, за която говори той. Тя не бе в състояние просто да го следва, защото той я бе повикал. Тя трябва да наблюдава, да изчаква и да разбере какви са плановите му. Не бива да позволява това, което двамата вършеха на тъмно, да оказва влияние върху мислите ѝ през деня.

Джура се бе преборила с желанието си да го докосне.

— Трябва да се връщаме — безизразно каза тя и се извърна, за да се дооблече.

Преди да се върнат при другите, той я целуна още веднъж, но тя успя да сдържи чувствата си, не му отвърна и запази ума си хладен.

— По-лесно ще завладее Ланкония отколкото теб — каза той с въздишка. — Да вървим. Опасно е да оставям дълго време брат ти и

Брита без наблюдение. Тя ще го убеди да ме заколи докато спя.

— Несправедлив си към него! — остро отвърна тя и тръгна нагоре по склона. — Той от дете е обучаван, както и аз самата, в принципите на ланконската политика.

— В очите му съзирам омраза. Ще защитиш ли гърба ми от ножа на брат си? Кого ще избереш, ако се наложи да избираш между двама ни?

Въпросът накара Джура да спре. Тя нямаше отговор. Роуан продължи да се изкачва и след малко тя го последва. Нямаше да се наложи да прави този избор, защото Роуан и всички от групата им щяха да бъдат убити преди да стигнат столицата на Феарен. При мисълта, че ще загуби Роуан, Джура пак усети болка в гърдите си, но успя да я сподави. Трябваше да се закали като стомана, преди Роуан да си отиде завинаги.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Вниманието им се изостряше, защото с всяка стъпка се приближаваха към територията на Феарен. Пътеката ставаше все по-стръмна и на места толкова тясна, че конете се бояха да продължат. Движеха се на изток, към изгряващото слънце. Зад планинските склонове на север, откъм лявата им страна, се криеха селищата на поалените и ултените.

Никой не говореше. Всеки се заслушваше за някакви други шумове освен тези, които те самите предизвикваха. Джура на два пъти забеляза как Брита поглежда жадно към Гералт. Тя се отврати от страстните апетити на кралицата. Един ден Брита пожелаваше Роуан, на следващия — Гералт.

Сигурно повлияна от подозренията на Роуан, Джура наблюдаваше внимателно и брат си. Той седеше изправен на коня, без да се обръща, но нещо в държанието му подсказваше, че безпогрешно усеща погледите на Брита. Джура вдигна очи към Роуан. Той я гледаше безизразно и все пак я смути — тя извърна глава. Този мъж бе коварен. Знаеше, че думите му са накарали Джура да наблюдава брат си, а сега се опитваше да ѝ внуши да го подозира.

Разположиха стана си за нощувка край завоя на реката, която бе граница на Феарен. Не разпалиха огън, ядоха суха храна, разстлаха постелките си върху каменистата земя и легнаха да спят. Гералт остана на стража.

Джура се събуди почти веднага, след като бе заспала. Ромонът на реката скриваше по-тихите шумове, но тя усети, че нещо не е наред. Повдигна се на лакът и се огледа. Брита и Силеан видимо спяха и Джура погледна към дълбоките сенки край скалите, където трябваше да е на пост Гералт. Роуан бе разстлал постелките си настрани от другите и не се виждаше никакъв. Джура погледна към Дейр и разбра, че е буден.

Дейр лежеше на мястото си, но ѝ посочи първо с ръка към дърветата, под които трябваше да е легнал Роуан, после ръката му се

насочи към тясната пътека, която водеше към земята на феарените. Тя почувства как пулсът ѝ се ускорява. Неизвестно защо, англичанинът бе навлязъл сам в неприятелска територия.

Джура отметна завивките, нареди с жестове на Дейр да остане при Брита и Силеан, после пропълзя към конете. Тя знаеше, че Роуан ще язди право към града на Яин. Качи се на коня си без да го оседлава, потегли бавно и безшумно. Колкото повече се отдалечаваше от стана, толкова повече ускоряваше ход.

Не бе изминала голямо разстояние, когато Роуан изскочи от гората, кипящ от гняв.

— Върви по дяволите, Джура! — кресна ѝ той. — По-лоша си от властна майка! Връщай се при другите! Веднага!

— И да те оставя без подкрепа!? — отвърна тя, а конят ѝ танцуваше около неговия. — Ти си сам на вражеска територия! Хората на Яин ще те убият без да те питат дали си крал и каква благородна мисия си тръгнал да изпълняваш!

Той опитваше да овладее гнева си:

— Търся вестителя, когото изпратих. Той трябваше да пътува по този обиколен път — пътя, който ириалите ползват, когато крадат коне от феарените. Вестителят трябваше вече да ни е пресрещнал.

— Феарените няма да оставят вестителя ти жив, дори ако успее да стигне до техния крал.

— Аз съм крал!... По дяволите, Джура, нямам време да се карам с теб. Знам, че няма да се върнеш, тъй че тръгвай с мен! И пази гърба ми — подхвърли той през рамо.

Тя се усмихна в тъмнината и потегли след него.

Яздиха около час по скалистата пътека. Само луната им светеше. Роуан вдигна ръка и спряха. Слязоха от конете колкото се може безшумно, внимателно ги поведоха надолу по стръмния склон и ги вързаха за едно дърво.

— Видях светлината на огън — прошепна Роуан. — Дръж се близо до мен и не предприемай глупости.

— Ти беше този, който навлезе във вражеска територия — напомни му тя. Даже в тъмнината забеляза тревожния израз на лицето му.

Докато го следваше по склона, си мислеше, че той се движи доста безшумно за човек с такова масивно телосложение. А и зрението

му бе остро — бе забелязал огъня твърде отдалеч.

Скрити между дърветата, двамата с Роуан наблюдаваха известно време обстановката преди да предприемат нещо. Трима мъже клечаха около огъня и дъвчеха остатъците от заек. Изглеждаха уморени, дрехите им бяха съдрани, кърпени и докърпвани. Личеше, че са ги носили с години.

Джура определи, че са феарени. Бяха дребни мъже, около педя по-ниски от ириалите, но тези, които бяха се сражавали с феарени, знаеха колко са гъвкави и страховити в битка. Феарените бяха смугли, веждите им — гъсти и склучени, краката им бяха характерно извити. Казваха, че феарените качват децата си още от тригодишни на коня, че феарените обичат конете повече от себе си и ако пеши ириал срещне феарен на кон, единственото, на което може да се надява ириалът, е бърза и; безболезнена смърт.

Джура се обърна натам, където се криеше Роуан. Той се бе вторачил в нея, после кимна с глава към далечните дървета от другата страна на огъня. Там тя едва различи очертанията на още един човек. Напрягна 1 зор и забеляза, че човекът е вързан за дърво. Погледна въпросително към Роуан и той кимна утвърдително. Значи това бе неговият пратеник, вързан като коледна пуйка. Джура не можеше да различи дали човекът е жив или мъртъв.

Въпреки че Роуан беше англичанин, Джура бе започнала да го разбира. Без да каже дума той я изпрати към другата страна на феаренския стан. Самият той се прокрадна между дърветата към завързания човек.

На Джура се стори, че Роуан много се бави и едва не подскочи, когато той изникна от сенките зад нея.

— Хванали са Кеон — прошепна Роуан.

Джура не виждаше лицето му, но усещаше терзанията, които сигурно изпитваше. Кеон бе син на Брокаин, принц на зерните, момчето, чиято безопасност Роуан бе гарантирал с живота си. Джура си мислеше, че бе глупаво да се изпраща това безценно момче като вестител при феарените, но не сподели тази си мисъл с Роуан. Вече свикваше да си държи езика зад зъбите.

Роуан й даде знак, че иска да се разправи с тримата феарени и да освободи момчето зерна. За момент Джура реши, че той има

намерение сам да се справи с феарените и му хвърли поглед, пълен с неодобрение.

Той поклати отрицателно глава и тихо ѝ прошепна:

— Никакви убийства.

После изчезна между дърветата.

Тя стоеше неподвижна и чакаше сигнал за действие. Сърцето ѝ биеше силно, като пред всяко състезание — само дето този път имаше и нещо друго. Тревожеше се за Роуан. Тя се помоли първо на християнския бог, после, ей така, за по-сигурно, на ланконския бог на войната Наос да закриля англичанина.

Роуан не нападна изневиделица, а пристъпи в светлината на огъня с меч в лявата ръка и каза:

— Аз съм кралят на Ланкония. Сложете оръжията си.

Тримата изморени феарени скочиха и се нахвърлиха върху него. Джура излезе между дърветата зад тях и удари с тъпата част на бойната си брадва един от феарените по главата. Мъжът се сгърчи в краката ѝ. Преди да успее да се обърне друг феарен я сграбчи около кръста. Беше силен, много силен призна пред себе си Джура, докато се бореше да отслаби хватката му. Започна да се задушаваше в ръцете му. Тя отстъпи назад и стовари лакти в ребрата му, но той не я пусна. Джура чуваше от лявата си страна звън на стомана — Роуан се биеше с третия феарен.

Мъжът, който държеше Джура, стягаше захвата си. Тя се опитваше да вдишва дълбоко, но това не ѝ се отдаваше. Губеше сили и усещаше как ще се прекърши в ръцете му, ако той продължеше натиска си. Очите ѝ се затвориха и тя изгуби съзнание.

— Джура! Джура! Тя се свести. Главата ѝ бе в скута на Роуан. Той я викаше и леко шляпаше лицето ѝ. Джура се размърда в ръцете му и се опита да седне, но той не я пусна от обятията си.

— Добре ли си, Джура?

— Да — каза нетърпеливо. — Ако не ме пречупиш сега — тя разтри натъртените си ребра. — Не можех да дишам.

— Защо ли позволих на жена да ми помага в битка? — разкаяно каза той като не я пускаше от ръцете си.

Тя се освободи от прегръдката му и седна.

— Защото бездвижних единия противник и се бих с другия, докато ти се опитваше да се справиш с третия — тя разтърваше врата

си. — Ако бяхме просто ги пронизали със стрели...

Роуан стана и погледна към тримата феарени в краката им.

— Те са мои поданици — също като ириалите. Той тръгна към дървото, където бе завързан Кеон.

Джура го последва. Отдалеч момчето изглеждаше като мъртво, но от близо се оказа само дълбоко заспало — толкова дълбоко, че шумът от схватката не го бе разбудил. Роуан коленичи до него. Момчето не бе завързано за дървото, както си мислеше Джура. Тя също коленичи и усети нетърпимата миризма.

— Той е пиан — каза тя с отвращение. — Той не е пленник, а просто един пиан хлапак.

Роуан разтърси момчето, за да го разбуди. Кеон подбели очи, примлясна с пресъхналата си уста и глупаво се ухили на Роуан.

— Баща ми може да се гордее с мен — пруломоти момчето. — Аз бях при Яин.

— И Яин не те уби?! — втрещи се Джура. Момчето се усмихна и за миг затвори очи.

— Рече, че съм храбър. Разказах му за Брита — момчето очерта с ръце в пространството дамски форми. — Яин уверява, че ще се ожени за нея. — Кеон се наклони към Джура и отровният му дъх я накара да се отдръпне. — Яин и Брита ще са много смешна двойка. Той е дребен мъж, но и Брита не е млада и хубава като тебе, Джура. Ако ти имаше сестра, щях да се ожения за нея и така да се сродя с моя крал.

Джура вдигна въпросително вежди към Роуан и попита Кеон:

— Твоят крал? За баща си Брокаин ли говориш? Момчето я погледна с крива усмивка:

— Говоря за крал Роуан. Кралят на цяла Ланкония. Кралят на...

— Къде е Сиоман? — нетърпеливо попита Роуан, без да обръща внимание как Джура се опитва да му каже с очи, че е по-добре да остави момчето да излее възхитата си от своя крал герой. — Аз изпратих Сиоман да отнесе посланието ми до Яин.

— Аз вързах и скрих Сиоман. Омръзна ми да стоя сред всичките тези ириали. Баща ми очакваше да се държа като мъж — като теб. Тримата ми по-големи братя бяха убити при набези, където ги изпрати баща ни. — Момчето пак се наклони към Джура. — Аз нападнах този ириалски крал, но оживях. Сега трябва да направя нещо повече. Трябва

да докажа, че съм мъж достоен — като баща си. И трябва да го докажа на теб, кралю Роуан. Доказах ли го?

Роуан сложи ръка върху рамото на момчето.

— Доволен съм от теб и вярвам, че си истински мъж.

— Значи ти навлезе сам в земята на феарените? — попита Джура, а после погледна към Роуан. — Невинността ти ни трогва. — Тя се обърна отново към Кеон. — Защо Яин не те уби?

Лицето на Кеон прие скръбен израз.

— Те са много бедни. Яин каза, че околните племена непрекъснато крадат конете им и затова феарените са принудени да се местят от място на място. Не могат да засаждат семена и да събират реколта. Миналата зима племето се изпоразболяло. Мнозина умрели. Не им достигат жени — младежкото лице на Кеон засия. — Баща ми ще даде на феарените всичките наши жени, ако те ги поискат. А ние, зерните, ще си вземем жените на ириалите.

— Значи Яин приема съюз с нас? — попита Роуан. Главата на Кеон се отпусна встрани, той едва не заспа:

— Тези тримата ще те отведат при Яин. Да не би да си ги убил? Един от тях е брат на Яин. Толкова са малки, а така пият... — Кеон затвори очи, главата му се отпусна напред и тялото му се отдаде на съня.

Джура нежно го отпусна на земята.

— Не бях забелязала какъв хубавец е станал — отбеляза тя.

— Не така безцветен като някои от нас! — озъби се Роуан. — А сега, би ли престанала да дундуркаш момчето. Трябва да се заемеш с тримата феарени. Благодаря на Бога, че не се наложи да убия някой от тях.

Джура му се усмихна и потупа бузата на Кеон.

— Той е почти на моя възраст и не го смятам за дете, а за мъж. И постъпи много храбро като отиде сам при Яин.

— Когато той тръгне сам, е герой, а когато аз тръгна сам, съм глупак — промърмори Роуан, остави Джура и момчето и отиде при пленените феарени.

Джура се усмихна зад гърба му, възхитена от неговата ревност. Въпреки всичките си недостатъци, този английски съпруг успяваше да я накара да се чувства... — да — красива! Не че от красотата има някаква полза, но чувството бе приятно.

Един от феарените се размърда, разтърка наранената си глава. Роуан изпрати Джура за вода, докато самият той преглеждаше раните им.

Когато тя се върна, завари Роуан застанал с меч в ръка срещу тримата феарени. Гледаха се с омраза. Но Джура не се учуди, че постепенно лицата на феарените се промениха, докато слушаха обясненията на Роуан. Джура си каза, че приказките му могат да подмамят мухи да напуснат гърне с мед.

Джура влезе в светлината на огъня и един от феарените я загледа. Тя разбра, че това е човекът, който едва не я уби. Двамата си размениха погледи пълни с благодарност за това, че са още живи.

Джура приседна край огъня, но зад феарените, за да ги наблюдава дали ще посегнат към оръжията си докато.

Роуан говори. Тя разсеяно откърши бут от печения заек и го заръфа. Отчупи си и комат хляб. Огънят, умората, чувството за безопасност и гласът на Роуан й действаха приспивно. Изтегна се на земята, сънено придърпа една от овчите кожи, които феарените ползваха за покривала на конете, и заспа.

Събуди се, когато Роуан я взе в обятията си. За миг се опита да го отблъсне, но в следващия момент се сгуши в него, отпусна глава върху широките му, яки гърди и отново потъна в сън. Не можеше да обясни защо, но някак инстинктивно се чувстваше в безопасност. Тя бе убедена, че Роуан е извършил сума ти глупости, но тъкмо тези глупости той бе превърнал в успехи. Беше се сприятелил със зерна Брокаин, бе убедил вателската кралица да разреши на своите люде да се женят за ириали, а сега и фиарените бяха склонни да преговарят с него.

Тя отвори очи:

— Ти наистина ли говориш с Бога? Роуан я погледна объркано.

— Аз съм само човек и съм готов да приема помощ от всички, най-вече от Бога.

Тя отново затвори очи и потъна в сън. Спа почти до разсъмване. Роуан лежеше до нея и дишаше равномерно. Обхванато от големите му ръце, тялото й изглеждаше малко и крехко като на кукла. Опита се бавно и внимателно да се измъкне от прегръдката му, без да го разбуди.

— Не се отдалечавай извън полезрението ми — каза той, без да отваря очи и затегна прегръдката си.

— Трябва да стана — умолително каза тя. Той пак не отвори очи.

— Само до онова дърво — не по-далече — нареди той. — Не искам да се бия с някого заради теб днес.

Тя стисна устни, за да не му отвърне нещо остро и тръгна към дървото. Когато се върна, той още лежеше и изглеждаше сякаш спи.

— Трябва да се върнем при другите — каза тя. — Дейр и Силеан ще се тревожат. Къде изчезнаха феарените и сина на Брокаин? Тук ли ще стоим цял ден?

Ръката му се стрелна и я хвана за глезена.

— Джура, не ти ли се иска понякога да лежиш цял ден край брега на поток и да гледаш летящите пеперуди?

Тя се усмихна към него.

— Искан ми се, но не днес. Гералт ще...

— За Бога! — стреснат скочи Роуан. — Бях забравил този твой брат. Той ще убие феарените без да им даде шанс да обяснят каквото и да било. Качвай се на коня и да тръгваме — заповяда той.

Джура набързо опакова нещата им, качи се на неоседлания си кон и потегли след Роуан. След няколко минути се убеди, че опасенията на Роуан не са напразни. Тя не искаше да признае даже пред себе си колко прав е бил той в най-мрачните си предвиждания.

Гералт винаги е бил отличен боец, но когато бе разгневен, ставаше направо неотразим. Той бе успял да плени и тримата феарени. Явно се бе промъкнал до тях докато са спели. В момента ги заплашваше със смърт, ако не му признаеха как, кога и къде са убили сестра му.

Джура изскочи на поляната тъкмо в момента, когато ножът на Роуан се заби пред краката на Гералт. Джура разбра, че ще се сбият. Тя смушка коня си, за да застане между тях, но вече бе твърде късно. Даже години след това, тя не можеше точно да определи последователността на събитията в последвалите няколко мига. Феарените, които идваха с мир, бяха нападнати два пъти в продължение само на броени часове и сега техният гняв бе насочен към Гералт. Те усетиха възможността да се разправят с него и скочиха с оръжие в ръка. Младият Кеон, който току-що се събуждаше от пиянски сън, се огледа, видя бъркотията и не разбра кой кого напада. Стори му се само, че любимият му крал Роуан е застрашен. Кеон хукна с изваден меч и прикри с тялото си тялото на Роуан. Един от феарените

замахна с меч към Гералт. Гералт отстъпи встрани и мечът на феарена прониза сърцето на Кеон. Ако Кеон не бе застанал пред краля си, убият щеше да бъде Роуан.

За миг само сякаш всичко замря. Кеон падна без звук на земята. Всичко наоколо сякаш бе замръзнало.

Роуан се опомни пръв. Коленичи и взе момчето на ръце.

— Ще кажеш ли на баща ми, че не съм умрял напразно? — прошепна умиращото момче.

— Ще му кажа — нежно обеща Роуан.

Бавно, превъзмогвайки болката, Кеон сложи ръката си на рамото на Роуан.

— Не съм живял напразно. Умирам за своя крал — безжизненото тяло се сгърчи в прегръдките на Роуан.

— Това означава война — каза безгрижно Гералт като поставяше меч си в ножницата.

Джура се обърна и погледна брат си. В очите му сякаш искреше радост. Той бе щастлив от смъртта на това момче, бе щастлив от очертаващата се война, бе щастлив, че сега Брокаин ще убие Роуан. В този миг Джура разбра, че Гералт изобщо не го е грижа за Ланкония, а мисли само за себе си и е движен единствено от властолюбив.

Джура погледна към Роуан, който все още държеше момчето, но не успя да разгадае израза на лицето му. Лицето на Роуан бе сякаш изваяно от хладен мрамор и бе скрило чувствата му. Джура предположи, че той също е разтревожен от надигащата се война.

Бавно и внимателно Роуан се изправи с тялото на момчето в ръце и тръгна към гората.

— По-добре да побързаме — започна Гералт. — Брокаин ще...

Джура студено изглежда брат си:

— Ти ще останеш тук, ще чакаш и ако нараниш някого, аз ще те убия — каза тя през зъби.

— Но, Джура... — опита се да възрази Гералт.

Тя се отдалечи от него и навлезе между дърветата, където Роуан бе отнесъл Кеон. Силеан извика след нея да остави Роуан сам, но Джура искаше да го намери. Двамата трябваше да решат какво да предприемат сега, когато момчето-зерна бе мъртво.

Навлече навътре в гората и когато видя Роуан и момчето, се побоя да приближи. Гледката бе странна — Роуан бе прострял тялото

на Кеон върху един камък — като върху олтар. Самият Роуан бе коленичил пред простряното върху камъка тяло.

Джура остана абсолютно неподвижна. Роуан не се обърна към нея — седеше там, коленичил, с лице заровено в ръцете си. Трябваше й известно време да разбере, че Роуан плаче.

Джура бе парализирана от това откритие. Тя никога не бе виждала мъж да плаче. Виждала бе само няколко жени да плачат, но безпогрешно разпозна звуците, които идваха откъм Роуан. Джура не отиде при него — не знаеше какво да прави с плачещ мъж.

Тя се дръпна зад едно дърво — наблюдаваше и чакаше. Не искаше да го оставя сам, но не можеше и да отиде при него — просто не разбираше реакцията му на смъртта на момчето-зерна. Дали се боеше от собствената си смърт, която Брокаин му бе обещал? Или плачеше заради бъдещата война?

В един момент Роуан заговори. Той се обръщаше към Бога, когото мислеше за свой покровител. Джура напрегна слух, за да долови думите му.

— Провалих се, Господи! — тихо говореше Роуан. — Провалих надеждите на баща си, на страната, даже на съпругата си.

Джура се намръщи на това и още повече напрегна слух.

— Моля те, освободи ме от тази мисия — продължи той. — Казах ти, че не съм достоен за нея. Аз съм мързелив и страхлив, както ми казваше старият ми възпитател. Не мога да обединя тази страна. Не ми е писано да я обединя — той отпусна глава в ръцете си и отново заплака. — Джура ме прозря. Джура знаеше, че ще се проваля. Господи, аз не съм избраният за тази мисия! По-добре някой друг да се бе родил като син на Тал. Ето го това момче, което умря за мен, за да спаси ненужната ми душа! Не мога повече! Ще се върна в Англия и ще оставя Ланкония на истинските ланкони. Прости ми, татко, че не оправдах надеждите ти — той отново заплака.

Джура се облегна на дървото и усети сълзи в собствените си очи. Тя не предполагаше, че Роуан може да се съмнява в себе си. Как можеше да си помисли, че е страхливец? Та той отиде сам срещу зерните! Как можеше да се съмнява, че е истински крал, след като бе направил толкова много за толкова кратко време?

Как можа тя да се усъмни в него? Докога трябваше той да се себедоказва? Защо не бе застанала на негова страна от самото начало?

Тя се гордееше с логиката си и с ясения си ум, но не бе успяла ясно и логично да прецени Роуан. Беше му се противопоставяла на всяка крачка.

Очите ѝ се препълниха със сълзи. Дали защото Роуан я бе обвинил, че се бои да го обича? Дали не се бе борила с него, подтикната не от силата на логиката, а от слабостта на любовта? А може би се бе влюбила в него още при първата им бурна среща край реката? Сигурно още тогава бе усетила, че той ще обсеби душата ѝ.

Роуан още плачеше, а Джура бе решила, че трябва да направи всичко възможно, за да не му позволи да напусне Ланкония. Тя можеше да си представи какво би станало със страната, ако Роуан не бъде тук и не се опитва да обедини племената. Ако Гералт станеше крал, щеше да хвърли Ланкония във война.

А Джура щеше... Тя си помисли, че щеше да умре без Роуан. Толкова бе свикнала с нежността му. Със силата му. Колкото и да му се присмиваше и противопоставяше, той винаги бе достатъчно силен, за да запази самоувереност. А сега тя разбра, че той винаги се е съмнявал в себе си. Защо не бе му помогнала!

Джура отново погледна иззад дървото към Роуан и видя прегънатите му рамене, пречупеното му от усещането за поражение тяло. Тя трябваше да му помогне сега, веднага! Но как? Една англичанка сигурно би го прегърнала и погалила. Джура бе изненадана, че и на нея ѝ се искаше да постъпи така. Искеше ѝ се да обвие ръце около тялото му, да гали косата му докато той плаче на рамото ѝ.

Така ще го накара да се чувства още по-зле — реши Джура. Най-лошото щеше да бъде, ако му предложи съчувствие. Тя трябваше някак си да му върне самоувереността.

Роуан се бе изправил и гледаше тялото на Кеон. Очите на Джура отново овлажняха, докато гледаше опустошеното лице на мъжа си. След като така дълбоко скърбеше за смъртта на момчето, значи наистина се вълнуваше от съдбата на цяла Ланкония, а не само на Ириал. Тал правилно бе решил Роуан да бъде възпитаван в чужбина. Бил е прав, а Джура непростимо грешеше!

Сега трябваше да направи нещо, с което да поправи потресаващите си грешки. Тя безшумно се шмугна между дърветата, отдалечи се от Роуан, после се върна обратно, преструвайки се, че

току-що идва. Вдигна доста шум, но Роуан не се обърна. Той просто стоеше с гръб към нея и гледаше изстиналото лице на Кеон.

Тя разкърши рамене.

— Какво правиш тук? — попита тя предизвикателно. — Трябва да вървим при феарените.

Роуан не се обърна. Искаше й се да протегне ръка и да докосне косата му, почти го стори, но в последния момент отдръпна ръката си.

— Какво е това? — попита тя високо, сочейки тялото на Кеон. — Оплакваш едно момче зерна? Или се страхуваш от гнева на Брокаин? Ако избухне война, ние, ириалите, ще победим!

— Няма да има война — спокойно каза Роуан. — Аз ще се предам на Брокаин. Надявам се, че това ще го смири.

Джура изтръпна, но успя да каже: — Добре. Тогава Гералт най-после ще стане крал. Роуан не реагира.

— Гералт трябваше да бъде крал от мига, в който Тал почина — продължи тя, но и с това не предизвика реакция у Роуан. — Все пак, преди да се принесеш в жертва, ще отидеш ли при феарените или не? Ще оставиш ли Яин напразно да чака Брита?

— Вече не ме интересува. Аз не съм ланкон. Съчувствието към него започваше да я напуска. Тя се намръщи:

— Вярно е. Ланкон никога не би се заел с толкова абсурдно дело като обединяването на племената. Това е невъзможно.

— Може би някой друг ще ги обедини — тъжно каза той. — Аз не успях.

— Не успя! Гералт ще царува по-добре от теб. Той няма да се занимава с обединяването на когото и да било. Няма да предизвиква смъртта на невинни момчета. — Джура наблюдаваше Роуан. Стори й се, че открива в него признаци на живот.

Той се обърна и погледна към нея:

— Гералт да обедини племената?

— Да, разбира се! Той ще свърши страхотна работа, не мислиш ли? Брита вече е опитала силата му и го познава. Трябва да опознае силата му и Яин.

— Брита познава силата на Гералт? — недоумяваше Роуан. — Но Брита...

— О, да! Виждам го в очите й — тя се страхува от брат ми!

— Ще ѝ бъде сервиран върху поднос. Тя ще се омъжи за глупавото момче и ще властва над цяла Ланкония — в очите на Роуан отново просветнаха, искри.

— Какво те интересува? Ти ще си мъртъв. Ще се пожертваш заради това мъртво момче.

Роуан погледна пак към тялото на Кеон и лицето му отново помръкна.

— Да, вярно. Сигурен съм, че Гералт ще бъде чудесен крал.

— Ако победи! — поясни Джура.

— Да победи?

— Женитбата ми за крал пробуди у мен вкус към властта. Аз ще се омъжа за Дейр и сигурно ние двамата ще се преборим с Брита за властта над нейното племе. А после... Надявам се все пак да стана кралица на цяла Ланкония — тя се усмихна. — Тази идея ми харесва!

Роуан се обърна към нея и тъгата в погледа му се превърна в омраза. Омраза към нея.

— Война! — прошепна той. — Вие, ланконите, мислите единствено за война и власт. Ти ще воюваш със собствения си брат, за да добиеш още по-голяма власт. Заради егоистичните си амбиции ще погубиш хиляди хора. Изобщо не те е грижа за Ланкония!

— А теб? Ще зарежеш това, което си започнал, и ще се пренесеш в жертва на Брокаин?

— Трябва — меко каза той. — Дадох му дума. Думата на рицаря е свещена.

— Ти си англичанин! — сопна му се тя. — Англичанин до мозъка на костите и аз се радвам, че отиваш да умреш! Нямаме нужда от страхливци като теб, които не могат да довършат това, което са започнали. Тръгвай! Върви при Брокаин. Върни се в Англия. Върви по дяволите — все ми е едно! — тя се обърна и хукна далеч от него.

Не много далеч — когато излезе от обсега на зрението му, Джура спря. Хлипове се надигаха в гърдите ѝ. Преди да се усети, тя падна на колене и се разтърси от плач. Сякаш всички неизплакани досега сълзи напиреха в очите ѝ. Раменете ѝ се тресяха, ръцете ѝ бяха вкопчени една в друга. Тя се захлупи в прахта и заплака още по-силно. Щеше да умре, ако Роуан се предадеше на Брокаин, а не можеше да каже на мъжа си това. Той нямаше нужда от съчувствие и тя не му го

предлагаше. Той се нуждаеше от гнева ѝ, но тя не бе подготвена за омразата, появила се в очите му.

След малко се изправи и се върна в стана. Останалите от групата седяха в очакване, без да разговарят, и когато чуха шума от приближаването на Джура, вдигнаха погледи, изпълнени с надежда. Щом видяха, че идва Джура, а не Роуан, надеждата в очите им угасна и те извърнаха погледи встрани.

Джура си помисли, че те не по-малко от нея се нуждаят от Роуан.

Силеан стана да я посрещне и Джура прикри лицето си от изучаващия взор на приятелката си.

— Ти си... плакала? — попита Силеан, невярвайки на очите си. — Какво си му направила?

Джура не можеше да разкаже никому, дори на приятелка като Силеан, за това, което бе видяла. Как можеше ланконска жена да възприеме мъж, който плаче като дете? И все пак Джура бе разбрала Роуан — значеше ли това, че не е съвсем ланконка?

— Няма нищо — просто дим влезе в очите ми — каза Джура. — Роуан скоро ще се върне — добави тя.

Не след дълго Роуан се появи. Косата му бе влажна, сякаш се бе къпал. Нареди всички да се приготвят за път. Феарените седяха отделно. Роуан отиде при тях и дълго им говори. Джура видя, как той сочеше към всички членове на групата последователно и сякаш гарантираше безопасността им със собствения си живот.

Тя го наблюдаваше внимателно и успяваше да улови промяната в израза на очите му — там имаше някаква празнота, която не бе забелязвала преди. Все пак той изглеждаше отново готов да овладее положението.

Тя изчака той да погледне към нея, за да му се усмихне.

Роуан не погледна към Джура.

Цял ден, докато яздеха, той не погледна към нея. Не беше ли разбрал, че тя нарочно се бе опитала да го разгневи? Че иска да го накара да се отърси от тъгата. Тази нощ, мислеше си тя, тази нощ ще го отведе в стана. Ще бъдат сами — той ще я докосва, може би дори ще я люби! — Уви не се получи. Спряха за нощувка, но Роуан я отбягваше. Тя го помоли да се разходят в гората, но той отвърна, че трябва да остане с феарените.

— Не мога да ги оставя с твоя брат — каза той като я гледаше хладно. — Или вече трябва да го наричам законен крал — и Роуан се отдалечи преди Джура да успее да каже дума.

Силеан видя, че Джура стои без работа и я изпрати да разседлае конете. Джура се вкопчи в изпълнението на привичната задача.

— Ядоса ли го? — попита Силеан.

— Помогнах му, но той не го разбра. — Джура погледна към Роуан, който седеше до огъня и точеше меч си. — Аз съм...

— Глупачка — довърши Силеан, грабна седлото от ръцете на Джура и се отдалечи ядосана.

Джура бе налегната от самосъжаление. Нима всички я мислеха за неспособна да прозре истинския смисъл на нещата? Тя се присъедини мълчаливо към останалите около огъня. Редът ѝ да застане на пост дойде около зазоряване, но нито през нощта, нито на зазоряване Роуан се опита да говори с нея насаме. Даваше и задачи и нареждания като на всички останали.

Никой освен Силеан не забеляза промяната на отношението му към Джура, защото Роуан се отнасяше с нея така, както ланконите се отнасяха с жените — като с равни. Само дето Джура бе вече свикнала Роуан да се отнася с нея като с нежно и крехко същество.

Искаше ѝ се да се любят!

Сутринта на третия ден, точно преди изгрев слънце, Джура видя как Роуан се измъква от стана и потъва между дърветата. След кратко колебание, тя го последва.

Очакваше изневиделица да скочи от някое дърво, да започне да я упреква, че е напуснала поста си и е оставила другите незащитени.

Той не го направи. Бе клекнал до брега на потока и съблечен до кръста се миеше.

— Какво искаш, Джура? — попита той без да се обърне и гласът му бе студен като планински извор.

Джура искаше да се обърне и тръгне обратно към стана, но си наложи да отиде до Роуан. Коленичи и пи от водата на потока. Небето розовееше.

— Не сме говорили от дни и аз мислех... — протегна ръка и докосна рамото му, но той така я изглежда, че тя отдръпна ръката си.

— Не знаех, че ланконските мъже и жени разговарят — каза той. — Мислех, че твоята работа е да ми браниш гърба.

Тя изкриви лице, напълно объркана.

— Но нали сме женени?

— Разбирам. Искаш да те задоволявам. Трябва да нося стомана в ръцете си и между бедрата си. Това е всичко, което очакваш от мен.

— Ако си решил, че това е всичко, което очаквам от теб — нека бъде така! — каза ядосано тя и се отдалечи от него. Трябваше ли непрекъснато да му обяснява това, което прави? Наистина ли той вярваше, че тя желае смъртта му? Очите ѝ пак се изпълниха със сълзи, но тя яростно премигна и ги пресуши. Дяволите да го вземат! Защо трябваше да се влюби в мъж, който я разплаква!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато се върна в стана, Роуан не погледна към нея и тя болезнено сви рамене, сякаш пренебрежението му ѝ причини физическа болка. Главата и тялото я боляха, когато най-сетне си легна и опита да поспи. Обърканите мисли, вихреци се в съзнанието ѝ, я държаха будна и тя видя нападението. Отначало помисли, че сънува, защото те бяха по-скоро сенки, отколкото хора от кръв и плът. Движеха се безшумно, изплуваха от тъмнината като риби от сумрачните водни дълбини.

Джура не вярваше на широко отворените си очи... Една от малките, облечени в тъмни дрехи фигурки се наведе и сложи нещо върху устата на Дейр. Преди Джура да успее да скочи и да вдигне тревога нещо я удари по главата и всичко потъна в мрак.

Когато се свести, усещаше болка в главата и гърба си. Преди да отвори очи се опита да раздвижи ръцете си, но не успя.

— Джура, Джура!

Превъзмогвайки болката, Джура отвори очи и погледна към Силеан. И двете бяха затворени в дървен фургон, прострени върху торби със зърно, които им убиваха, сякаш бяха натъпкани с камъни.

— Добре ли си, Джура? — прошепна Силеан. Джура се опита да стане, но ръцете и краката ѝ бяха вързани.

— Добре съм — отговори тя с пресъхнало гърло. — Къде сме? Кой ни е пленил? Къде са другите? — лицето ѝ се изкриви от болка, когато фургонът се люшна върху неравност по пътя и тежките торби натъртиха тялото ѝ.

— Не знам — отвърна Силеан. — Бях заспала и се събудих тук.

Джура се опита да освободи вързаните си крайници.

— Трябва да спасим Роуан — каза тя. — Той ще се опита с приказки да се измъкне от тази бъркотия, а те ще го убият.

Силеан се усмихна насреща ѝ. — Мисля, че сега трябва да помислим за себе си. Ако са пленили нас, сигурно са пленили и

останалите. Чувам трополенето и на други фургони. Трябва да опитаме да поспим и да възстановим силите си.

Джура не можеше да заспи от тревога за Роуан, а и за другите. Молеше се на Бога да го защити. Рано му е все още да умира — молеше се тя. Той има още толкова работа да върши. И имаше нужда от нея, за да го защитава. Ами ако Роуан пак загуби вяра в себе си? Кой ще бъде до него, за да му помогне?

Накрая тя заспа и сънува, че Роуан е мъртъв. В съня си тя знаеше, че е виновна за смъртта му, защото не бе му казала, че го обича.

Събуди се от внезапното спиране на фургона. Груби ръце сграбчиха глезените ѝ, измъкнаха тялото ѝ от фургона. Главата ѝ се удряше в натъпканите торби. Грубите ръце я развързаха и тя можа да се изправи.

„Ултени!“ — мислеше си тя, докато разглеждаше дребните, мършави хора пред себе си. Всички ужасни истории, които бе чувала за тайнственото планинско племе, изплуваха в съзнанието ѝ. Приказките за ултените се разправяха около топлите пламъци на огъня в студени, бурни нощи. Родителите плашеха децата си с ултените.

Малко неща се знаеха за тях. Известно бе със сигурност, че са невероятно мръсни, зли, крадливи, недостойни за доверие и според всеобщото мнение — лишени от чувство за чест. Дълги векове останалите племена правеха всичко възможно да избягват ултените, които живеяха високо в планините, в най-североизточния ъгъл на Ланкония. Никой не изпитваше особено желание да види тяхната столица.

Въпреки това, за града на ултените се носеха невероятни слухове. Когато Джура бе още дете, един безрък и безок старец ѝ разказваше как бил пленен от ултените и те го закарали в своята изумително богата столица. Всички се присмиваха на стареца, а той се сви в един ъгъл и се напи. На другия ден сакатият старец бе изчезнал и никой повече не го видя.

Сега Джура стоеше в мрачината и се взираше в покритото с мръсотия лице на своя похитител, прикрито от качулката на вехтата му наметка. Възрастният човек ѝ подаде чаша с някаква течност и твърд комат хляб. Джура взе храната и се огледа наоколо, докато старият човек измъкваше Силеан от фургона. Виждаха се четири други

фургона. Около тях безшумно щъкаха още закачулени фигури, но не измъкваха други пленници от фургоните.

Гърлото на Джура се сви:

— Къде са другите? — попита тя човека.

Той не ѝ отговори. От тъмнината изплува друга фигура и зашлеви Джура през устата не ѝ бе трудно да разбере, че трябва да мълчи. Тя изяде хляба и изпи миришещата на мухъл бира. На Джура и Силеан бе позволено да се облекчат между дърветата, после бяха напъхнати обратно във фургона.

Безконечното клатушкане на фургона помагаше дните да се преливат един в друг. По време на тридневното пътуване спираха по два пъти на ден. На Джура и Силеан бе давана малко храна, после им бе позволявано да се усамотят за малко, след което отново ги завързваха и вкарваха във фургона.

След първия ден Джура и Силеан не разговаряха много — твърде непоносими бяха гладът, тъгата и умората. Джура бе разкъсвана от угризения. Ако само бе имала време да обясни на Роуан какво бе искала да каже! Не можеше да се примири с мисълта, че е загинал преди тя да му каже всичко. Сигурно трябваше да го прегърне, когато бе заплакал. Може би тъкмо това му бе необходимо. Ако само...

— Мислиш ли, че са избили мъжете? — прошепна Силеан.

Очите на Силеан бяха потънали в орбитите. Тя изглеждаше толкова зле, колкото зле се чувствуваше Джура.

Гърлото на Джура отново се сви и тя не успя да проговори. — Няма съмнение, че те искат жени робини — продължи Силеан. — Брита бе твърде стара, за да им служи — ето защо са взели само нас.

Джура успя да преглътне, но не успя да проговори.

— Да — потвърди Силеан, сама отговаряйки на въпроса си. — Мисля, че са убили мъжете. Иначе те щяха да ни се притекат на помощ, а ултените не биха могли да надделеят в битка срещу нашите мъже.

Силеан изчака Джура да каже нещо, но след като тя не отвори уста, продължи:

— Не чухме ултените да нахлуват в стана. Даже феарените, които бяха на пост, не ги усетиха — тя затвори за миг очи. — Брокаин ще обяви война на Ириал, когато разбере, че синът му е мъртъв. А кой

ще поведе ириалите сега, след като Роуан и Гералт не са между живите?

Джура затвори очи и си представи русата коса на Роуан. Спомни си как я бе гъделичкал през нощта, прекарана в неговата палатка.

— Вече не ще успеем да обединим племената — каза Силеан. — Вателите загубиха Брита, братът на Яин е мъртъв, синът на Брокаин е мъртъв — тя преглътна. — И нашият крал е мъртъв.

— Стига! — рязко я прекъсна Джура. — Не издържам вече!

Силеан погледна объркано Джура: — Скръбта ли те прави толкова странна? Смъртта на Роуан ли?...

— Престани, моля те! — прошепна Джура. Силеан млъкна, но само за малко.

— Трябва да пазим силите си — продължи тя, опитвайки се да върне Джура към действителността. — Трябва да намерим начин да се измъкнем от тези гадни хора и да се доберем до дома. Трябва да кажем на цяла Ланкония какво се е случило. Ще обединим останалите племена срещу ултените и ще ги унищожим. Ще отмъстим за смъртта на Роуан. Ще... — тя не продължи, защото чу, че Джура плаче.

Силеан не бе я виждала никога да плаче.

Джура се опита да заспи, но не успя. Часовете бавно и мъчително се влачеха. Имаше време да си спомни всеки миг, прекаран с Роуан. Как го бе приела при първата им среща и как се бе ядосала, когато разбра кой е той всъщност — почувства се предадена, сякаш той я бе излъгал или се бе подиграл с чувствата ѝ. Беше се уплашила. Колкото и да бе неприятно да го признае дори пред себе си, този мъж я уплаши със силата на чувствата, които предизвика у нея. Уплаши се, че ще го последва, дори ако трябва да предаде страната си, да предаде всичко, в което някога е вярвала.

— О, Роуан! — прошепна тя в тъмнината и горещи сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. — Ако само можех да ти кажа...

В началото на четвъртия ден фургоните спряха и Джура чу глъчката на много хора отвън. Силеан отвори очи и я погледна. Джура изглеждаше сякаш вече се е предала на страховете си, а Силеан все още се бореше със своите. Нямаха представа какво им готвят ултените — смърт или робство. За Джура това сякаш нямаше значение.

— Скоро ще избягаме — ободри Силеан приятелката си и себе си. — А може да уговорим и откуп... Джура не отговори.

Не успяха да си кажат нищо повече, защото бяха измъкнати от фургоните на слънце. Силеан премигна, за да свикне зрението ѝ със силната светлина. Гледката я изненада. Ако можеше да се съди по вида на ултените, които бяха видели, техният град трябваше да бъде мръсен и беден — мизерно място, където се ваят пияни. Това, което виждаше, така я изуми, че очите ѝ се облешиха.

Бяха сред град, ограден с крепостни стени. До вътрешната им страна бяха долепени чисти, спретнати къщи. Покритите с каменни плочи улици бяха чисто преметени. Не се виждаха скитащи прасета и кучета. На приземните етажи имаше най-различни магазини. Хора щъкаха нагоре-надолу. Хора чисти, богато облечени.

Не, уточни Силеан, не хора, а жени. Навсякъде имаше само жени — възрастни жени и много малко деца — всичките момичета.

— Къде са мъжете? — прошепна Силеан на Джура.

Тя не получи отговор. Мърляво облечен стражник блъсна Силеан напред и посочи торбите във фургона. Чак сега Джура разбра, че стражът е жена — мъничка жена, почти с цяла глава по-ниска от Джура и толкова слаба, сякаш всеки миг щеше да се пречупи.

— Какво направихте с нашите мъже? — попита Джура, показвайки признак на живот.

— Мъртви са — отвърна ултенската жена на завален ириалски. — Не искаме тук мъже — тя блъсна Джура и Силеан напред...

Джура и Силеан бяха отслабнали от оскъдната храна и дългото пътуване със завързани крайници, затова бавно сваляха от фургона претъпканите торби и ги подреждаха във вътрешността на дълга, каменна сграда. Докато двете работеха, много от малките ултенски жени спираха, наблюдаваха ги и разговаряха една с друга на своя странен, гърлен език.

Силеан ядно изглежда две ултенски жени, които сочеха към тях с Джура и обсъждаха височината им, клатейки глави.

— Чувствам се като вол, когото опипват, за да преценят силата му — каза Силеан на Джура и млъкна, защото една от жените надзирателки пхна камшик под носа ѝ. Жестът бе достатъчно красноречив.

Разтоварваха фургоните почти през целия ден. Когато свършиха, изморените Силеан и Джура бяха отведени до малка, гола каменна

стая, в която имаше само два нара. Навън ходеха нагоре-надолу поне дузина ултенски жени.

— Джура! — прошепна Силеан от своя нар. Джура изсумтя в отговор.

— Трябва да избягаме! — продължи Силеан. — Трябва да отидем вкъщи. Трябва да кажем на хората какво се е случило преди да е избухнала война. Трябва да намерим Яин и... Джура, слушаш ли ме? Нямам идея как да се измъкнем и съм твърде уморена, за да измисля нещо.

— Защо искаш да отидем до Яин?

— За да завърша това, което Роуан започна — отговори Силеан с такъв тон, сякаш Джура би трябвало да знае за намеренията ѝ. — Нужно е да намерим начин за обединение на племената. Ние, ириалите, ще ги обединим — дори само за да унищожим тези ултени които подло се промъкнаха и убиха краля на Ланкония.

За ужас на Силеан, хълцанията на Джура се превърнаха в невъздържан плач. Силеан не знаеше какво да прави. В Ланкония не бяха свикнали със сълзите. Тя се обърна настрана и се опита да заспи. Надяваше се утре да успее да говори с Джура за бягството.

Джура също се опитваше да заспи, но не можеше да спре сълзите си. Ланкония сякаш вече не я интересуваше Гералт нямаше значение, братът на Яин и синът на Брокаин също нямаха значение. Измъчваше я само загубата на мъжа, когото обичаше.

— Даже не успях да му кажа! — шепнеше Джура в тъмнината. — Господи, дай ми още един шанс! Ще му бъда истинска жена! — тя се задави от плач, унесе се и неусетно заспа.

Смехът на Гералт цепеше въздуха и отекваше сред белите, мраморни стени на ултенския дворец. Трите красавици срещу Гералт се усмихваха поласкани зад игралната маса от абанос и слонова кост.

— Пак победихте, господарю — измърка една от жените. — С коя от нас ще прекарате тази нощ?

— С трите! — засмя се Гералт. — Или не — за тази нощ ще си избира три чисто нови жени.

— Всички сме на ваше разположение! — каза друга от жените.

Красивият палат на ултените бе луксозно обзаведен благодарение на продължаващите векове кражби. Мраморът от стените

бил предназначен да украси катедрала в Англия. През нощта ултените безшумно нападнали мраморния керван, убили търговците и стражата, отвлекли фургоните с мрамор в техния планински град. Те откраднали дори зидарите — накарали ги да работят до смъртно изтощение, после хвърлили телата им в една пропаст.

Залата бе огромна — дълга, тясна, с високи тавани. Стените бяха покрити с бял мрамор на червени жилки. Навсякъде личаха свидетелства за това колко умели крадци са ултените. Те бяха мародерите след всяка битка. Докато воюващите оплакваха своите мъртви, ултените шетаха по бойното поле и задигаха всичко, което можеше да бъде задигнато. Бяха като мравки и можеха да мъкнат товар по-тежък от тях самите. Ултените нападаха градове, без гражданите да усетят, че са нападнати. Те донасяха всичко задигнато в тяхната столица, на техния крал. Затова дворецът бе пълен със съкровища — някои от тях много древни — красиви мечове, щитове, гоблени, стотици бродирани възглавници, златни чаши — всичките различни, откраднати от различни сервиси — чинии, свещници, ножове за храна. Изящната мебелировка бе сравнително оскъдна — трудно бе да се отмъкнат незабелязано мебели и да се пренасят по тесните, планински пътеки. Ултените бяха сковали няколко големи, груби маси и ги бяха покрили с хубави покривки от ирландски лен. Гостите се бяха изтегнаели върху възглавници и наблюдаваха многото жени, които безшумно кръстосваха из стаята, обути в меки чехли. Всяка жена бързаше да изпълни желанието на някой от мъжете. Тримата феарени седяха заедно в единия край на залата и се мръщеа неодобрително на това, което ставаше около тях. Те хапваха по малко от сервираните блюда с храни и не обръщаха внимание на десетината жени, които се въртяха около тях.

Гералт остави игралната маса и се отпусна назад върху възглавниците. Една от жените му вееше с ветрило, друга бе положила ходилата му в скута си и ги масажираше, две жени масажираха прасците му, пета чупеше бадеми и ги пъхаше в устата му. Още четири жени стояха наоколо, готови да откликнат на всяко желание, което би изразил Гералт. На лицето му бе изписано върховно блаженство.

Деър седеше малко по-надолу, погълнат от разговор с невероятно красива жена. От израза на лицето му можеше да се съди, че се забавлява чудесно.

Изразът на Роуан остро контрастираше с безметежните лица на мъжете около масите. Той стоеше сам, изправен до прозореца от източната страна на залата. Гледаше надолу — към града и хората по улиците.

Дейр се извини на жената, остави я и отиде при Роуан.

— Още ли се тревожиш за Джура? — попита Дейр. Роуан продължи да гледа мълчаливо през прозореца.

— Казаха, че са оставили жените там, в долината — каза Дейр с тона на човек, който повтаря нещо за стотен път. — Ултените не убиват. Те биха откраднали всичко, включително краля на Ланкония ако поискат, но не биха убили. Те ни упоиха, отвлякоха ни, а жените са оставили там. Защо се съмняваш в това? Ултените нямат нужда от жени, както забелязваш. — Дейр се усмихна на красавицата, която го чакаше край масата. — На тях им трябва само мъже. — Дейр едва сдържаше усмивката си. — Ние трябва да им дадем това, което очакват от нас, и да си ходим. Сигурно ще можем да вземем със себе си някои от тези красавици!

Роуан студено изглежда Дейр.

— Съблазнили са те! Очите на Дейр пробляснаха:

— Няколко пъти при това!

Роуан отново се загледа през прозореца:

— Не вярвам на този Марек — каза той, имайки предвид човекът, който наричаше себе си крал на ултените. — И не обичам да бъда държан в плен, дори когато веригите са от коприна.

— Казваш, че искаш да обединиш племената. Какъв по-добър начин за единението?

— Да заплождам жените им? — намръщи се Роуан. — Мисля, че мога да бъда ползван за нещо повече от семец — той извърна глава встрани, а Дейр сви рамене и се върна край масата.

Роуан продължи да гледа през прозореца, отчаян от собствената си безпомощност. Как би могъл да се сражава с жени — особено такива изящни, малки жени като тези? Преди шест дни той се бе събудил с адско главоболие във фургон, чиито стени бяха тапицирани с коприна. Бе избил с рамо заключената врата и фургонът бе спрял. Роуан бе поздравен от шест малки, хубави жени, които го помолиха да не се сърди. Гневът му някак се смири, щом видя, че другите мъже са живи и здрави, но избухна отново, когато не видя Джура, Силеан или

Брита да излизат от останалите фургони. Ултенските жени казаха, че са оставили ириалските жени в стана.

Пътуваха цял ден, за да се върнат в стана. Намериха мястото празно и почистено, сякаш ириалските жени и Брита бяха опаковали нещата си и заминали. Роуан не можеше да се успокои. Не му харесваше, че бе упоен и затворен във фургон. Той поиска да тръгне по следите на Джура, Силеан и Брита.

Тогава ултенските жени се разплакаха. Те обещаха на Роуан, че ще изпълнят всяко негово желание, ако той тръгне с тях. Казаха му, че са разбрали за намерението му да обедини Ланкония, но се побояли, че ще забрави ултените, защото всички мразят и пренебрегват ултените, а самите ултени най-горещо желаят обединението на племената. Жените даже обещаха, че ако Роуан тръгне с тях, те са готови да отнесат неговото съобщение до ириалите.

Роуан кралят и Роуан човекът взаимно се разкъсваха. Като крал той искаше да опознае тайнственото племе, а като човек искаше да си върне Джура. По време на пътуването към столицата на ултените, Дейр му бе казал, че Джура го е последвала, когато отнасяше в гората тялото на мъртвия Кеон. Значи тя го бе видяла да плаче. Роуан знаеше, че ланконите не плачат.

А Джура, ланконката, го бе видяла да плаче и не бе му се присмяла, нито бе изразила презрение към него. Вместо това го бе подтикнала да възвърне своята увереност в себе си.

А той не бе разбрал! Собственото му усещане за провал се бе превърнало в гняв, който изля върху й. На Роуан до болка му се искаше да я намери, но Гералт се бе развикал, че щом ултените имат нужда от тях, те трябва да тръгнат с ултенските жени. Роуан обвини Гералт, че мислите му са съсредоточени под кръста и двамата едва не се сбиха. Дейр ги разтърва и неговите спокойни аргументи помогнаха Роуан кралят да надделее над Роуан човека. Дейр каза, че след като се намират близо до Яин, то Джура и Силеан сигурно са отвели Брита при него и сега там присъствието на Роуан не е нужно. Освен това Роуан не може да си позволи да обиди ултените, защото едва ли ще има друг шанс да стигне до закътаното им в планините поселище.

Неохотно, Роуан тръгна с ултенските жени. През следващите дни той непрекъснато трябваше да разговаря с жените, защото бе единствен от мъжете, който говори езика на ултените. Роуан бе

обезпокоен от сексуалната освободеност на тези жени и ако бяха в Англия, той би забранил на своите васали да общуват с тях. Но не бяха в Англия и феарените, Гералт и Дейр се любеха с нова жена всяка нощ.

Докато другите се търкаляха в храстите, отдадени на плътски наслади, Роуан говореше с двете жени, които неизменно стояха около него. Те му разказаха за някои събития от новата история на ултените.

Преди петнадесет години странна треска бе връхлетяла племето от изток. Почти всички, дори в най-отдалечените ултенски села, се разболели. Жените бързо се възстановявали от болестта, но мъжете умирали един след друг — стотици, хиляди мъже починали. Когато треската отминала, оказало се, че са оцелели само една четвърт от ултенските мъже. До края на следващата година се разбрало, че оживелите мъже могат да заплождат жените само с женски рожби. Ето защо, от години насам Ултен е населен изключително от жени.

— Защо не отидохте при другите племена и не поискахте мъже?
— попита Роуан. — Сигурно много мъже щяха с радост да дойдат при вас.

— Нашият крал Марек забрани — просто отвърна ултенката.

Роуан си представи колко са доволни останалите живи ултенски мъже сред тази многотия от жени, които са готови при първия знак с готовност да скочат в обятията им, за да бъдат любени и заплодени.

Когато стигнаха в столицата на ултените, страховете на Роуан се усилиха след като видя Марек — тлъст, гнусен, беззъб старец, заобиколен от красиви жени. Роуан се упрекваше, защото ултенските жени го бяха съблазнили да повярва, че искат обединение с другите племена и мъже за бащи на децата си. Сигурно жените наистина искаха това, но Роуан виждаше, че мазният, стар Марек няма никакво намерение да дели с други харема си. Марек просто искаше да докара неколцина чужденци, които да заплодят някои от жените му. После чужденците, Роуан в това число, щяха да бъдат убити.

Колко му липсваше Джура! Нейният скептицизъм и хладен разум щяха да го предпазят от доверчивостта му към ултенските жени. Сега му оставаше само да се ругае, че е постъпил като глупак — какъвто Джура непрекъснато твърдеше, че е. Мъжете, които го придружаваха, вече мислеха единствено за това колко жени ще успеят да любят през нощта. Роуан се тревожеше за това какво ги очаква след като изпълнят осеменителната си функция. Той трябваше да е готов с план за бягство,

защото усещаше, че няма да ги пуснат да си тръгнат но живо по здраво. Марек не би искал да се разпространи вестта, че ултените са племе от жени, които живеят около дворец, пълен с несметни богатства. Марек доста се бе потрудил да създаде у другите племена впечатлението, че ултените са отчайващо бедни. Те излизаха отвъд своите земи облечени в парцали, покрити с нечистотии. Никой не изпитваше желание да проследи ултените и да посети техния град. Марек очевидно искаше да поддържа у всички заблудата относно своето племе и не можеше да остави Роуан и хората му да си отидат живи.

Роуан гледаше през прозореца и колкото повече мислеше, толкова повече се тревожеше. Какво ли бяха сторили на Джура? Защо той се отнесе толкова доверчиво с ултените? Защо повярва на сълзите, проляти от няколко хубави жени? Ако мъже го бяха упоили и отвлекли във фургон и Роуан бе установил, че жените под негово покровителство не са наоколо, той би извадил меч и би пролял доста кръв на похитителите, докато не му признаят какво са направили с Джура, Силеан и Брита. Вместо това, той послушно бе последвал похитителите го жени, кротък като овца, тръгнала на заколение. И бе оставил Джура сама...

„Ако е сама“ — печално си мислеше той. „Ако не са убили жените“ — за разлика от Дейр, Роуан си мислеше, че ултените са способни на много по-лоши неща от кражба. Те искаха мъжки деца и за осеменители бяха от влекли крал и двама принца. Те вземаха всичко, което поискат.

Лицето му се вкамени.

„Ще дам тези жени на зерните!“ — ядно си мислеше той. „Да видим дали коварните дяволици ще се справят с мъже като Брокаин?“

Докато си мислеше така, обхванат от ярост, Роуан забеляза някакво раздвижване на улицата. Нещо ставаше далеч зад покрива на съседната сграда, но все пак той ясно видя сцената на насилие. Една от малките ултенски жени вдигна камшик и го стовари върху някой, скрит от стената на близката сграда. От сенките изскочи и се нахвърли върху ултенката с камшика трета жена — висока, с мятаща се по гърба черна плитка.

— Джура! — прошепна Роуан и понечи да скочи през прозореца, за да ѝ помогне, но някакви остатъци от здрав разум го накараха да

остане на мястото си. Той безмълвно гледаше как дузина ултенски жени се нахвърлиха върху Джура и я събориха на земята. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Лицето му излъчваше страдание. Няколко мига по-късно ултенските жени отведоха Силеан и Джура извън полезрението му.

Роуан се облегна върху рамката на прозореца и дълбоко си пое дъх, за да се успокои. Клопката бе много по-коварна отколкото бе предполагал, и той се бе хванал като последен глупак.

Тази нощ трябваше да намери начин да излъже бдителността на тези жени и да се добере до Джура. И трябваше да измисли план как да измъкне всички от земята на ултените.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Боли ли? — тихо попита Силеан.

Джура сви рамене в отговор, но истината бе, че плещите и гърбът много я боляха след боя с камшик.

Бяха сами в малката каменна стая. Отвън бяха удвоили стражата заради днешното им непокорство. Силеан бе паднала, носейки тежък чувал със зърно. Една от надзирателките я удари с камшик, а Джура се нахвърли върху побойничката, сграбчвайки гърлото ѝ. За това тя получи дванадесет удара с камшик, а Силеан я сгълча, че е рискувала заради нея. Скъсаха ги от работа през остатъка от деня и чак сега, късно вечерта, ги оставиха да подгънат крак.

Гневът държеше Силеан будна.

— Трябва да избягаме! Видях две от пазачките днес да си говорят, вместо да ни наблюдават. Ако отвлечем вниманието им, може би ще... — Силеан млъкна и рязко се обърна назад, след като видя израза върху лицето на Джура.

На вратата, трепкащата светлина на факлите очертаваше призрачен силует — широкоплещест, набит и златокос.

Джура премигваше, за да пропъди видението, но призракът си стоеше там.

— Джура! — прошепна призракът.

Силеан първа се съвзе. Въпреки изтощението си, тя скочи от нара и прегърна поривисто Роуан.

Понякога Роуан се дразнеше от начина, по който ланконите се отнасяха с него. Той бе техен крал, но никой не го наричаше „Ваше величество“. Само го предизвикваха и оспорваха решенията му. Нов този миг бе щастлив от ланконското усещане за равенство. Би предпочел тези женски ръце, обвили врата му, пред каквото и да е придворно раболепие.

Той притисна Силеан с усещането, че за пръв път от няколко дни се докосва до нещо истинско. Колко копнееше да чуе едно прямо

женско мнение от ириалка, вместо ласкателните увъртания на ултенките.

— Добре ли си? Не си ли ранена? — попита Роуан Силеан.

Тя пусна врата му, но продължаваше конвулсивно да стяга ръката си около кръста му.

— Не съм ранена, само съм уморена и контузена и Джура беше тази, която си изпати днес.

Роуан се взря в тъмнината по посока на жена си, която все така седеше на нара. Силеан се отстрани от него.

— Няма ли да ми кажеш нещо? — нежно попита той.

— Защо си жив? — ядно каза тя, а пулсът ѝ гръмко отекваше в ушите ѝ.

Вместо да се обиди, Роуан се усмихна и пристъпи към нея: — Ти се радваш, че ме виждаш?

— Бяхме пленени и превърнати в роби! — гневно каза Джура. — Ползват ни като работни добичета да разтоварваме фургони, пълни с крадена стока. Мислех, че си мъртъв и затова не идваш да ни освободиш, но ти не си мъртъв! — завърши тя обвинително. Чувстваше се, предадена от него. Последния път, когато го видя, той гледаше към нея с омраза. От няколко дни плачеше непрекъснато, защото мислеше, че е мъртъв, ето го сега тук — не само жив и свободен, но и добре изглеждащ.

Роуан пристъпи към нея и когато я достигна, сложи ръка на рамото ѝ. Джура скочи от нара и стремително го прегърна, притисна го с всички сили към себе си.

— Не си мъртъв! Не си мъртъв! — безпаметно и щастливо повтаряше тя.

— Не, любов моя — прошепна той, галейки наранения ѝ гръб. — Не съм мъртъв.

След известно време той се отдръпна от нея:

— Трябва да говорим. Ела, Силеан, седни при нас. Искам ви и двете близо до мен. Нямаме много време.

Той обгърна с ръце двете жени, сякаш се страхуваше, че могат да изчезнат. Обясни какво се е случило с него и другите мъже през последните няколко дни.

— Ти си им повярвал — попита Джура потресена. — Тези жени се промъкнаха в нашия стан, упоиха ни с отвратителните си билки,

заше метиха ме, а ти си им повярвал, че са ме оставили кротко да спя. Ти си... Роуан целуна устните ѝ:

— Липсваше ми, Джура! Независимо как съм ви накуснал в тази каша, трябва да ви измъкна.

— Ти? — сопна се Джура. — Ти си причината за всичко това. Ако не беше...

— Мислеше, че си загинал — прекъсна я Силеан. — Откакто ни плениха само плаче за теб. Не бях я виждала да плаче преди, а сега само това прави. Не говори за нищо друго, освен за това колко съжалява, че не се е опитала да ти помогне да обединиш племената и че никога не е успяла да ти каже колко те обича.

— Вярно ли е, Джура? — прошепна Роуан. Джура се извърна:

— Какво ли не казва човек в скръбта си.

Роуан докосна с пръстите си брадичката ѝ, нежно я целуна.

— Опитах се да действам като крал. Тръгнах с ултените, защото крал Роуан искаше да ги обедини с другите племена, но мъжът Роуан съжаляваше за това свое решение. Бях глупак, Джура — както винаги си ми казвала.

Тя надникна в очите му:

— Но намеренията ти бяха добри — прошепна тя и той отново я целуна.

— Като твоите в деня, в който бе убит Кеон — прошепна той и за негова изненада видя сълзи в очите ѝ. — Ти ми даде сили, когато бях готов да изоставя страната си и не позволи никому да ме види в момента на моята слабост.

— Роуан! — чу се тревожен шепот откъм вратата.

Това бе Дейр. Силеан отиде при него, но той нетърпеливо я отстрани с жест. Тя се овладя и отново се превърна в гвардеец.

— Трябва да тръгваме — каза Дейр. — Даже Гералт започва да отпада.

— Да отпада? — попита Джура, отстрани се от Роуан и се надигна. — Силеан и аз сме готови. Тръгваме с вас.

Роуан нервно се прокашля: — Не можем да ви вземем — каза той. — Те са твърде много, а ние — твърде малко. Можам да дойда при вас само защото феарените и Гералт, как да кажа, отвличат вниманието на стражите. Джура, не ме гледай така. Ще те измъкна оттук, но не можеш да очакваш от мен да обявя война на племе от жени.

— Жени! — задъха се тя и нервно го изгледа. — Тези малки и крехки жени караха мен и Силеан да отместваме камъни от коловозите, да копаям в калта улеи за воденици, да носим чували със зърно, да вдигаме каменни стени. Бяхме използвани като работен добитък, докато вие се изтощавахте от старание да ги осемените!

— Не и аз, Джура! — умоляващо каза Роуан. — Кълна ти се, че не съм докоснал нито една от тях! Сигурен съм, че те ще ни оставят живи дотогава, докато аз, кралят, не ощастливя някоя ултенка с дете.

Очите на Джура щяха да изскочат от орбитите си от ярост.

— Какви жертви правиш за нас!

Роуан се опита да я прегърне, но тя се измъкна от обятията му.

— Джура, моля те, повярвай ми!

— Както ти повярва на ултенките? Тръгна подир тези дребни жени и остави Силеан, мен и Брита на произвола на съдбата.

— Не е вярно! — възрази той. — Аз... — Роуан бе едновременно объркан и зарадван от Джура. Тя съскаше; срещу му като ревнива жена. Това не бяха хладнокръвните обвинения на жена гвардеец. Това си бе разгневена; съпруга, която си мислеше, че съпругът ѝ спи с други жени. Тя наистина бе загрижена повече за него, отколкото за Ланкония.

— Роуан! — нетърпеливо го призова Дейр. — Трябва да тръгваме. Ако не се ометем веднага, Марек ще разбере какво правим. И ще ни убие!

Роуан със съжаление се отдели от Джура. Никога не я бе желал така, както в този момент. Даже бе изкушен да абдикира — да остави трона на Гералт и да напусне Ланкония. Щеше да вземе Джура със себе си в Англия. Дори докато си мислеше това, знаеше, че е невъзможно.

— Дай ми два дни — прошепна Роуан на Джура. — Ще ви измъкна оттук след два дни.

Той излезе и в настъпилата тишина Силеан се опита да каже нещо на Джура, но тя бе твърде ядосана, за да слуша. В един миг се чувстваше предадена, в следващия миг осъзнаваше, че Роуан е трябвало да тръгне с ултените и да изостави ириалските жени. Джура се усещаше твърде объркана и не можеше да заспи. Ако се беше омъжила за Дейр, техният брак никога не би влизал в противоречие с интересите на Ланкония. Защо тогава се вбесяваше, когато Роуан отдаваше предпочитанията си на Ланкония, вместо на нея?

Преди зазоряване Джура отиде до вратата и погледна към силуета на двореца. Побърка я мисълта, че Роуан е там, вероятно в обятията на друга жена. Каза си, че мисли като англичанка, не като ланконка. Не биваше да разсъждава така! Първо трябваше да се грижи за Ланкония, после за себе си.

Опря главата си на студените камъни и се опита да проясни мислите си. Не успяваше. Искаше Роуан да се върне и не я интересуваше нищо друго. Не можеше да чака докато той се умори от ултенските жени или докато надменният ѝ брат се отегчи от тях. Тя би се обзаложила, че Гералт не е даже помислял какво е станало с нея и Силеан, да не говорим за Брита, която го бе унижила. Гералт никога не бе проявявал съчувствие към другите.

Докато Джура си мислеше, че Роуан е мъртъв, тя съжаляваше, че не е могла да му помогне в управлението на Ланкония. Ето — сега имаше възможност да му помогне!

— Джура — тихо ѝ каза Силеан — не си спала цяла нощ.

Джура обърна блестящи очи към приятелката си:

— Ние ще се измъкнем оттук! — разпалено започна Джура. — Ще използваме тези английски оръжия на Роуан — думите! Ние няма да убиваме и осакатяваме — ще направим нещо по-лошо. Ще кажем на тези жени това, което Марек скрива от тях. Ще им кажем, че извън техните земи е пълно с мъже. Стотици свободни мъже! И всяка жена може да си избере мъж само за себе си, да живее с него и да му роди толкова мъжки рожби, колкото си иска.

— Но ние не говорим езика на ултените — напомни Силеан. — Роуан каза, че ще ни измъкне оттук след два дни. Не трябва ли да постъпим така както той казва?

— Ще му помогнем! — твърдо каза Джура.

Само една от техните надзирателки говореше езика на ириалите. След дълго старание Джура успя да я въвлече в разговор. Надзирателката непрекъснато напомняше на Джура да работи. В късните часове на утрото всички жени наоколо внезапно спряха да работят. По улицата минаваше кортежът на Марек. Той се бе излегнал в карета, заедно с четири красиви жени, които го ухажваха. Марек бе стар, тлъст, мръсен, беззъб и грозен.

Следваха две други карети, в които бяха настанени!! Роуан, Дейр, Гералт и феарените. Джура усещаше тръпките на възбуда, които

заливаха жените при вида на тези силни и привлекателни мъже. Тя стисна дланите си в юмруци, за да ги овладее, когато край нея премина Роуан.

— Колко изтощени изглеждат тези мъже — каза Джура, правейки се, че потиска отегчена прозявка.

Ултенската надзирателка, която говореше ириалски, я погледна изненадано.

— В моята страна такива мъже изобщо не ги поглеждаме — направо ги гоним — продължи Джура, като се опитваше да звучи колкото се може по-пренебрежително. — Хайде да работим. Предпочитам да се бъхтя, а не да гледам тия слабаци.

Джура разбра, че е привлякла вниманието на надзирателката, която започна да си шушука с другите пазачки. Планът на Джура започваше да се осъществява.

Не след дълго Силеан и Джура отново се заеха за работа — вадеха камъни и подравняваха поляна. При тях започнаха да прииждат ултенски жени и да ги разпитват къде са живели и какви са били тамошните мъже. Джура изтри потта от челото си, облегна се на лопатата си и започна да разказва за брака между един мъж и една жена. Тя изчакваше думите ѝ да бъдат преведени и втрещената аудитория да ги възприеме.

По залез слънце Джура и Силеан седяха под сенките надве различни дървета, пиеха изстудени плодови сокове и разправяха за стотиците свободни мъже в останалите ланконски земи. Ултенките с особено удоволствие слушаха за силните мъже зерни, които трябваше да се примиряват със своите едри и грозни жени.

Джура отговаряше на всички питання, породени от ненаситното женско любопитство, дори на недоумението как могат ириалските мъже да харесват толкова високи жени като нея и Силеан.

— Успяват! — лаконично обясни усилията на ириалските мъже Джура, с принудена усмивка на уста.

Тази нощ тя за първи път откакто ги бяха пленили спазвнително спокойно.

На сутринта пред вратата ги чакаха повече от сто жени. Джура и Силеан разказваха цял ден. Повечето от жените бяха млади и не си спомняха за времето, когато и в тяхното племе е имало достатъчно мъже. Разказите на Джура им се струваха като вълшебна приказка.

През този ден Джура не говореше вече само за мъжете от другите племена, а обръщаше вниманието на слушателките си върху егоизма на малцината оцелели ултенски мъже, които принуждаваха жените едва ли не да ги обожествяват и да им се подчиняват безпрекословно. Джура дори им разказа за кавгите със съпруга си, когато тя е отстоявала своето собствено мнение. Тя само не каза, че съпругът ѝ е Роуан. Слушателките кимаха недоверчиво с глави, възхитени преразказваха някои от случките.

— И той все още те обича? — попита една жена чрез преводачката. — И не е необходимо да си изрядна, за да задържиш един мъж? Той не те прогонва, ако не успяваш да си винаги добра, мила и обичлива?

— Винаги можеш да кажеш това, което мислиш, без да се страхуваш от наказание?

— И можеш да се разгневиш на мъж?

— Да! — отвърна Джура. — И съпругът ти трябва да ти бъде верен — иначе имаш право да се оплачеш от него в съда. Можеш да изхвърлиш мъжа си от къщи!

Привечер устата на Джура вече я болеше от толкова много приказки. От израза по лицата на слушателките си Джура разбра, че ги е впечатлила. Когато се връщаха обратно в града, жените по улиците кимаха към Джура и Силеан, сочеха ги с пръст, шушукаха възбудено. Джура се усмихна на себе си. Сигурно бойните прийоми на Роуан имаха своите предимства. За себе си тя вече се съмняваше дали би причинила повече суматоха и смут в града, ако вместо с думи го бе атакувала с ириалската мъжка и женска гвардия. Устните ѝ се разтегнаха в прозявка, докато се чудеше какво ще ѝ донесе утрото.

Роуан тъкмо се събуждаше, когато усети някакво раздвижване около двореца. Той не бе успял да заспи до ранни зори, опитвайки се да измисли някакъв изход от положението, в което се намираха. Другите мъже бяха склонни да останат с ултенските жени до края на живота си, но Роуан, за свое собствено учудване, откри че се дразни от умилкването на ултенките. Тази нощ той; употреби доста усилия, за да убеди жените, че няма нужда от партньорка в леглото. Пред себе си той признаваше, че с удоволствие би се отдал на една от предлагащите се жени, но при мисълта как ще се разгневи Джура ако случайно научи за това, предвкушаното удоволствие се изпаряваше.

— Да се завладее Ланкония е лесно, а да се овладее Джура — невъзможно! — промърмори си той и отново се замисли как да измъкне своите хора от копринения затвор без да нарани някоя от жените и без да оскърби мазния Марек.

Отначало Роуан не реагира на надигащите се отвън гневни женски гласове. След като бе живял сред гръмогласните ириали, а после и с Брита, която бе готова да се разкрещи по най-дребния повод, женската гълчава бе престанала да стряска Роуан. Но той си спомни, че е в страна, където жените си съперничат до смърт за вниманието на мъжете и оръжията им са нежните думи и прелъстителните усмивки.

Той седна в леглото.

— Какво ли пак е забъркала Джура? — гласно попита той, абсолютно уверен, че там, където се заформя женски скандал, тя е замесена.

Веднага се облече, забързано кръстосвайки ремъците на ботушите си. Хукна по коридора и задумка по вратите на стаите, където бяха останалите мъже. Всеки от тях бе прибрал по една-две жени в леглото си, а Гералт — три. Роуан нареди на мъжете веднага да дойдат в голямата зала, Само Гералт се опъна.

— Ако не дойдеш, аз ще дойда да те изхвърля! — озъби му се Роуан и тръшна вратата на стаята му зад гърба си.

Затича се по коридора, следван от Дейр и феарените.

Сякаш цяла армия жени нахлуваше в двореца. Лицата им бяха гневни, бяха грабнали всичко приличащо на оръжие, попаднало им под ръка — мотики, гребла, дълги костени игли, тояги и боздугани. Бяха такива мънички жени, толкова оскъдно въоръжени, че представляваха по-скоро забавна, отколкото заплашителна гледка. Но Роуан не се разсмя. Той хвана ръката на една красива тъмнокоса жена, която стоеше до вратата на голямата зала.

— Какво става? — попита я той на ултенски. Жената го изгледа презрително.

— Били сме мамени! — кресна тя. — Бяха ни казали, че всички мъже в Ланкония са умрели от треската и единствените оцелели са тук, в нашия град. Джура ни каза, че това не е вярно!

— Джура! — изсумтя Гералт. — Знаех си, че тя ще срути нашия рай.

Роуан сграбчи предницата на туниката на своя природен брат:

— Сестра ти бе заробена, докато ти се опиваше от плътски наслади. Сега трябва да сложим край на този бунт, който може да докара война за цяла Ланкония.

Гералт се отърси от захвата на Роуан:

— Остави ги да убият стария Марек. Какво те засяга? Аз ще управлявам ултените. Ти ми отне ириалите, аз ще взема ултените.

Силеан и Джура си пробиха път през тълпата точно на време, за да чуят последните думи на Гералт.

— Ти не можеш себе си да управляваш, камо ли цяло племе! — кресна му Джура. — Мислиш само за себе си, а не за народа и страната си. Не си верен на ириалите, на което и да е друго племе или отделен човек в Ланкония. Ти даже не успя една нощ да прекараш с Брита без да предизвикаш война. Мислиш се за велик и си убеден, че тези жени ще те следват ей така, заради черните ти очи, а изобщо не забелязваш, че тъкмо в този момент жените са твърде разгневени, за да те забележат и да се замислят преди да те прегазят. — Джура се огледа.

Останалите мъже в залата бяха обкръжени от прииждащите навъсени жени, тършуващи из целия палат.

— Те са вбесени от Марек, който ги е лъгал толкова години — продължи Джура. — Кръвта им кипи, може да не се задоволят с убийството на един мъж, а да поискат да убият всички мъже, които намерят. Трябва да ви измъкнем оттук. — Джура се обърна да излезе, но Роуан хвана ръката ѝ.

— Ти не подкрепи брат си! — учудено ѝ викна той.

— Брат ми е ириал, не ланкон — каза тя докачено. Има ли някакъв друг изход? Моля те, Роуан, не опитвай да се измъкнеш със сладки приказки — тези жени искат кръв!

За миг той погали бузата ѝ, после се обърна към коридора, водещ към спалните.

— Следвайте ме! — нареди Роуан и само Гералт се поколеба да изпълни заповедта. Роуан го хвана за раменете и го тласна подир другите.

Гералт се дърпаше като опърничаво момче:

— Остави ме, узурпатор такъв! Жените няма да ми направят нищо лошо, аз съм техен господар!

Джура взе доста спокойно от близката маса една ваза и я стовари върху главата на Гералт. Той плавно се свлече на пода.

Роуан я погледна с възмущение.

— Сега как ще го измъкнем?

— Ти ще го носиш. Хайде, нямаме време за губене. Жените вече разграбват двореца. Роуан без да възразява повече изпълни заповедта на жена си и метна едрия Гералт на раменете си. После поведе групата надолу по коридора. От двореца можеше да се излезе само от парадната врата, но през последните години на сравнително безопасно съществуване ултените бяха притъпили бдителността си и бяха построили житница срещу един от прозорците на двореца.

— Дейр — каза Роуан — вземи тази мраморна плоча и я прехвърли от прозореца до покрива на житницата.

Нужни бяха усилията на четиримата мъже, заедно с Джура и Силеан, за да закрепят дългата и тежка мраморна плоча между двете сгради. Тя едва се крепеше, беше тясна, наклонена и хлъзгава. Минаването по този импровизиран мост бе доста опасно.

— Аз ще мина първа — понечи да тръгне Джура, но Роуан я дръпна назад.

— Аз пръв ще опитам. Погрижи се за брат си — започва да се свестява.

Джура само бегло погледна Гералт, който се надигна, седна на пода и започна да разтрива главата си, която се цепеше от болка. Джура се загледа в Роуан, който премина по мраморната плоча и достигна съседната сграда. Другите един по един го последваха.

Гералт отказа да тръгне с тях:

— Ще остана тук. Тук е моето място — каза той на Джура. — Не искам да бъда втори, не искам този англичанин да е над мен.

— Той е повече ланкон от теб — възрази Джура. — Тал знаеше какво прави.

— Предадоха ме всички — тъжно каза Гералт. — Върви с него. Аз ще остана тук и ще се справя с този хаос.

Джура вече бе стъпила на мраморната плоча, но все още се държеше за рамката на прозореца и гледаше как брат ѝ изправи рамена, вдигна глава и тръгна към вътрешността на двореца, където вилнееха жените.

— Джура, хайде! — извика я Роуан. Джура се реши:

— Трябва да отида с него! — викна на Роуан и пристъпи обратно през прозореца.

Роуан си позволи да ругае в продължение на няколко безценни секунди, после свали ботушите си и тръгна обратно по мраморната плоча. Този път трябваше да изкачва наклона на импровизирания мост и единственият начин да се задържи върху хлъзгавия мрамор бе да тръгне бос. Останалите зад гърба му молеха да се върне, но той продължи, като им заповяда веднага да напуснат града.

В дворцовия коридор нямаше и следа от Джура и Гералт. Само няколко ултенски жени съдираха тапетите. Те спряха и загледаха с омраза Роуан. Вчера за тях той бе бог, днес бе демон. Роуан внимателно се усмихна на жените и бързо отмина покрай тях. Не беше трудно да забележи Джура и Гералт, защото те бяха с цяла глава по-високи от ултенските жени. Джура храбро защитаваеше брат си и се опитваше да каже нещо на ултенките, но никой не я разбираше.

— Марек ще избяга със златото! — извика Роуан на ултенски, но никой не му обърна внимание. — Марек отвлича децата! — извика той няколко пъти, сочейки към северното крило на двореца.

И това не успя да отвлече вниманието на тълпата от Джура и Гералт.

— Знаех, че ще дойдеш — усмихна се Джура към Роуан. — Трябваше да тръгнеш с другите, но аз си знаех, че няма да го направиш.

— Следвай ме! — нареди Роуан. — И не прави глупости! — той гневно посочи с поглед меча, който тя бе смъкнала от стенната украса на голямата зала. — Недей да нараняваш поданиците ми!

— Тези жени се опитаха да ме убият — оплака се Гералт. — Мисля че...

— Тихо! — прекъсна го Джура. — Слушай крал Роуан!

Роуан премигна няколко пъти, чувайки думите ѝ, после ги поведе през залата, разблъсквайки жените. Всеки път, когато група жени се изпречваше на пътя им и се втрещаваше в тях заплашително, Роуан изкрещяваше:

— Марек! — и сочеше към кулите на крепостта. Почти бяха стигнали градските порти, когато жените отново ги обкръжиха.

— Ето двама от тях! — извика една жена.

— Те ни държаха като затворнички! Отнеха ни правото да имаме съпрузи и деца! Да ги убием и да се освободим!

Жените препречваха пътя към отворената порта. Друга група жени буташе тежките крила на портата, опитвайки се да ги затвори.

— Тичайте! — заповяда Роуан. — И не убивайте никого!

Джура бе пощадена, но мъжете бяха нападнати. Инстинктивно Джура защити с тяло Роуан, към който жените насочиха оръжията, които имаха. Роуан наведе глава, за да се предпази от ударите и не забеляза как Гералт поваляше жените една след друга. Джура се увери, че любовта на Роуан към поданиците му се простира дотам, че той бе готов да ги защити със собственото си тяло.

Успяха да минат през градските порти. Жените ги преследваха известно време, но скоро изостанаха. Джура, Гералт и Роуан се насочиха към планините.

След като бяха тичали почти час, те спряха да си поемат дъх.

— Трябва да намерим останалите — каза Джура и чак тогава погледна към Роуан.

Бледата му кожа бе побеляла и по наметката му избиваше кърваво петно. Босите му крака също кървяха.

Джура обгърна майчински раменете му и го накара да седне.

— Аз трябва...

— Не — нежно го прекъсна тя. — Направи вече достатъчно. Време е да позволиш на другите да ти помогнат. — Джура изглежда Гералт. — Върви напред и намери останалите! Кажи им, че нашият крал е ранен и нека Дейр намери Брита — тя се обърна към Роуан. — Ако и ти мислиш, че това е което трябва да направим. Имам предвид...

Роуан се наведе и я целуна.

— Такова бе и моето намерение. След като намеренията ни съвпадат, няма значение, кой го е изразил пръв.

— Джура, аз... — започна Гералт.

— Върви! — сопна се Джура. — Причини достатъчно неприятности. Утре ще можеш да благодариш за живота си на своя крал.

Гералт непохватно се обърна и тръгна по пътеката да дири останалите.

— Джура, не съм чак толкова лошо ранен — тихо каза Роуан. Можеш да ме превържеш и ще тръгнем.

Тя използва ножа му, за да разреже туниката. Прегледа внимателно раната, оставена от острие на брадва върху рамото му.

Роуан докосна с ръка лицето ѝ:

— Нарече ме крал и ланкон. Да не би да искаш да кажеш, че ме обичаш? Още ли се надяваш да умра, за да се омъжиш за Дейр?

Тя се вгледа дълго и изпитателно в сините му очи:

— Бях отгледана от Тал и възпитана да мисля за война. Обичах Дейр, защото той мислеше като мен. С Дейр аз винаги щях да поставям Ланкония над брака си. Ти винаги си ме обърквал. Разкри ми истинската любов — любовта към страната ни, която отхвърля войната, и любовта към мъжа, която е...

— Какво е?

— Любов, която ме изпълва — тя положи и двете си ръце върху лицето му. — Роуан, съпруге мой, ако умреш, мисля че и душата ми ще умре с теб. От сърцето ми капе кръв за всяка капка кръв, която се отцежда от раната ти. Тази... тази болка, която чувствам, когато съм близо до теб — не знаех, че е любов!

Той леко я целуна:

— Усещах, че съм заслужил любовта ти, Джура. Страдах и кървах, и понесох много унижения, за да спечеля любовта ти.

— Не е така! — протестира инстинктивно Джура, но след миг устните ѝ се отпуснаха в усмивка. — Заслужаваше ли си?

— Да! — нежно потвърди той. — Мислех си, че харесвам жени като... като тези ултенки, които да облекчават живота ми, но ти... Ти си повече от съпруга за мен. Ти ми помогна, Джура. Помогна ми да разбера характера на ириалите, навиците и поведението им.

Тя се отдръпна от него:

— Помогнах ти? Та аз те спасих от смърт! Ако не бях аз, щяха толкова пъти да те убият! Никога нямаше да постигнеш това, което стори без мен. Ако не бях в безсъзнание, нямаше да ти позволя да влезеш сам в столицата на ултените. Ти си твърде доверчив. Вярваш, че всеки е изпълнен с доброта.

— Освен теб, Джура. Ти си изпълнена с огън и жупел. Приписваш си заслугите за всичко. Аз съм този, който обедини Ланкония! Аз съм...

— С моя помощ! — високо го прекъсна Джура. Изведнаж Роуан се усмихна:

— Мисля, че действаме добре заедно. Сигурно трябва да продължим да правим всичко заедно. Е, сега ще ме оставиш ли тук,

докато ми изтече кръвта, а в това време твоят глупав брат ще намери Брита и ще започнат война?

— Гералт не е глупав. Той е...

— Какъв? — заинтересува се Роуан с вдигнати вежди.

— Дали да не му оставим някой ъгъл на Ланкония и да му кажем, че там е неговото кралство? Така ще го примирим и изолираме докато обединим останалите племена. Иначе Гералт би ни създал доста неприятности, карайки се със зерните заради ултенските жени.

Джура разкъса полата на туниката си и приготви превръзка за рамото на Роуан.

— Какво? Да дадем тези сладки ултенски женички на зерните?

— Тези сладки, според теб, женички съсипаха от работа до смърт Силеан и мен, а една от тях ме би с камшик.

— Да, но... — протестира Роуан, а Джура го целуна и както обикновено той престана да мисли за Ланкония, ириалите или местонахождението на Брита. Роуан се влюби в Джура в момента, в който я видя и щеше да остане влюбен в нея винаги. А сега ги чакаха дълги години съвместен живот — трябваше да обединяват племена, да се карат и да се любят. Той се усмихна — устните му докоснаха устните ѝ. Притисна я към себе си. Беше щастлив!

През билото се спускаха Силеан и Дейр. Спряха, когато чуа кавгата на Роуан и Джура. Силеан се усмихна:

— Мисля, че са живи и здрави.

— Джура го обича — каза Дейр и в гласа му нямаше нито съмнение, нито съжаление. — Мисля, че би дала живота си за него.

Силеан погледна Дейр:

— Боли ли те, че я изгуби окончателно?

— Чувствам се като грижовен брат, загубил обична сестра. Сега знам, че Джура и аз... никога не сме изпитвали страст един към друг — той се усмихна на спомена си. — С ултенските жени бе различно.

— Е? — студено го пресече Силеан. — Харесват ли ти тези пухкави женички, които не могат да различат меч от гребен?

Дейр я погледна изненадан и очите му се изпълниха с топлина:

— Силеан, обичам възмущението на гърдите ти, когато мяташ копие. Нека да слезем при нашия крал и кралицата. Колкото по-бързо се измъкнем оттук и намерим Брита, толкова по-скоро ти и аз ще можем да се оженим.

Той заслиза надолу по склона. На Силеан й трябваше известно време, за да се овладее. После, широко усмихната, тя последва Дейр.

ЕПИЛОГ

Брокаин не поиска живота на Роуан заради смъртта на Кеон. Почти всички племена бяха вече обединени под скиптъра на Роуан, когато той отново срещна Брокаин. Брокаин мъдро прецени, че ако посегне на живота на Роуан, смъртта скоро ще настигне него и всички зерни. Вместо живота на Роуан, Брокаин прие сто от най-красивите ултенски жени.

Брита се омъжи за Яин и двамата бяха толкова заети да доказват върховенството си един над друг, че не тревожеха особено Роуан. След смъртта на Яин Дейр и Силеан наследиха остатъците от богатствата на феарените.

Роуан обяви владетелите на всяко племе за дукове. Техните потомци управляват Ланкония и до ден днешен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.